

Translator (Petr P. Blaha)

This is a trial edition prior to its formal edition.

We will be very grateful if you would give us your evaluation on its translation level.

Please, send us your opinion to baptism@bjnewlife.org

<Front Cover>

*Náš Pán,
jenž se stává
Spravedlností
Boží
(I)*

PAUL C. JONG

*Náš Pán,
jenž se stává
Spravedlností
Boží
(I)*

PAUL C. JONG

Vydavatelství Hephzibah

Oddělení MISIE NOVÉHO ŽIVOTA
SOUL, KOREJSKÁ REPUBLIKA

Náš PÁN, jenž se stává Spravedlností Boží (I)

Copyright © 2002 Vydavatelství Hephzibah

Všechna práva vyhrazena. Bez předešlého písemného souhlasu vlastníka práv nesmí být žádná část této knihy reprodukována ani přenášena v žádné formě a žádnými prostředky: elektronickými ani mechanickými, včetně fotokopírování a zaznamenávání pomocí informačních systémů a jiných médií umožňujících ukládání dat.

Citace z Bible jsou pořizeny podle 3. přepracovaného vydání *České biblické společnosti* z roku 1993.

ISBN 89-8314-197-2

Grafika na obalu Min-soo Kim

Ilustrace Young-ae Kim

Vytištěno v Koreji.

Vydavatelství Hephzibah

Oddělení MISIE NOVÉHO ŽIVOTA

48 Bon-dong, Dongjack-gu

Soul, Korejská republika 156-060

♣ Webová stránka: <http://www.bjnewlife.org>

♣ E-mail: newlife@bjnewlife.org

♣ Telefon: 82(Korea)-16-392-2954

♣ Fax: 82-33-651-2954

Slova díky

Slova nedostačují k vyjádření mého srdečného vděku našemu Pánu Ježíši. Vždy mi poskytuje dostatek slov, abych byl schopen šířit evangelium vody a Ducha celému světu. On mne posílil k sepsání této knihy podle Jeho vůle.

Rád bych poděkoval všem jednotlivcům, kteří se podíleli na vydání této knihy. Ze všeho nejvíce jsem nesmírně mnoho dlužen a vděčen všem členům Misie nového života. Oni se za můj úkol modlili a podporovali jej z celého srdce.

Chci vyjádřit zvláštní dík mým spolupracovníkům Rev. Samuelu Kimovi a Rev. Johnu Shinovi, kteří byli zodpovědni za vydání této knihy. Nemohu dostatečně vyjádřit své díky Sangmin Lee za redakci textu, Petru P. Blahovi za jeho překlad a Suzanne Lee za její pečlivou kontrolu textu.

Za vše vděčím našemu Pánu Bohu, jenž nás díky Své nezměrné spravedlnosti učinil Svými dětmi.

Aleluja!

PAUL C. JONG

OBSAH

Předmluva -----7

KAPITOLA 1

Úvod k první kapitole Listu Římanům ----- 13

Spravedlnost Boží, jež je zjevena v evangeliu (Římanům 1:16-17) ----- 24

Spravedlivý z víry bude živ (Římanům 1:17) ----- 33

Spravedlivý je živ z víry (Římanům 1:17-18) ----- 41

Ti, kteří svou nepravostí potlačují pravdu (Římanům 1:18-25) ----- 45

KAPITOLA 2

Úvod ke druhé kapitole Listu Římanům ----- 58

Ti, kteří přehlížejí Boží milost (Římanům 2:1-16) ----- 70

Obřízka srdce (Římanům 2:17-29) ----- 78

KAPITOLA 3

Úvod ke třetí kapitole Listu Římanům ----- 86

Předmluva

Jestliže by doktrína ospravedlnění, nebo doktrína zasvěcení, které v dnešním křesťanstvu převažují, byly skutečně pravdivé, mnoho lidí po celém světě by již bylo osvobozeno od hříchů a stalo se spravedlivými. Avšak skutečnost ukazuje, že tomu tak není. V důsledku toho nikdo nemohl dosáhnout vysvobození ze všech svých hříchů prostřednictvím zmiňovaných doktrín.

Být svědkem takové skutečnosti je opravdu trýznivé. Ačkoli lidé mohou být spaseni ze všech svých hříchů prostou vírou v evangelium vody a Ducha, které je zapsáno v Bibli, oni si ani nepřejí této pravdě naslouchat, ani nechtějí v tuto pravdu věřit. Proto se ocitají na pokraji zkázy, nevěda o Božím daru, jenž je obsažen v této pravdě. Je stále zjevnější, že důvod popisované reality tkví v kazatelích, kněžstvu a představitelích dnešního křesťanství.

Bůh nás varuje před vlivem falešných proroků. Je opravdu žalostné vidět, že ačkoli existence mnoha falešných proroků je v současnosti zjevnou skutečností, většina křesťanů nepovažuje učení těchto falešných proroků za něco klamného. Nicméně, bez ohledu na to, koho Bůh povznáší a užívá, On zcela jistě povznáší služebníky evangelia vody a Ducha, kteří tuto zvěst šíří. Kolik lidí v tomto světě si skutečně přeje naslouchat těm, kteří šíří Bohem posvěcené evangelium vody a Ducha svatého?

Nyní nadešel čas a Bůh prostřednictvím Svých služebníků vyjevil pravdu vody a Ducha všem žíznícím duším na celém světě. Jeho služebníci zvěst dosvědčují. Věřím, že i vy budete s to díky víře v pravou zvěst přestavět svou víru, která byla poničena falešnými proroky, jakmile dojde k vykořenění a svržení falešných doktrín dnešního křesťanství. Měli bychom být všichni vděční za to, že v těchto posledních dnech jsou nám nablízku skuteční služebníci Boží.

Ti, kteří jsou spravedliví v Bohu, nyní šíří pravdu vody a Ducha svatého. Tato pravda pronikne do každého kouta světa - i tam, kam dosud nemohla dorazit. „*Nic není skrytého, aby to jednou nebylo zjeveno, a nic nebylo utajeno, leč aby vyšlo najevo*“ (Marek 4:22). Evangelium vody a Ducha, společně se spravedlností Boží, dosvědčí jedinou pravdu, která všem lidem tohoto světa umožňuje dosáhnout odpuštění za hříchy.

Proto každému, kdo uvěří ve spravedlnost Boží, se dostane spásy při posledním soudu a odpuštění trestu za hřích. Avšak těm, kteří neuvěří, se dostane strašlivého zatracení věčné smrti, které Bůh sesílá na všechny hříšníky.

Nyní pro vás nadešel čas, abyste se rozhodli, zdali budete místo víry ve spravedlnost Boží, která spočívá v evangeliu vody a Ducha, upřednostňovat víru ve falešné doktríny o ospravedlnění a zasvěcení. Je zcela na vás, zdali budete věřit pravdě nebo nikoli.

Nicméně budete to rovněž právě vy, kdo ponese te důsledky svého rozhodnutí. Neměli byste zapomenout, že Bůh vám dal Svou spravedlnost jako dar společně se zvěstí vody a Ducha. Ještě není zcela pozdě, abyste uvěřili v pravou spravedlnost Boží. Jen když uvěříte, budete moci získat věčnou spravedlnost v Bohu a navěky žít šťastným životem.

V Listu Římanům je spravedlnost Boží považována za to nejdůležitější a v listě je zaznamenáno i podrobné svědectví o spravedlnosti. Měli bychom se tedy z Listu Římanům poučit o spravedlnosti Boží, protože zvěst o spravedlnosti Boží nám rovněž tuto spravedlnost přináší.

Nyní je ten pravý čas, aby se křesťané zřekli falešných evangelií, která neobsahují zvěst o spravedlnosti Boží, a navrátili se k Jeho spravedlnosti. Abychom toho dosáhli, musíme se poučit o tom, co spravedlnost Boží skutečně je a musíme obnovit pravou víru. Nadešel čas,

abychom se prostřednictvím Listu Římanům dozvěděli o spravedlnosti Boží.

Luther, jeden z největších náboženských reformátorů, prahнул po spravedlnosti Boží. Pochopil, že nikdo nemůže své hříchy smýt pozemskými zásluhami bez toho, že by dotyčný uvěřil ve spravedlnost Boží. Spravedlnost Boží, o které hovoří Bible, není takzvanou „spravedlností dosaženou díky víře“, jíž je možno dosáhnout doktrinní a neúplnou vírou. Bohužel většina křesťanů v tuto možnost věří.

Lidé se snaží vybudovat morální spravedlnost lidských zásluh v situaci, kdy ve skutečnosti ne plně pochopili co spravedlnost Boží opravdu je. Proto bezpočet křesťanů upadá do etické víry křesťanské. Faktem je, že každodenně můžeme být velmi často svědky toho, jak mezi sebou křesťané soupeří a předhání se v pyšnění se vlastními skvělými zásluhami.

Ačkoli se můžeme setkat s mnoha lidmi, kteří tvrdí, že dosáhli odpuštění za své hříchy díky víře v Ježíše, nejedná se většinou o ty, kdo by opravdu věděli, co spravedlnost Boží je. Většinou ve spravedlnost Boží ani nevěří. Mnozí lidé věří v doktrínu ospravedlnění a v doktrínu zasvěcení, které jsou zásadními doktrínami dnešního křesťanství. Tací lidé upadli do ješitnosti sebechvály své víry, nevědouce o významu spravedlnosti Boží. Svými absurdními a falešnými věrami se chvástají se slovy: „Dostanu se do nebe, přestože jsem hřešil, protože věřím v Ježíše!“ Může ale opravdu někdo nějakým způsobem dojít nebes, jestliže v něm/ v ní je hřích, jen díky tomu, že věří v Ježíše?

Posuďte tuto otázku podle vlastního svědomí. Je arogantní věřit, že někdo může nějakým způsobem dojít nebes, jestliže v něm je hřích, jen díky tomu, že věří v Ježíše. Taková víra je vírou sebeospravedlňující, která nemá nic společného s náboženstvím. Měli bychom se zříci falešné víry, která tvrdí, že někdo může dojít nebes, jestliže má v sobě hřích, jen díky tomu, že věří v Ježíše. Není snad Bůh svatý? Považuje Bůh za spravedlivou osobu někoho jen proto, že dotyčný věří v doktrínu ospravedlnění, která říká, že se této osobě dostalo spásy z hříchů, ačkoli v jejím srdci spočívá hřích? Může se komukoli dostat spravedlnosti pravého Boha jen díky tomu, že dotyčný bude věřit lživým doktrínám ospravedlnění nebo zasvěcení? Zcela jistě tomu tak není.

Jak by mohla určitá osoba tvrdit, že je bez hříchu, když je zjevné že v jejím srdci je hřích? Bez znalosti o spravedlnosti Boží, která je zaznamenána v Jeho slovech, a bez víry v ni nikdo nemůže říci, že je ve svém svědomí skutečně bez hříchu. Důvod pro to, že někteří lidé bezostyšně tvrdí, že dojdou nebes, tkví ve faktu, že tito lidé věří lživým doktrínám ospravedlnění a zasvěcení, které vládou dnešnímu křesťanství. Opravdu vaše hříchy zmizí, jakmile se spolehnete na jmenované doktríny? Je to skutečně možné? Pouze ten, kdo objeví spravedlnost Boží díky víře ve slova evangelia vody a Ducha a uvěří v ni, může říci, že je opravdu bez hříchu.

Nicméně ten, kdo pěstuje svou víru v doktrínu ospravedlnění, která je jednou ze zásadních křesťanských doktrín, věří, že je bez hříchu jen z důvodu, že nějakým způsobem věří v Ježíše, ačkoli je hříšný. Měli byste si být vědomi faktu, že víra takových lidí je vírou podobající se Babylonské věži, která byla vystavena ze spiknutí lidí proti Božímu slovu. Není obtížné pochopit, že nikdo nemůže uniknout ze všech svých hříchů jen díky doktrinní víře. Pán Ježíš vyjevil spravedlnost Boží prostřednictvím křtu, jenž přijal z rukou Jana, Svě krve na kříži a prostřednictvím Svého vzkříšení. Spravedlnost Boží dal všem, kdo v Něj věří. Proto Pavel jasně říká, že v evangeliu je Boží spravedlnost zjevována z víry k víře (Římanům 1:17).

Je mnoho představitelů křesťanstva, kteří mají vynikající morální a etické standardy. Avšak učí své následovníky, aby v rámci křesťanství prováděli lidskou spravedlnost, a rozněcují tak lidskou etiku a morálku křesťanů. Nemají však ani sebemenší potuchy o

evangelium vody a Ducha, v němž je obsažena spravedlnost Boží.

Proto nemohou své následovníky poučit o spravedlnosti Boží. To vede ke skutečnosti, že v dnešních křesťanských doktrínách a učeních není možno nalézt ani zmínku o pravé zvěsti, ve které je zjevena spravedlnost Boží. V křesťanstvu dosud nebyla rozšířena spravedlnost Boží, která je zjevena v evangelium vody a Ducha a kterou Bůh považuje za nejzásadnější princip. V rámci křesťanských doktrín se tedy nikdo nemůže odvážně měřit se spravedlností Boží.

Kde tedy můžeme nalézt spravedlnost Boží? Je zjevena tam, kde můžeme získat spásu ze všeho hříchu objevením spravedlnosti Boží, která spočívá v přijetí Ježíšova křtu a Jeho krve na kříži. Bible vysvětluje spravedlnost Boží prostřednictvím evangelia vody a Ducha. Víra v křest Ježíše Krista z rukou Jana Křtitele, v prolití Jeho krve na kříži a víra ve vzkříšení nás vede k poznání o spravedlnosti Boží.

Chceme-li získat spravedlnost Boží, měli bychom uvěřit ve slova zvěsti vody a Ducha. Spravedlnost Boží je v hojné míře zjevena v evangelium vody a Ducha, které nám dal Bůh. Proto každý, kdo připravil svou mysl pro víru ve spravedlnost Boží, může spravedlnost Boží objevit a uvěřit v ni právě teď.

Chci vám, bratři, sdělit, že nikdo se nemůže o spravedlnosti Boží dozvědět prostřednictvím doktrinní víry, která dosud převažuje v dnešním křesťanství. Říkám vám, že je to možné pouze díky víře v evangelium vody a Ducha, které obsahuje spravedlnost Boží. Nicméně většina dnešních křesťanských věřících a theologů si dokonce ani nepřeje dozvědět se o spravedlnosti Boží. Zmínění nejsou s to dozvědět se o spravedlnosti Boží. Ve skutečnosti se obávají, že jejich doktrinní víra, kterou až do dnešních dní opečovávají, bude rozrušena.

Ale pouze spravedlnost Boží může opravdu přinést odpuštění za hříchy pro všechny hříšníky. Lidé však nejsou schopni přijmout slova o spravedlnosti Boží, protože až dosud jsou pod vlivem etických a morálních učení. Satan zcela odvrátil pozornost lidí, a proto nejsou schopni dozvědět se nic o spravedlnosti, kterou jim Bůh dává.

Křesťanští věřící v současnosti nepotřebují etickou spravedlnost náboženství, ale musí získat víru ve spravedlnost Boží. V dnešních dnech se většina lidí, kteří tvrdí, že věří v Ježíše jako svého Spasitele, nedokáže dobrat víry ve spravedlnost Boží, a tudíž se ocitá na pokraji duchovní smrti. Proto by dnešní křesťané měli být v srdci vybaveni spravedlností Boží.

Tato spravedlnost Boží může být získána pouze tehdy, když naše duše uvěří v evangelium vody a Ducha. Aby se to stalo, musíme nejprve odhodit doktrinní víry založené na lidské logice a falešná učení hovořící o spasení. Dále bychom měli být ze všeho nejvíc zaměstnání spásou naší vlastní duše. Kdokoli může získat spravedlnost Boží pouze v případě, že se duši dotyčného dostalo věčného odpuštění za všechny jeho hříchy, které napáchal za celý život.

Právě teď se křesťanstvo odlučuje od Boha a v důsledku teoretických doktrín je na cestě k naprosté temnotě. Doktrinní falešná víra, kterou vytvořili teologové, přispěla ke zrodu náboženským vírám, které se koncentrují na člověka. Nyní se může zdát, že křesťanství v tomto momentu, poměřováno světskými standardy, dosáhlo obrovských úspěchů, leč jsme svědky toho, že v tomto křesťanství není ani nejmenší zmínky o spravedlnosti Boží. V křesťanství dnes spíše nalézáme pouze lidskou spravedlnost. tato lidská spravedlnost však fakticky brání v přijetí Božích posvěcení.

Právě teď je většina křesťanských duší nasměrována na cestu do pekel v důsledku duchovního strádání a hříchů. Křesťané by měli pochopit, že pouze nesmírná spravedlnost

Boží je může spasit před peklem, měli by tudíž uvěřit ve spravedlnost Boží. Měli bychom tuto nesmírnou pravdu o spravedlnosti Boží rozšířit mezi všechny hříšníky světa, kteří o ní dosud nevědí.

Nyní se poučíme a poznáme co spravedlnost Boží znamená. Neuvěříme-li v Jeho spravedlnost, přestože o ní víme, dostane se nám pouze věčné zkázy. Uvěříme-li však, zcela jistě se nám dostane duchovního požehnání nebes.

Doktrínou ospravedlnění a doktrínou zasvěcení dnešní křesťanství samo sebe degradovalo na světské náboženství. Takové náboženství se podobá „velké prostopášnici“, o které Bible pojednává. Doktrína ospravedlnění a doktrína zasvěcení, jež byly vytvořeny křesťanskými teology, vyvolávají kladné reakce u mnoha lidí, ačkoli nejsou ničím jiným než náboženskými doktrínami, které byly utkány lidskou myslí. Neexistuje ani jedna osoba, jejíž hříchy by byly dokonale zahlazeny pouhou vírou ve zmiňované doktríny!

Doktrína zasvěcení je totožná s doktrínami světských náboženství, které učí o skvělých zásluhách. Je zcela nemožné dosáhnout spravedlnosti Boží, o které se hovoří v Bibli, prostřednictvím těchto doktrinálních věr. Většina křesťanů chápe doktrinální spravedlnost ve stejném světle jako spravedlnost Boží. To je však falešné učení Satanovo. Ten, kdo lidem zabraňuje ve víře ve spravedlnost Boží, zůstane velkým nepřítelem Boha. Bůh nemůže lidem umožnit získat Jeho spravedlnost na základě světských náboženství, protože získání spravedlnosti Boží je možné pouze prostřednictvím evangelia vody a Ducha.

Všichni, kdo z celého srdce toužíte po spravedlnosti Boží! Věřím, že získáte odpuštění za hříchy a život věčný vírou ve skutečnost, že Ježíš Kristus přišel do tohoto světa, snal všechny vaše hříchy křtem, který přijal z rukou Jana Křtitele, zemřel na kříži a třetího dne byl vzkříšen. Spravedlnost Boží vám přinese věčný život a požehnání. Vy všichni, kdo uvěříte v Jeho spravedlnost, se stanete Jeho dětmi. Spravedlnost Boží je odlišná od lidské spravedlnosti, které může být dosaženo dodržováním zákona. Spravedlnost Boží umožňuje jednou provždy věčné odpuštění za hříchy pro všechny hříšníky.

Nic v království nebeském ani na zemi nemůže od Boží lásky, která je zjevena v Kristu Ježíši, oddělit ty, kdo mají víru ve spravedlnost Boží. Víra ve spravedlnost Boží je pravá a měla by být opěvována křesťany. Spravedlnost Boží je možné získat pouze vírou ve evangelium vody a Ducha.

Pavel tvrdil, že i izraelité budou v posledních dnech spaseni z hříchu díky víře ve spravedlnost Boží. Pavel věřil, že Bůh, poněvadž nezrušil slib, že zachrání izraelity od hříchu, v posledních dnech zasáhne a spasí je z hříchu. Bůh vždy koná v souladu se Svou vůlí. Bůh chce spasit celé lidstvo. V žádné historické době není nikdo, komu by nebylo nabídnuto požehnání, kterého může být dosaženo vírou ve spravedlnost Boží, jen proto, že by dotyčná osoba nebyla Židem.

Je skutečně nešťastné, že nalezneme mnoho lidí, kteří odmítají evangelium vody a Ducha, aniž by znali, že uvnitř této zvěsti je skryta Boží láska a Jeho spravedlnost. Měli bychom si zapamatovat fakt, že pro ty, kdo tvrdí, že věří v Ježíše bez znalosti o nesmírné spravedlnosti Boží, zbývá jen lidská spravedlnost. Toto vědomí bychom měli střežit v našich srdcích. Spasení z hříchu, které Bůh dává lidstvu, může být dosaženo jen díky víře ve spravedlnost Boží.

Závěrem je možno shrnout, že určité osobě se nedostává spasení z hříchu jejím vlastním úsilím, ale vírou v nesmírnou spravedlnost Boží, která je zjevena ve zvěsti vody a Ducha. Bůh neopustil Židy ani pohanům neodepřel požehnání odít se Jeho spravedlností. Bůh svolil, aby Jeho spravedlnost, které může člověk dojít vírou v Ježíšův křest a Jeho krev na kříži, byla dána jak izraelitům tak i pohanům.

V současné generaci, ve které žijeme i my, převládají nepravosti. Proto právě teď nám nezbyvá než získat odpuštění za hřích vírou ve spravedlnost Boží. Apoštol Pavel řekl: „*Vždyť se v něm (v evangeliu Kristovu) zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře*“ (Římanům 1:17). Nyní přišel čas, kdy bychom všichni měli uvěřit v nesmírnou spravedlnost Boží. Všichni bychom měli získat nadmíru Jeho spravedlnosti, kterou dal veškerému lidstvu a které můžeme dojít vírou ve slova evangelia vody a Ducha. Bůh nás požehnal, abychom Jej mohli navěky ctít prostřednictvím víry v Jeho spravedlnost, která se nikdy nemění.

Jsem si jist, že tato kniha je zbraní proti kobkám obývaných falešnými proroky dnešního křesťanstva a jejich stoupenci v dnešním světě. Jsou to pokračovatelé Satana, jenž si z křesťanských doktrín vytvořil hluboké jeskyně, v nichž se zabydlel. Falešní proroci a jejich učedníci již tak dobře přivykli Satanovým temným kobkám, že nejsou s to zahlédnout životadárné světlo Boží, dokud jejich temné kobky nebudou zničeny. Ztratí-li jmenovaní hříšníci díky této naší zbrani svá útočiště, dostane se jim nesmírného požehnání Boží spravedlnosti.

Dovolte mi vzdát díky a čest našemu svatému trojjedinému Bohu - Bohu Otci, Synu Ježíši Kristu a Duchu svatému, jenž nás zachraňuje ze všechny hříchů tohoto světa prostřednictvím Své spravedlnosti. ☒

KAPITOLA

1

Úvod k první kapitole Listu Římanům

„Epištoly apoštola Pavla Římanům“ mohou být bez nadsázky označeny za poklad Bible. Pojednávají především o tom, jak je možno dosáhnout spravedlnosti Boží prostřednictvím víry v evangelium vody a Ducha. Kdosi při srovnání Listu Římanům s epištolami Jakubovými prohlásil, že List Římanům je možno označit za „slovesný poklad“ a Jakubův list za „slaměnou epištolu“. Nicméně slova Jakubova jsou stejně jako List Římanům slovem Božím. Jediný rozdíl mezi oběma díly tkví v tom, že cennost Listu Římanům spočívá v poskytnutí celkové rekapitulace Bible, zatímco význam Jakubových epištol je ve skutečnosti, že představuje pobídku k dobrému křesťanskému životu podle Boží vůle.

Kdo je ten člověk Pavel?

Přečtěme si nejprve List Římanům 1:1-7: *„Pavel, služebník Krista Ježíše, povoláný za apoštola, oddělený k Božimu evangeliu, jež Bůh ústy svých proroků předem zaslíbil ve svatých Písmech, evangelia o jeho Synu, který tělem pocházel z rodu Davidova, ale Duchem svatosti byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna, evangelia o Ježíši Kristu, našem Pánu. Skrze něho jsme přijali milost apoštolského poslání, aby ke cti jeho jména uposlechly a uvěřily všechny národy; k nim patříte i vy, neboť jste byli povoláni Ježíšem Kristem. Všem vám v Římě, kdo jste Bohem milováni a povoláni ke svatosti: milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“*

Tyto úryvky můžeme považovat za „Pavlovy pozdravy křesťanům v Římě.“ Pavel jim posílá pozdravy jako služebník Ježíše Krista, jenž se stává spravedlivým v Bohu.

První verš odpovídá na otázku: Kdo je Pavel? Byl to Žid, jenž potkal zmrtvýchvstalého Pána na cestě do Damašku a jenž se stal vyvolenou nádobou Páně (Skutky 9:15), aby nesl zvěst národům.

Pavel zvěstoval pravé evangelium založené na obětním řádu a proroctvích Starého zákona

Ve druhém verši apoštol Pavel hovoří o zvěstování evangelia založeného na slovech Starého zákona. Definoval „Boží evangelium“ jako to, „jež Bůh ústy svých proroků předem zaslíbil ve svatých Písmech.“ Díky tomuto verši se můžeme dozvědět o tom, že apoštol Pavel zvěstoval evangelium vody a Ducha založené na obětním řádu Starého zákona. Navíc nás druhý verš seznamuje se skutečností, že Pavel byl vyvolen, aby zvěstoval evangelium.

Slova „ústí svých proroků předem zaslíbil ve svatých Písmech“ poukazují na Boží slib seslat Ježíše Krista, jež se objevují v obětním řádu a proroctvích Starého zákona. Všichni proroci Starého zákona, včetně Mojžíše, Ezechiela, Jeremjáše a Daniela, přinášejí svědectví o skutečnosti, že Ježíš Kristus vstoupí do tohoto světa a zemře na kříži poté, co sejme všechny hříchy světa.

Jaké je evangelium, jež přinesl apoštol Pavel? Apoštol Pavel zvěstoval evangelium vody a Ducha, které hovořilo o Synu Božím, Ježíši Kristu.

Někteří lidé tvrdí, že slova Starého zákona jsou již mrtva. Jiní s nimi v tomto bodě

souhlasí a poukazují na slova z Matouše 11:11 jako na důkaz pro svá tvrzení. Někteří velmi proslulí evangelisté dokonce opomíjejí všechny oddíly Starého zákona.

Avšak Bůh nám všem dal slib ve Starém zákoně a v Novém zákoně prostřednictvím Ježíše Krista tento slib splnil. Proto ve světě víry nemůže Nový zákon existovat bez Starého zákona. A ve stejném smyslu nemohou být slova Starého zákona naplněna bez slov Nového zákona.

Apoštol Pavel byl vyvolen pro zvěstování Božího evangelia. Dobrá, otázkou pak zůstává: „Jaké evangelium vlastně zvěstoval?“ Apoštol Pavel šířil poselství o skutečnosti, že Ježíš Kristus přišel do tohoto světa a prostřednictvím evangelia vody a Ducha, které je založeno na Starém zákoně, nás spasil ze všech našich hříchů. Proto vždy, když šíříme evangelium vody a Ducha, měli bychom tak činit v souladu s proroctvími a obětním řádem Starého zákona. Pouze v tom případě lidé uvěří, že evangelium vody a Ducha je pravdou a že Nový zákon je naplněním slov slibu Starého zákona.

Můžeme si snadno povšimnout, že od začátku Nového zákona je kladen důraz na Ježíšův křest, který přijal z rukou Jana, a na Jeho krev na kříži. Zatímco jádrem Starého zákona stál obětní řád, jenž byl způsobem, který hříšníkovi umožňoval vykoupit se ze svých hříchů. Dotyčný hříšník musel přenést své hříchy vložением rukou na hlavu oběti za hřích, oběť pak porazit a nechat vykrváčet, aby získal odpuštění za hřích.

Pak tedy, pokud ve Starém zákoně k získání odpuštění za hřích vedlo vložení rukou a krev obětovaného zvířete, jaký způsob existoval v Novém zákoně? V Novém zákoně je to Ježíšův křest z rukou Janových a Jeho krev na kříži. Navíc velekněz, o němž se zmiňuje Starý zákon (Leviticus 16:21), byl ekvivalentem Jana Křtitele z Nového zákona.

Třetí a čtvrtý verš pojednávají o otázce: „Jakou Osobou byl Ježíš?“ Tyto verše nám vysvětlují Jeho rodový původ. Ježíš Kristus tělem pocházel z rodu Davidova, ale Duchem svatosti byl ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna. Proto se stal Spasitelem tím, že dal vodu a krev všem, kteří v Něj uvěřili. Ježíš Kristus se stal Bohem spásy, Králem králů a věčným nebeským Veleknězem pro všechny, kdo uvěřili.

V některých křesťanských teologiích se popírá božská podstata Ježíšova. Taková theologická učení tvrdí, že „On byl jen výjimečným mladíkem.“ Navíc podle proudu Nové teologie „princip spásy existuje ve všech náboženstvích.“ V liberálních seminářích proto jejich členové trvají na tom, že je nutné akceptovat šamanismus, buddhismus, katolicismus a všechna ostatní náboženství tohoto světa. tato takzvaná liberální teologie neboli Nová teologie hovoří o tom, že všechna náboženství by se měla respektovat, a tudíž by se i všichni lidé měli sjednotit a stát se „jedním“.

Nicméně v Bibli je jasně řečeno, že na počátku Bůh stvořil nebe a zemi. Potom se zeptejme, kdo je tento Bůh? Je to Ježíš Kristus. Jméno „Kristus“ označuje toho, kdo byl potřen olejem. Ve Starém zákoně se dočteme o tom, že velekněz potíral hlavy králů a proroků. To proto se o Ježíšovi hovoří jako o Králi králů. Osoba, která popírá skutečnost, že Ježíš je Bůh, nevěří v Boha.

V současnosti se víra lidí po celém světě navrácí k ekumenickému hnutí, které spočívá na náboženském pluralismu. Po celém světě se šíří uctívání různých náboženství, která kombinují všechny možné prvky počínaje pohanskými religiozními systémy a konče buddhismem nebo konfucianismem. V určitých obdobích se shromáždění řídí buddhistickým rituálem, jindy se služba provádí křesťanským způsobem. Snad sice můžeme velmi dobře kombinovat rozličné pokrmy, ale pokud jde o víru, potom platí čím čistší tím lepší.

Tudíž odpověď na otázku, která je obsažena ve třetím a čtvrtém verši, „Kdo je Ježíš?“ zní: je to ten, Jenž byl Duchem svatosti ve svém zmrtvýchvstání uveden do moci Božího Syna. Kristus se stal naším Pánem a naším Spasitelem.

Verš pátý a šestý pojednávají o tom, jak se Pavel stal apoštolem skrze Boha. Stal se svědkem, nesoucím zvěst evangelia, aby národům zajistil spasení díky víře v Ježíše Krista.

Jakou autoritu měl apoštol Pavel?

Ze slov sedmého verše se dozvíme, že apoštol Pavel měl autoritu žehnat ve jménu Božím všem, kdo věří v Ježíše. Autoritou apoštola je míněna duchovní moc, která dotyčnému umožňuje žehnat všem lidem ve jménu Ježíše Krista.

Proto Pavel mohl říci: *„Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista.“*

Zde bych se velmi rád trochu více zamyslel nad tímto požehnáním. Mohlo by se zdát, že apoštol Pavel měl oprávnění činit požehnání lidem. Všichni víme, že kdykoli v neděli zakončujeme bohoslužbu, končíme ji požehnáním. „Bůh si přeje dát svatým všechna tato požehnání.“ Původní slova požehnání jsou následující.

Začněme se Čtvrtou knihou Mojžišovou 6:22. *„Hospodin dále promluvil k Mojžišovi: ‚Mluv k Áronovi a jeho synům: Budete žehnat synům Izraele těmito slovy: Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.‘“*

Velebníci Áronovi a jeho synům bylo řečeno: *„Budete žehnat synům Izraele těmito slovy.“* Pokud by kněží tímto způsobem žehnali izraelitům, vlastně by jim žehnal Bůh tak, jak je to zapsáno v Písmu. Podíváme-li se na podrobněji na všechny Pavlovy epištoly, zpozorujeme, že často říká. *„Milost našeho Pána buď s vámi.“* To naznačuje, že to nebyl on sám, kdo dával požehnání, ale že to byl Bůh, jenž tak činil. To proto apoštol Pavel vždy na konci svých epištol žehná svatým.

Pavel měl oprávnění dávat Božimu lidu požehnání. Tato autorita však nebyla dána všem křesťanským služebníkům. Naopak, byla udělena pouze služebníkům Božím. Žehnají-li Boží služebníci říkajíce, že si skutečně přejí dát požehnání, v takovém případě jim vlastně Bůh tato posvěcení zaručuje v souladu s požehnáním.

Bůh dává nebeské oprávnění nejen Svým služebníkům, ale rovněž znovuzrozeným světcům. Bůh praví: *„Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, komu zadržíte hříchy, tomu jsou zadrženy“ (Jan 20:23).* Bůh zaručuje takovou autoritu všem spravedlivým. Proto by se nikdo neměl stavit proti znovuzrozeným světcům, neboť učiní-li tak, je to jako postavit se proti samotnému Bohu. Poněvadž Bůh zaručuje autoritu požehnání a prokletí Svým apoštolům a rovněž tak i Svým služebníkům a spravedlivým.

Apoštol Pavel, jenž si přeje sdílet duchovní dar se světci

Přečtěme si List Římanům 1:8-12. *„Nejprve vzdávám díky svému Bohu skrze Ježíše Krista za vás všechny, protože se po celém světě rozšiřuje zvěst o vaší víře. Bůh, jemuž z celé duše sloužím evangeliem o Jeho Synu, je mi svědkem, jak na vás bez ustání pamatuji při všech svých modlitbách a prosím, zda by mi konečně jednou nebylo z vůle Boží dopřáno dostat se k vám. Toužím vás spatřit, abych se s vámi sdílel o některý duchovní dar a tak vás*

posílil, to jest abychom se navzájem povzbudili vírou jak vaší, tak mou.“

Nejprve za co apoštol Pavel vzdával díky Bohu? Děkoval Bohu za všechny křesťany v Římě, neboť uvěřili v Ježíše a protože se jejich prostřednictvím šířila zvěst i k dalším lidem.

Při četbě devátého a desátého verše by si čtenář mohl položit otázku: „Proč chtěl apoštol Pavel při svých misijních cestách navštívit Řím?“ Důvodem byl fakt, že pokud by v té době bylo v Římě zvěstováno evangelium vody a Ducha, rozšířilo by se rovněž do celého světa. Stejně jako dnes celý široší svět vzhlíží k Americe, v období starověku byl středem světa Řím - přesně podle rčení: „Všechny cesty vedou do Říma“.

Vyvíjíme značné úsilí při zvěstování evangelia v Americe. Podaří-li se nám rozšířit evangelium vody a Ducha po celé Americe, mnozí misionáři přijdou a povstanou, aby vyšli do všech koutů světa a šířili ostatním lidem překrásnou zvěst. Proto si Pavel přál navštívit Řím.

Duchovní dar, o němž hovoří Pavel

V jedenáctém verši je psáno: „*Toužím vás spatřit, abych se s vámi sdílel o některý duchovní dar a tak vás posílil.*“

Co má vlastně apoštol Pavel na mysli sdílením některého duchovního daru, aby tak posílil lid? Duchovní dar, o němž hovoří, je evangelium vody a Ducha, které zvěstujeme i my. Ve verši dvanáctém stojí: „*to jest abychom se navzájem povzbudili vírou jak vaší, tak mou.*“ Apoštol Pavel říká, že se s lidmi má sdílet o některý duchovní dar a tak jim umožnit, aby se posílili a aby se navzájem povzbudili vírou jak Pavlovou, tak jejich. To znamená, že apoštol Pavel chtěl zprostředkováním evangelia vody a Ducha křesťanskou obec dovést ke klidu, pokoji, získání požehnání a chtěl se s nimi podílet na tomtéž druhu víry.

Skutečnost, že apoštol Pavel říká, že chce, aby se navzájem povzbudili vírou, ukazuje jeho opětovnou touhu po šíření evangelia vody a Ducha uvnitř římské církve. Nyní všichni členové naší církve chápou evangelium vody a Ducha svatého a mohou konkrétně v ně věřit, leč mohou se objevovat někteří nominální křesťané, kteří s tím, jak čas běží, nevěří v pravou zvěst. Tudíž z tohoto důvodu může církev římská potřebovat připomenutí oné zvěsti.

Proto apoštol Pavel řekl, že se mohou navzájem povzbudit vírou. Ve skutečnosti se nám dostává v Boží přítomnosti pokoje a naše srdce mohou spočívat v míru díky víře v evangelium vody a Ducha. Nikdy bychom nedokázali spočinout v míru, kdybychom neměli evangelium vody a Ducha.

Navíc stojí psáno: „*Abych se s vámi sdílel o některý duchovní dar a tak vás posílil.*“ Tímto duchovním darem je evangelium vody a Ducha. Kdokoli se může stát dítkem Božím a získat požehnání pouze v případě, že uvěří v evangelium vody a Ducha.

Avšak jaký má pro lidi smysl prožít život plný zásluh a oddanosti, vzdát se kouření a pití, nedopouštět se nikterých přestoupení, jestliže neznají evangelium vody a Ducha - a to i přesto, že nějakým způsobem věří v Ježíše? Jejich konání nemá nic společného s Boží spravedlností. Spravedlnost Boží je mnohem větší než spravedlnost lidských bytostí. Je

poměrně jednoduché přivést lidi do kostela, ale mnohem důležitější je těmto nově věřícím zvěstovat evangelium vody a Ducha, aby se jim dostalo odpuštění za všechny jejich hříchy a aby se mohli stát dítky Božími a opásat se duchovním požehnáním nebeským.

Apoštol Pavel chtěl, aby se světcí v Římě povzbuzovali prostřednictvím jejich vlastní víry. Proto prohlásil: „*to jest abychom se navzájem povzbudili vírou jak vaší, tak mou.*“ Proto apoštol Pavel musel zvěstovat pravé evangelium všem církevním shromážděním, aby jim umožnil získat víru a tak je posílit jejich vlastní vírou v evangelium vody a Ducha. Apoštol Pavel musel věřícím shromážděným v římské církvi přinést evangelium vody a Ducha a poučit je o tom, co ona zvěst skutečně znamená.

Právě to apoštola Pavla odlišuje od evangelistů dnešního světa. V epistolách určených křesťanské obci v Římě apoštol Pavel sdělil, že chce, aby se lidé posílili sdílením některého duchovního daru a aby se vzájemně povzbuzovali vírou jak jejich, tak jeho. Toto je skutečnost, o níž by se všichni kazatelé v současnosti existujících církvích měli od apoštola Pavla dobře poučit. Apoštol Pavel dříve šířil evangelium vody a Ducha, jehož prostřednictvím každý dokázal odlišit pravé bratry od těch falešných.

V dnešních dnech církve umožňují, aby určitá skupina nových členů podstoupila půl roku trvající doktrinní školení a aby se těmto novicům během roku dostalo i křtu. Tak to dnes vypadá. Nováčkům se dostane křtu bez ohledu na to, zdali vůbec něco vědí o evangeliu vody a Ducha, které Ježíš naplnil. Jinak řečeno, i když se lidé stávají členy církve, nemohou se stát Božími dětmi, které byly obdarovány Jeho spravedlností. Jedinou věcí, kterou duchovní dnešních církví požadují po nováčcích, je, aby se dotyční naučili nazpaměť Desatero přikázání a krédo apoštolů. Projdou-li nováčci prověrkou těchto znalostí, snad se jich ještě ptají: „Přestaneš pít alkohol? Necháš kouření? Jsi připraven každý měsíc odvádět svůj desátek? Povedeš dobrý život?“

Církev evropské, asijské a vlastně všechny po celém světě se vzdálily od spravedlnosti Boží, protože je hlavně zajímá honba za lidskou spravedlností. V současnosti klesá počet křesťanů dokonce i v silně christianizované Koreji, která je rovněž někdy nazývána „asijským Jeruzalémem“. Nyní přišla doba, kdy nikdo nechce přijít do kostela. Snad leda tehdy, koná-li se přímo v kostele nějaká zvláštní událost, kterou může být modlitební festival nebo koncert popmusic. I v případě, že lidé do kostela zajdou, běžná kázání určená mládeži se hemží tématy: „Nekuř, žij ctnostným životem, dodržuj svatou neděli a věnuj se dobrovolnictví“, která nemají nic společného se spravedlností Boží.

Lidská bytost se musí spoléhat na Pána, protože je náchylná hříchu a příliš křehká na to, aby hříchu odolala. Z tohoto důvodu vždy, když lidé zavítají do církve Boží, měli bychom jim zprostředkovat evangelium vody a Ducha, aby se jim mohlo dostat spravedlnosti Boží. Měli bychom na ně vsutku přenést spravedlnost Boží, která nám potvrzuje, že vy i já se stáváme těmi, kdo jsou bez hříchu, ačkoli jsme stále nedokonalí.

Buďte si jisti, že na tuto skutečnost nezapomenete. Člověk může žít podle Boží vůle pouze tehdy, když se prostřednictvím víry ve spravedlnost Boží stane tím, kdo je bez hříchu. Lidská bytost může zvěstovat evangelium, jakmile byly vyřešeny její problémy s hříchem. Naše úsilí, s nímž šíříme ostatním evangelium, by nemělo předcházet vyřešení našich vlastních problémů, které máme s hříchem. Nikdo nemůže ostatním lidem zvěstovat pravé evangelium, jestliže problémy jeho vlastního hříchu nebyly vyřešeny.

Je řečeno, že apoštol Pavel skutečně s ostatními sdílel některý duchovní dar. Avšak onen dar, o němž se zmiňoval Pavel, není dar mluvit jazyky ani dar uzdravování, o kterých hovoří

Pentakostální hnutí působící v dnešním křesťanství. Mnoho křesťanů považuje určité podivuhodné jevy, jako je vizionářství, prorokování, mluvení jazyky (glosolálie) nebo třeba uzdravování nemocí, za dary.

Nicméně tyto fenomény nepatří mezi duchovní dary nebeské. Schopnost vidět vize při modlitbách zcela jistě není duchovním darem. Božími dary není to, že nějaká osoba hystericky ječí, ani to, že jiná osoba se ocitá na pokraji šílenství vždy, když zaslechne podivné zvuky, protože při svém pobytu v jeskyni již po tři noci nemůže zamhouřit oka. Pokud někdo tvrdí, že je schopen mluvit jinými jazyky, a v bezvědomém stavu padá s pokrouceným jazykem k zemi s křikem nesrozumitelných slov: „la-la-la-la“, není to ještě znakem toho, že na dotyčného sestoupil Duch svatý. Spíše se popisovaná scéna podobá situaci, kdy se rozdivočí duševně narušený chovanec psychiatrické léčebny. Nicméně ve světě se můžeme setkat s mnoha stoupenci takzvaného „hnutí charismatického znovuzrození“, kteří trvají na tom, že mohou křesťany naučit, jak mluvit jinými jazyky nebo jak získat Ducha svatého. Tito lidé ale činí něco nesmírně špatného a jejich víra zcela jistě není pravou vírou.

Pramen živoucí vody Ducha svatého proudí z našich srdcí, jestliže jsme věrně oddáni duchovní činnosti Boží a věrně následujeme Pána. Voda Ducha svatého naplní naše srdce, jakmile se budeme méně věnovat tělesným skutkům a dáme místo nich přednost skutkům duchovním.

Křesťané by měli získat duchovní dar odpuštění za hřích prostřednictvím víry v evangelium vody a Ducha. Existuje mnoho varování, že celá řada křesťanů právě teď směřuje do pekel v důsledku struktury dnešních církví. Tímto varováním se naznačuje, že současné církve povzbuzují lidskou spravedlnost místo toho, aby šířily spravedlnost Boží.

Bratři, i když někdo z vás po vstupu do církve vyplnil celou řadu spravedlivých skutků podle lidských měřítek, ještě to neznamená, že dotyčný může za tyto své zásluhy získat duchovní dar. Proto bychom měli všichni do svých srdcí prostřednictvím víry v evangelium vody a Ducha zasadit spravedlnost Boží, jež nám umožní získat duchovní dar.

Přečtěme si verše třináct až sedmnáct. *„Rád bych, abyste věděli, bratři, že jsem už často zamýšlel přijít k vám, abych i mezi vámi sklídl nějaké ovoce, tak jako mezi jinými národy; ale až dosud mi v tom bylo vždy zabráněno. Cítím se totiž dlužníkem Řeků i barbarů, vzdělaných i nevzdělaných. Odtud moje touha zvěstovat evangelium i vám, kteří jste v Římě. Nestydím se za evangelium Kristovo: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře; stojí přece psáno: „Spravedlivý z víry bude živ.““*

Apoštol Pavel si přál navštívit Řím, avšak nemohl tak učinit, protože mu v tom bylo vždy zabráněno. Proto se musel modlit za to, aby byla brána k jeho misionářské činnosti otevřena. Stejně jako on i my bychom se měli uchýlit ke stejným modlitbám při zvěstování evangelia po celém světě, které provádíme prostřednictvím literární služby. Pouze budeme-li se modlit, srdce Boží bude pohnuto. Pouze pokud nám Bůh otevře brány a cesty, budeme s to šířit evangelium vody a Ducha po celém světě.

Pavel, jenž se cítil dlužníkem všech lidí

Komu se apoštol Pavel cítil být dlužníkem a jaký dluh měl na mysli ve čtrnáctém a patnáctém verši? Apoštol Pavel prohlásil, že se stal dlužníkem Řeků i barbarů. Za svůj dluh

považoval zvěst evangelia vody a Ducha. Dodal, že se cítí dlužníkem jak vzdělaných tak i nevzdělaných. Proto je zjevné, že si přál šířit evangelium všem lidem v Římě podle svých nejlepších schopností.

Cílem listů apoštola Pavla určených církvi bylo zprostředkování pravé zvěsti. Shledal totiž, že ani v srdcích členů křesťanské církve v Římě, nebylo evangelium vody a Ducha silně podepřeno vírou - proto o tomto evangeliu hovořil jako o duchovním daru. Z tohoto důvodu apoštol Pavel zvěstoval evangelium vody a Ducha i těm, kteří již byli příslušníky církve, i všem lidem na celém světě. Prohlásil, že se cítí dlužníkem vzdělaných i nevzdělaných, Řeků i všech barbarů.

Jakým dluhem jim tedy Pavel byl povinován? Všem lidem světa dlužil zvěstování evangelia vody a Ducha. Trval na splacení veškerého dluhu, který měl vůči všem lidským bytostem na světě. Právě tak jako on i nyní jsou všichni ti, kdo mají evangelium vody a Ducha, dlužní propagací evangelia. Dluh, jenž musí splatit, spočívá v činnosti šíření zvěsti. Z tohoto důvodu musíme právě v tuto chvíli šířit evangelium vody a Ducha celému světu.

Lidé se mylně domnívají, že pouze v krvi na kříži je celé spasení. Nicméně nebeskou zvěstí, o které přináší svědectví Bible, je evangelium vody a Ducha, které rovněž dosvědčoval apoštol Pavel. V kapitole šesté Listu Římanům Pavel uvedl, že byl pokřtěn v Krista Ježíše a rovněž v Jeho smrt. Pavel chtěl všem přinést skryté tajemství o křtu, který Ježíš přijal, protože v tehdejší římské křesťanské obci bylo mnoho nominálních křesťanů, kteří věřili pouze v krev na kříži. Stejně jako tehdy i my bychom v dnešní době měli přinášet evangelium vody a Ducha všem, kteří nebyli s to zaslechnout jeho slova, přestože již dlouhou dobu byli příslušníky církve.

Zeptáte-li se dnes křesťanů, jestli jsou hříšní, nebo bez hříchu, považují tuto otázku za bezpředmětnou. Považují ji za znevažování jejich osobnosti. Nicméně právě tato otázka je ve skutečnosti velmi důležitá a nesmírně hodnotná. Pokud jsou lidské bytosti odsouzeni peklu v důsledku jejich hříchů, kdo jim takovou otázku může položit a kdo jim může nabídnout nějaké řešení? Pouze osoba, která je v srdci bez hříchu poté, co byla znovuzrozena skrze evangelium vody a Ducha, se může tázat na podobné otázky a rovněž lidem nabídnout správnou odpověď. Pouze znovuzrození světcí mohou hříšníkům pomoci, aby byli znovuzrozeni tím, že jim přinesou slova zvěsti, to jest evangelium vody a Ducha svatého, jež hříšníci nikdy předtím nezaslechli.

Bratří, i když někdo věří v Ježíše, ale nebyl znovuzrozen skrze vodu a Ducha svatého, nikdy nemůže vstoupit, dokonce ani zahlédnout království Boží. Proto buďte vděční, potkáte-li lidi, kteří umožňují hříšníkům získat odpuštění za hřích tím, že vám přinášejí evangelium vody a Ducha. Dočkáte se nezměrných požehnání.

Evangelium, za které se Pavel nestyděl

O čem bylo evangelium, o němž apoštol Pavel v šestnáctém verši praví, že se za něj nestydí? Bylo to evangelium vody a Ducha. Pavel je nazýval „*svým evangeliem*“ (*Římanům 2:16, 5:20*) a nestyděl se za něj, ale naopak se jím velmi pyšnil, protože je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří. Apoštol Pavel se za evangelium vody a Ducha nestyděl, protože toto evangelium činí lidi zcela nehříšnými a ničí bariéru hříchu, která odděluje

veškeré lidstvo od Boha.

Bylo by možné smýtí hříchu, jestliže by lidé věřili pouze ve zvěst krve na kříži? V tomto případě se zdá jako pravděpodobné, že s takovou vírou by mohly být smyty hříchy, které byly spáchány do této chvíle, ale bylo by nemožné, abychom byli očištěni od našich hříchů budoucích. A tak se lidé se zmiňovaným druhem víry snaží své hříchy smýt každodenním opakováním modliteb pokání. Vyznávají, že jejich srdce jsou naplněna jen a jen hříchy a že jsou nenapravitelnými hříšníky. Tito křesťané-hříšníci nemohou seriózně šířit evangelium ostatním, protože „to evangelium“, které znají, již pro ně není „dobrou zvěstí“..

Zvěst neboli evangelium je řecky ‚euaggelion‘, jinak řečeno, jde o zvěst, která má sílu odstranit všechny hříchy tohoto světa. Jediné pravé evangelium se podobá dynamitu. Pouze tato pravá zvěst ničí všechny hříchy tohoto světa. Proto taková osobnost, Pavel, jenž věřil v evangelium vody a Ducha, které má schopnost zničit hřích, se za ně nestyděla. V dnešním světě se zdá, že dokonce i křesťané se stydí za šíření evangelia. Ale ti, kdo jsou obdarováni spravedlností Boží, jsou lidmi, kteří při zvěstování evangelia povstávají s důstojností a slávou.

Apoštol Pavel nepocíťoval ani zbla studu, když kázal evangelium. Bylo to z důvodu, že zvěst, kterou šířil, bylo evangeliem vody a Ducha. Poněvadž toto překrásné evangelium bylo mocí Boží ke spasení pro každého, kdo věří.

Toto evangelium je mocnou zvěstí, které každému, kdo v něj věří, umožňuje, aby jeho hříchy byly smazány bez ohledu na to, kdo mu evangelium zprostředkoval. Hříchy světa budou dokonale smyty, přijmou-li naslouchající evangelium do svých srdcí. Evangelium pouze o krvi však k lidem promlouvá o nedokonalém spasení. To znamená, že lidem říká pouze o zničení jejich dědičného hříchu, pročež ostatní jejich přestoupení musí být smývána každodenním opakováním modliteb pokání. Svým posluchačům tak zanechává pachut' hříchu.

Sňal Ježíš pouze část hříchu, protože Jeho síla nebyla dostatečná? Poněvadž Ježíš znal lidské bytosti tak dobře, nezanechal na zemi žádný z hříchů. Vzal s Sebou všechny hříchy prostřednictvím vody, krve a Ducha svatého. Věřím, že tato překrásná zvěst přináší dokonalé spasení od hříchu každému, kdo naslouchá evangeliu Ježíšova křtu a prolítí jeho krve na kříži a kdo v něj věří.

Z tohoto důvodu má evangelium stejnou moc pro každého, včetně Židů a Řeků. Evangelium vody a Ducha umožňuje stejné spasení od hříchu pro každého, kdo věří v Ježíše, když se i k němu dostane evangelium. Na druhou stranu se ale tomu, kdo šíří něco jiného než evangelium vody a Ducha, dostane Božího hněvu. Proto Pavel napsal: „*Ale i kdybychom my nebo sám anděl z nebe přišel hlásat jiné evangelium než to, které jsme vám zvěstovali, budiž proklet*“ (Galatským 1:8). Apoštol Pavel jasně řekl, že mezi všemi evangelií existuje pouze jedno pravé: evangelium vody a Ducha.

Bez ohledu na to, je-li někdo pohan nebo žid, zdali je stoupencem islámu, konfucianismu, buddhismu nebo taoismu, bohyně slunce či čehokoli jiného, každá jednotlivá osoba má možnost zaslechnout evangelium. Navíc toto evangelium vody a Ducha svatého všem poskytuje šanci dosáhnout spasení za všechny hříchy. Proto bychom měli přinášet zprávu, že Ježíš Kristus je Bůh, že On stvořil vesmír, že On sestoupil do tohoto světa v těle člověka, aby nás spasil, že On sňal všechny naše hříchy přijetím křtu od Jana a že přijal trest za naše hříchy, když byl ukřižován.

To proto se apoštol Pavel nestyděl za evangelium vody a Ducha. Ačkoli za evangelium, které hovoří pouze o kříži, je nutné se stydět, za evangelium vody a Ducha se nemůže stydět nikdo; jde o hřmotnou a mocnou zvěst, která překypuje důstojenstvím. Každému, kdo věří

v toto evangelium, se dostává plnosti Ducha svatého díky víře ve skutečnost, že se dotyčný stal dítětem Božím. Znovu vám opakuji, že překrásné evangelium vody a Ducha svatého nikdy nemůže být zvěstí, za kterou by bylo možno se stydět. Avšak evangelium, které věří pouze v krev na kříži, je ostudnou zvěstí.

Křesťané, cítili jste se zahanbeni, když jste museli šířit pouze evangelium krve na kříži? Styděli jste se, když jste přinášeli zvěst, která se zmiňuje pouze o krvi a nikoli o Ježíšově křtu, byli jste zahanbeni, když jste v takové evangelium věřili. Vždycky jste se museli dovolávat Pána, nebo se fanaticky modlit „v jiných jazycích“, abyste uspokojili své pocity předtím, než jste vyšli do ulic a volali: „Věřte v Ježíše. Věřte v Ježíše!“, protože jste byli zahanbeni kázáním takového neužitečného evangelia.

Toto může člověk dělat pouze ve chvíli vzrušených pocitů, nikdy by však nebyl schopen to činit s myslí klidnou jako háj v bezvětrí. Proto ti, kteří věří pouze v krev na kříži, hřmotně křičí a jsou příčinami pouličních srocení, když konají svou evangelijní službu. S megafonem přilepeným u úst ze sebe jen vyhrkávají slova: „Ježíš, do nebes, nevíra, do pekel.“ Nicméně ten, kdo věří v evangelium vody a Ducha, zvěst přináší velmi elegantním způsobem: popíjí čaj a s otevřenou biblí konverzuje s ostatními.

Co se říká o evangeliu spravedlnosti Boží?

Co se v sedmnáctém verši říká, že bude zjeveno v Kristovu evangeliu? Je tam řečeno, že „*Boží spravedlnost*“ se zjevuje v evangeliu Božím. Boží spravedlnost je plně zjevena v pravém evangeliu. Proto je řečeno, že spravedlnost Boží je v evangeliu zjevena z víry k víře a že spravedlivý z víry bude živ. Evangelium, které přináší pouze krev na kříži, neobsahuje spravedlnost Boží.

Bratří, pokud se říká, že se každý musí každodenně modlit v pokání za své každodenní hříchy, ačkoli již byl dotyčnému odpuštěn prvotní hřích, a jmenovaný se postupně může stát pozhnaným a nakonec dokonale spravedlivým - je v takové víře obsažena spravedlnost Boží? Nikoli, to není to, v čem je zjevena spravedlnost Boží. To, co zjevuje spravedlnost Boží, hovoří o dokonalosti. Evangelium vody a Ducha svatého hovoří o evangeliu dokonalém od začátku do konce.

Lidé, vy každý den nabízíte modlitby pokání, protože se každodenně dopouštíte hříchů, jako kdyby jste byli nuceni každý den, týden či měsíc hledat nové fíkové listy, které by zahalily vaše neřestná místa. Osoba, jež opakovaně hřeší, se každodenní modlitbou pokání podobá tomu, kdo se fíkovými listy snaží skrýt své vlastní hříšné tělo. V takovém stavu je náboženský život těch, kdo věří pouze v evangelium krve na kříži. To jsou ti bláhoví, kteří se zdráhají obléci si kožený oděv, jenž jim dává zcela zdarma Bůh. Místo koženého oděvu se neustále shání po listech fíkovníku.

Ježíšova krev na kříži byla výsledkem Ježíšova křtu. Ježíš nesňal všechny naše hříchy prostřednictvím toho, že na kříži prolil krev. Naše hříchy sňal v momentě, kdy byl pokřtěn, potom přišel na kříž obtížen všemi hříchy světa a zemřel, aby odčinil všechny hříchy světa. Proto byl kříž výsledkem křtu, který Ježíš přijal. Ježíš sňal všechny naše hříchy prostřednictvím Svého křtu, a tudíž prolití krve na kříži bylo Jeho posledním skutkem, jímž odčinil všechny naše hříchy. Ježíšovi se na kříži dostalo všeho trestu za hřích, protože byl před tím pokřtěn.

Jak tedy můžeme získat spravedlnost Boží? Můžeme jí dosáhnout díky poznání evangelia vody a Ducha a prostřednictvím víry v něj. Jestliže se mne zeptáte: „Věříte tedy v evangelium vody a Ducha?“ Na vaši otázku mohu okamžitě a jasně odpovědět: „Ano“. Tajemství, jak získat spravedlnost Boží, tkví ve víře v evangelium vody a Ducha.

Je tomu tak, protože evangelium vody a Ducha je pravda a protože zjevuje Boží lásku a Jeho spravedlnost. Je tomu tak, protože evangelium vody a Ducha v sobě obsahuje odpuštění za hřích, které dal Bůh ze své vůle lidstvu, způsob, jak se stát Jeho dítětem, požehnání věčného života, díky kterému každý může získat Ducha svatého, a rovněž světská požehnání fyzická a duchovní.

Apoštol Pavel řekl, že spravedlnost Boží byla plně zjevena v evangeliu vody a Ducha, které Pavel kázal. To znamená, že upínat se k lidské spravedlnosti, aniž bychom znali spravedlnost Boží je jako hřešit před Bohem. Navíc evangelium, které hlásá víru pouze v krev na kříži, ale nevěnuje se spravedlnosti Boží, je falešnou zvěstí.

Spravedlnost Boží odkazuje na hřmotnou zvěst vody a Ducha, kterou nám dal On. Starý a Nový zákon nás jako nerozlučný pár zachraňuje z našich hříchů. Starý zákon připravuje prostor pro nový zákon, Nový zákon naplňuje slova slibu obsažená ve Starém zákoně. Bůh nás spasil ze všech hříchů světa tím, že nám dal pravé evangelium, v němž je plně zjevena spravedlnost Boží. Tím celé lidstvo spasil ze všech hříchů.

Právě nyní by se celý svět měl navrátit k evangeliu vody a Ducha. Jediným evangeliem, které lidi zachraňuje z hříchu, je původní evangelium vody a Ducha. Bratří, celý širošířý svět se musí navrátit k evangeliu vody a krve. Všichni se musí navrátit k tomuto evangeliu vody a Ducha, které obsahuje spravedlnost Boží.

Všichni se k tomuto evangeliu musí navrátit, protože pouze evangelium vody a Ducha je tou jedinou pravdou, která nás může spasit z hříchu. Jedině evangelium, obsahující spravedlnost Boží, nás může spasit, učinit z nás ty, kdo jsou bez hříchu, a přeměnit nás v děti Boží. Navíc Duch svatý, jenž spočívá v našich srdcích, ochraňuje Boží lid. Tento Duch svatý se za nás přimlouvá, žehná nám, vždy při nás stojí a jako dar nám dává věčný život.

Je skutečně strašlivě mučivé vidět, že i dnes je stále mnoho těch, kteří se o toto evangelium ani nestarají. Věřím, že všichni lidé uvěří v toto evangelium vody a Ducha jasným pochopením významu Ježíšova křtu. Křest, jenž Ježíš přijal od Jana, Ježíš nepodstoupil jenom proto, že by byl pokorný. Pravý důvod Ježíšova křtu tkvěl v tom, že jím sňal všechny hříchů světa. Jan, jenž byl největším z mužů narozených ženě, vložil ruce na Ježíšovu hlavu, když křtil Ježíše. To představuje paralelu se starozákonním vkládáním rukou velekněze na hlavu oběti za hřích, která musela být bez vady (Leviticus 16:20). Ježíšova smrt na kříži byla důsledkem toho, že Ježíš na Svě tělo přijal hříchů. Jde o paralelu s podřezáním oběti za hřích a jejím zabitím poté, co na ni byly vloženy ruce.

Evangelium vody a Ducha svatého je zmiňováno v Starém i Novém zákoně. Každý, kdo věří v jiné evangelium a opomíná jakoukoli část původní zvěsti, má špatnou víru. To nejdůležitější a to vůbec první, co Ježíš učinil, když přišel do tohoto světa, bylo přijetí křtu z rukou Janových. Pro vás je velmi špatné věřit, že Jeho křest byl pouze symbolem, a domnívat se, že se Ježíš nechal pokřtít, jen aby dokázal Svou pokoru.

Kdo to je vlastně bludař či heretik? V Listu Titovi 3:10 stojí psáno: „*Sektáře jednou nebo dvakrát napomeň a pak se ho zřekni; je jasné, že takový člověk je převrácený, hřeší, a tak sám nad sebou vynáší soud.*“ Sektář je osoba, která sama nad sebou vynáší soud. Osoba, která sama nad sebou vynáší soud, je ten, kdo připouští a vyznává, že je v něm hřích. Proto křesťan, jenž říká: „Jsem hříšník“ je sektář, to jest, heretik neboli bludař. Stojí psáno:

„Sektáře jednou nebo dvakrát napomeň a pak se ho zřekni.“

Světci bez hříchu by se neměli k heretikovi takového druhu ani přibližovat, neboť takový křesťan je uchýlený a prohnílý. To je ten, kdo sám nad sebou vynáší soud, protože jeho vlastní víra a jeho náboženský život se rozpadly v prach. Člověk, jenž před Bohem páchá neodpuštělné hříchy, je ten, kdo nechce být bez hříchu díky víře v evangelium vody a Ducha. Místo toho setrvává před Bohem v hříchu odmítáním Jeho dokonalého spasení a dokola opakuje, že je stále hříšníkem. Ten, kdo sám nad sebou vynáší soud, zatímco se domnívá, že i přestože věří v Ježíše má v sobě hřích, a proto sám sebe nazývá hříšníkem, je bludařem, jenž míří do pekel.

Někteří křesťané si pomáhají berličkou, na které je napsáno: „Je to moje vina.“ Před lidskýma očima to vypadá jako upřímné a srdečné konstatování. Ve skutečnosti to však znamená, že dotyčný se stává sektářem a tím, kdo sám nad sebou vynáší soud v důsledku tvrzení, že všechno včetně propadnutí peklu je jeho vinou. „Je to má vina“ je paradoxním tvrzením, kterým dotyčný říká, že hodlá žít spravedlivě. Nicméně ten, kdo se zaštiťuje podobnými hesly a domnívá se, že může žít spravedlivě, přímo vystupuje proti slovům Boží, která lidskou bytost charakterizují jako semeno nepravosti. Tedy ti, kdo opečovávají podobné lidské myšlenky, nakonec podstoupí všechny druhy trestu.

Jsou mezi vámi náhodou lidé, kteří sami nad sebou vynášejí soud? Pokud ano, měli byste si pozorně vyslechnout moje kázání o třetí kapitole Listu Římanům, ve které se říká, že odpuštění za hřích nemá nic společného s doktrínou ospravedlnění. List Římanům o tom pojednává velmi podrobně. Apoštol Pavel s předstihem věděl, co jednoho dne budou lidé tvrdit. Proto již ve své době prohlásil, že stát se tím bez hříchu, znamená zbavit se skutečně hříchu, ne pouze nazývat hříšníka spravedlivým. Apoštol Pavel rovněž jasně dosvědčil, že pouze evangelium vody a Ducha je pravdou. Je tedy jenom přirozené, že ti, kdo věří pouze v krev na kříži, nevidí a neslyší, když čtou List Římanům.

Epištoly apoštola Pavla Římanům je velkolepým Písmem, protože dosvědčuje velikost evangelia vody a Ducha. Každý by se měl stát spravedlivým poté, co uvěří v Ježíše, i když byl, dříve než uvěřil, hříšníkem. Každý by se měl skutečně stát spravedlivým jedincem, který nemá v srdci žádný hřích. Tímto způsobem každý může dojít pravé víry.

Domnívám se, že i když právě v tuto chvíli pravá, není dosud lidská víra dokonalá. Víra lidí dosáhne nakonec dokonalosti, jestliže všichni lidé začnou naslouchat slovům evangelia vody a Ducha šířené prostřednictvím církve znovuzrozených. Prosím, poučte se více o evangeliu vody a Ducha z následujících kázání a utvrďte se o slovech pravdy.

Věřím, že Bůh nás všechny obdaří bohatstvím nebeských požehnání. ☒

Spravedlnost Boží, jež je zjevena v evangeliu

<Římanům 1:16-17>

„Nestydím se za evangelium Kristovo: je to moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří, předně pro Žida, ale také pro Řeka. Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ.‘“

Musíme získat spravedlnost Boží

Apoštol Pavel se nestyděl za evangelium Kristovo. Naopak, neustále dosvědčoval pravdu o tomto evangeliu. Jedním z důvodů, proč mnoho lidí neustále nařiká, i když věří v Ježíše, je skutečnost, že pořád mají hřích. Další příčinou je, že jsou slepí a hluchí při poznání spravedlnosti Boží. Můžeme být spaseni vírou ve spravedlnost Boží a vzdáním se své vlastní spravedlnosti.

Proč se apoštol Pavel nestyděl za evangelium? V první řadě se za ně nestyděl, protože v něm byla zjevena spravedlnost Boží.

Evangelium, řecky ‚*euaggelion*‘, znamená ‚dobrou zprávu‘. Když se Ježíš Kristus narodil v Betlémě, zjevil se anděl Boží a pastýřům hlídajícím v noci svá stáda řekl: „*Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, lidem Boží zalíbení!*“ (Lukáš 2:14) Byla to dobrá zpráva - ‚pokoj, lidem Boží zalíbení‘. Evangelium Páně nás spasilo ze všech hříchů a smylo všechny hříchy světa. Ježíš smyl všechny naše hříchy. On sám smyl všechny hříchy těch, kteří jako čarodějnice smilnili na kopách hnoje a kteří hřešili v temnotách.

Apoštol Pavel ze všeho nejdříve prohlásil, že spravedlnost Boží je zjevena v evangeliu, které svou mocí odválo všechny naše hříchy. Spravedlnost Boží nám umožnila, abychom se stali svatými a spravedlivými. Dovolila nám rovněž získat život věčný a být bez hříchu.

Co je spravedlnost lidských bytostí? My lidé se rádi vychloubáme před Bohem, kdykoli se máme čím chvástat. Hromadění naší pýchy konáním dobrých skutků vykresluje, co to je lidská spravedlnost. Čin Ježíšovy spravedlnosti, který nás spasil ze všech hříchů, umožnil, aby se spravedlnost Boží vyjevila v evangeliu. Právě to je spravedlnost Boží.

V těchto dnech většina křesťanů šíří evangelium, aniž by znali evangelium spravedlnosti Boží. Tito lidé říkají: „Věřte v Ježíše a budete spaseni, zbohatnete.“ Taková slova však nejsou učením o spravedlnost Boží. Evangelium se zdá být populárnější, než sokoli jiného, ale většina lidí je vůči němu hluchá a evangeliu nerozumí. Dá se to připodobnit ke skutečnosti, že Bible je bestsellerem, avšak ve skutečnosti lidé dosud neznají její obsah. Nejcennější a nejprospěšnější věcí v tomto světě je evangelium, které nám dal Bůh.

„Vždyť se v něm zjevuje spravedlnost z víry k víře.“ Evangelium Boží je podobno oáze v poušti. Ježíš přišel k hříšníkům, kteří páchají tak mnoho hříchů a smyl všechny jejich hříchy. Nicméně lidé odmítli dar Jeho spravedlnosti, který smyl všechny hříchy světa, protože se snažili vytvořit svou vlastní spravedlnost. Lidé, kteří upřednostňují vlastní úsilí (službu, zasvěcení, horlivost, obět, modlitby pokání, postění, dodržování dne Páně, realizaci slov Božích a tak dále) a odmítají Boží dar, to jsou ti, kdo odmítají Jeho spravedlnost.

Člověk může získat spravedlnost Boží, jen pokud se vzdá své vlastní spravedlnosti.

Spletli fíkové listy a přepásali se jimi

V První knize Mojžíšově 3:21 je psáno: „*Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je.*“

Adam, první člověk, zhřešil proti Bohu tím, že upadl do osidel Satanových. Hned potom, co zhřešili, si Adam a Eva spletli fíkové listy a opásali se jimi. Oděvy vytvořené spletením fíkových listů a ty, které byly udělány z kůže, představují zásadní rozdíl. Tento rozdíl je mezi ‚lidskou spravedlností‘ a ‚spravedlností Boží‘. V První knize Mojžíšově 3:7 je řečeno: *Spletli tedy fíkové listy a přepásali se jimi.* „Splétali jste někdy listy ředkvi? My, Korejci, odřezáváme listy ředkvi a splétáme je s rýžovými stébly, abychom je usušili. V zimě je dusíme se sojovou pastou. Je to velmi chutné!

Adam a Eva spletli fíkové listy a takto vytvořeným oděvem se opásali poté, co zhřešili. Podobné činy - dobrý skutek, sebeodsuzování či sebeobětování - tvoří lidskou spravedlnost. To je spravedlnost podle vlastních měřítek, nikoli spravedlnost Boží. Skutečnost, že si z fíkového listí vyrobili vlastní oděv, ukazuje na hřích pýchy, v němž se před Bohem pokoušeli skrýt své hříchy vlastními skutky. Splétání vlastní spravedlnosti - vlastního odevzdání, sebeobětování, sebeodsuzování, služeb a modliteb pokání - v oděv a zástěnu hříchů v něčí mysli je ‚idolatrie‘, která vyrůstá z lidské pýchy před Bohem.

Můžeme před Bohem skrýt naše hříchy, které neseme v srdcích, tím, že se přepásáme spleteným fíkovým listím? Můžeme skrýt naše hříchy našimi dobrými skutky? Nikdy. Během dne začne listí opadávat a do třetího dne padne i úplně poslední list. Oděvy spletené z rostlin nejsou trvanlivé. Lidé, kteří splétají fíkové listy a dělají si z nich oděvy, zejména ti, kteří se pokouší být spravedlivými sloužící svými vlastními činy dobře Bohu, nemohou vstoupit do království nebeského. Nemůžeme dosáhnout odpuštění za hříchy spravedlností podle našich vlastních zásluh.

Když se Adam a Eva pokusili skrýt své hříchy tím, že se přepásaly spleteným fíkovým listím, Bůh zavolal na člověka: „Kde jsi, Adame?“ Adam se ukrýval mezi stromy v zahradě a odpověděl: „Bál jsem se. A protože jsem nahý, ukryl jsem se.“ Člověk, jenž má hřích, se pokouší schovat mezi stromy. Stromy často v Bibli symbolizují člověka. Ten, kdo má v srdci hřích, se snaží ukrýt mezi lidmi. Dotyčný se chce usadit ve středu, nikoli příliš vzadu, nebo přímo před kostelem, kde se shromažďuje mnoho lidí. Ptáte se proč? Protože dotyčný se chce skrýt mezi ostatními lidmi.

Nicméně, dotyčný nemůže skrýt své hříchy před Bohem. Za jeho hříchy mu musí být odpuštěno, čehož může dosáhnout vzdáním se své vlastní spravedlnosti a vírou ve spravedlnost Hospodina. Ti, kdo mají roztěkanou víru a nevěří v pravdu, chtějí rovněž vstoupit do království nebeského. Skrývají se proto mezi lidmi sobě rovnými, skončí však v pekle i s těmi, kteří se snaží své hříchy ukrýt vlastními zásluhami. Hříšníci před Bohem se musí vyjevit jako hříšníci a odevzdat se plně Bohu.

Bůh se Adama, jenž se přepásal fíkovým listím, zeptal: „Proč jsi jedl to ovoce? Kdo ti je dal?“ „Ach, Hospodine! Žena, kterou jsi mi dal, aby při mně stála, ta mi dala z toho stromu a já jsem jedl.“ „Evo, proč jsi to učinila?“ „Had mě podvedl a já jsem jedla.“ Proto Hospodin Bůh řekl hadovi: „Protože to učinil, buď proklet, vyvržen ode všech zvířat a ode vši polní zvěře. Polezeš po břiše, po všechny dny svého života žrát budeš prach.“ To proto se hadi plazí po břiše. A znovu promluvil Bůh k Adamovi a Evě: „I vy jste spáchali hřích. Vy,

kdož jste byli lstí svedeni k hříchu, a strůjce ten, jenž vás svedl k hříchu, jste stejnými hříšníky.“ V dnešní době falešní proroci rovněž šíří svá pseudoevangelia se slovy: „Přijměte oheň!“ Lidem, kteří se jimi nechají svést, se dostane stejného zacházení jako oněm falešným prorokům. Octnou se v pekle!

Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice

Hospodin Bůh si pomyslel: „Nenechám Adama a Evu, kteří byli svedeni k hříchu Satanem, tak jak jsou. Původně jsem se rozhodl stvořit lidi k obrazu Svému a učinit je Svými dětmi, proto je spasím, abych naplnil Svůj záměr.“ Tento záměr byl v Bohu. Proto Bůh přenesl jejich hříchy na zvíře, zvíře zabil, stáhl jeho kůži a z kůže vytvořil suknici, do kožené suknice pak oděl Adama a Evu. Z kožené suknice tak učinil symbol našeho spasení. Ve skutečnosti oděv spletený z fíkového listí nemohl vydržet ani den a musel by být znova a znova opravován. Bůh oděl Adama a Evu věčným životem a řekl jim: „Adame a Evo, předstupte, udělal jsem vám suknice z kůže zvířete, oblect se je. To je kůže zvířete, které zemřelo za vás.“ Hospodin Bůh přioděl Adama a Evu koženou suknicí a posvětil spravedlností Boží, aby dal Adamovi a Evě nový život. Hospodin Bůh udělal z kůže pro Adama a jeho ženu suknice a přioděl je, právě tak, jako Bůh přiodívá věřící spásou Své spravedlnosti.

Avšak spasení lidstva, které bylo na hony vzdáleno, spásy Boží se podobalo oděvu spletenému z fíkových listů. Bůh nás přioděl do kožené suknice, která je spravedlností Boží. Bůh nás svou spravedlností přioděl odčiněním hříchů, protože nám dal Svě tělo a Svou krev. Sňal všechny naše hříchy prostřednictvím Svého křtu a ukřižování, aby místo nás přijal všechny trest. Bůh nám dává dosáhnout odpuštění za hříchy, pokud věříme ve spravedlnost Boží prostřednictvím evangelia Ježíšova křtu a Jeho krve. To je právě to evangelium, které hříšníky vysvobozuje z jejich hříchů.

Na světě je mnoho lidí, kteří se snaží vybudovat jejich vlastní spravedlnost, odmítají spravedlnost Boží ve světě. Tací lidé se musí vzdát jejich vlastní spravedlnosti. V Listě Římanům 10:1-4 stojí psáno: „*Bratří, toužím z celého srdce a modlím se k Bohu, aby Izrael došel spásy. Vždyť jim mohu dosvědčit, že jsou plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání, nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili. Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.*“

Izraelité trvali na svém legalismu, aby vytvořili vlastní spravedlnost, ignorují spravedlnost Boží. Bůh dal lidem zákon, aby poznali hřích. Lidé mají znalost hříchu díky Desateru přikázání a díky víře ve spravedlnost Jeho spasení, jež je zachraňuje z jejich hříchů prostřednictvím obětního řádu svatyně, mají odpuštění za hřích. Proto oběť za hřích, prováděná ve svatyni, upomíná, že Ježíš je přesným zástupcem Boha v Novém zákoně. Izraelité však neznali tuto spravedlnost Boží.

Proč byl Ježíš pokřtěn?

Proč byl Ježíš pokřtěn? Jan Křtitel pokřtil Ježíše, aby smyl všechny hříchy světa. Těsně před tím, než byl pokřtěn, řekl Ježíš Janu Křtiteli: „*Připusť to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost*“ (Matouš 3:15). To je důvod, proč byl Ježíš pokřtěn.

On byl pokřtěn, aby mohl smýt všechny hříchy lidstva. Svým křtem, sňal všechny hříchy světa. „*Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!*“ (Jan 1:29) Sňal všechny hříchy a byl ukřižován, aby zaplatil za hřích. Avšak izraelité nevěřili, že Ježíš se stal dokonalým Spasitelem hříšníků.

Izraelité se neodevzdali spravedlnosti Boží, nicméně Ježíš je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří. Konec zákona znamená, že Ježíš smyl všechny hříchy světa. Kristus přijal trest kletby zákona, aby byli všichni věřící požehnáni. On ukončil kletbu zákona. Ježíš vykoupil všechny lidi z jejich hříchů. Ježíš byl pokřtěn, aby smyl všechny hříchy lidstva. Sňal všechny hříchy světa tím, že odevzdal Své tělo Janu Křtiteli, aby je pokřtil a aby na Jeho tělo přenesl všechny hříchy světa. Tímto činem spasil všechny lidi z jejich hříchů. Ukončil soud kletby zákona, když prostřednictvím Svého křtu a ukřižování sňal všechny hříchy tohoto světa. Dokonale nás zachránil před soudem a vysvobodil nás z kletby zákona.

To byl konec zákona a počátek spravedlnosti Božího spasení. Ježíš náležitě sňal všechny hříchy světa tím, že přijal křest z rukou Jana Křtitele, a tím, že podstoupil trest na kříži. Jak by tedy bylo možné, aby někdo měl v srdci hřích, přestože dotyčný skutečně věří ve spravedlnost Ježíšova spasení? „*Vždyť se v něm zjevuje spravedlnost z víry k víře.*“ Ježíšův křest a Jeho krev jsou Boží spravedlností. Věřit ve spravedlnost Boží znamená věřit v Ježíšův křest a Jeho krev.

Spravedlnost Boží byla legitimně naplněna Ježíšovým křtem. Byl bych rád, kdybyste tomu věřili. Poté se vám dostane spasení ze všech vašich hříchů. Hříšníkům byla dána spravedlnost, aby se mohli prostřednictvím Ježíšova křtu stát těmi, kdo jsou bez hříchu. Navíc spravedlnost Božího soudu se projevila v Ježíšově ukřižování. „*Kristus je konec zákona.*“ Soud Boží potká ty, kteří nebyli dosud odsouzeni vzdor existujícímu zákonu. Boží zákon odhaluje hřích a ukazuje, že mzdou za hřích je smrt, kletba a peklo samo. Proto Ježíšův křest a Jeho krev na Kříži ukončily kletbu zákona. Ježíš sňal všechny naše hříchy a ukončil zákon, aby naplnil veškerou spravedlnost.

Pošetilé vzaly lampy, ale nevezly si s sebou olej

Podívejme se na Matouše 25:1-13. Nalézáme zde podobenství o deseti pannách čekajících na ženicha, na příchod našeho Pána. Podívejme se, co znamená spravedlnost Boží podle Písma.

„Tehdy bude království nebeské, jako když deset panen vzalo lampy a vyšlo naproti ženichovi. Pět z nich bylo pošetilých a pět rozumných. Pošetilé vzaly lampy, ale nevezly si s sebou olej. Rozumné si vzaly s lampami i olej v nádobkách. Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly. Uprostřed noci se rozlehl křik: ‚Ženich je tu, jděte mu naproti!‘ Všechny panny procitly a dávaly do pořádku své lampy. Tu řekly pošetilé rozumným: ‚Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!‘ Ale rozumné odpověděly: ‚Nemůžeme, nedostávalo by se nám, ani vám. Jděte raději ke kupcům a kupte si!‘ Ale zatímco šly kupovat, přišel ženich, a které byly připraveny, vešly s ním na svatbu; a dveře byly zavřeny. Potom přišly i ostatní panny a prosily: ‚Pane, pane, otevři nám!‘ Ale on odpověděl: ‚Amen, pravím vám, neznám vás.‘ Bděte tedy, protože neznáte den ani hodinu, ve kterou Syn člověka přijde“ (Matouš 25:1-13).

Je psáno, že království nebeské se podobá deseti pannám, které vzaly lampy a vyšly naproti ženichovi. Kdo vstupuje do království nebeského? Které z deseti panen vstoupily do

království nebeského? Proč některé z panen nebyly s to vstoupit do království nebeského, přestože věřily v Ježíše? Pán nám o tom vypráví ve výše citovaných pasážích. Pět z deseti panen bylo pošetilých, pět ostatních bylo rozumných. Pošetilé panny s sebou vzaly lampy, ale nevezly si do nich olej. Lampy symbolizují „kostel“. Skutečnost, že si s sebou vzaly lampy, ale nevezly s sebou olej, představuje ty, kdo chodí do kostela bez Ducha svatého (olej v Bibli symbolizuje Ducha svatého).

Co udělaly pošetilé panny? Vzaly si s sebou lampy, ale nevezly si olej. Člověk, jenž nebyl znovuzrozen, přestože věří v Ježíše, může oddaně navštěvovat kostel. Všichni říkají: „Má církev je skutečně ta pravá.“ Každý křesťan v tomto světě tvrdí totéž. Všichni jsou pyšní na své otce zakladatele a na specifika jejich vlastní denominace. Ty, které byly pošetilé, si vzaly lampy, ale nevezly si s sebou olej. Avšak rozumné panny si spolu s lampami vzaly i olej v nádobkách.

Co je lidská bytost? Před Bohem je lidská bytost pouhou nádobou. Lidská bytost není než prach. Člověk je stvořen z prachu. Stejně tak lidstvo je nádoba, která může být naplněna Bohem. Rozumné panny s sebou vzaly lampy i nádobky s olejem.

Srdce pošetilých panen, jež mají lampy bez oleje, planou jen díky touhám

Bible nám říká, že mezi lidmi věřícími v Ježíše jsou ti, kteří se podobají pošetilým pannám. Berou si s sebou lampy, avšak bez oleje. To znamená, že ještě nebyli znovuzrozeni. Vydrží knot bez oleje hořet dlouho? Musíme si uvědomit, že lampa bez oleje rychle vyhoří, bez ohledu na to jak kvalitní je knot. Věřící, kteří dosud nebyli znovuzrozeni, nejprve planou oddanou láskou k Hospodinu. Tento plamen lásky však vydrží zhruba pět let. Později se plamen oddané lásky k Pánu vyčerpává. Tito lidé musí poznat, že nemají odpuštění za hřích.

Ti, kteří nejsou znovuzrozeni - neboli ti, kteří nemají olej (Ducha svatého) - říkají přibližně toto: „Kdysi dávno jsem měl silnou a dobrou víru. Dříve jsem byl dobrý, ale teď již nejsem. Brzy se stanete takovým jako jsem já sám.“ Ti, kdo takto promlouvají, jsou falešní proroci a falešní světci, kteří svůj religiozní život prožívají, aniž by byli znovuzrozeni. Tito lidé musí nalézt víru ve spasení, protože jejich víra nehoří díky oleji (Duchu svatému). Jejich víra plane jen díky jejich touhám. Tito lidé musí získat spásu prostřednictvím víry ve vodu a krev Ježíše Krista a jako dar přijmout olej Boží. Knot je symbolem srdce lidských bytostí.

Ve výše citovaných odstavcích se popisuje čekání panen na ženicha. Měli bychom zde dobře pochopit kulturní atmosféru a prostředí, v němž žili izraelité. Jejich svatební obřady se odehrávají v noci, jsou započaty příchodem ženicha. Nevěsta tedy musí čekat na příchod svého ženicha. Takto přibližně vypadal svatební obřad v době izraelitů.

„*Když ženich nepřicházel, na všechny přišla ospalost a usnuly.*“ Potom se rozlehl křik: „*Ženich je tu, ženich přichází!*“ Vzápětí se nevěsty probudily a ze všech sil se činily, aby upravily svůj zevnějšek. Když nevěsty čekaly na ženicha, rozlehlo se volání oznamující ženichův příchod: „*Ženich je tu, ženich přichází!*“ *Všechny panny procitly a dávaly do pořádku své lampy. Tu řekly pošetilé rozumným: „Dejte nám trochu oleje, naše lampy dohasínají!“* Pošetilé byly vždy hloupé. Měly si olej připravit předtím, než ženich přišel. Ať by byl v jejich lampě sebeslabší knot, lampa s olejem by nevyhasla.

V lampách pošetilých panen, které přišly bez oleje, dohořovaly pouze knoty. To značí, že

pouze jejich srdce byla zapálena. „Musím být znovuzrozen, žít jako znovuzrozená osoba a být naplněn Duchem svatým.“ Jejich srdce takto upřímně vyhoří. Z doby dětství si někteří z nás pamatují, že se petrolejové lampy užívaly k tomu, aby po celou noc osvětlovaly místnosti. Pokud bychom lampou zapálili kus papíru, shořel by v okamžiku. Plamen by vyšlehl do výše a byl by velmi jasný, ale okamžitě by se vyčerpал a vyhasl.

Pošetilým pannám, které směřují k peklu, se podobají ti, jejichž srdce (touhy) planou bez oleje a jejichž plamen víry vyhasíná, když se konečně dočkají Pána. Tito lidé v sobě nemají Ducha svatého. Myslí si o sobě, že správně věří, přestože nemají Ducha svatého. „#Přijď, Tvůj planoucí Duchu, přijď“#, pějí ve velkém nadšení. Poté se ženy pustí do tance (nazývají to tancem Ducha svatého) a třepetajíc poprsím volají: „Sestup, prosím, sestup.“ Jsou pošetilé a bláznivé. Musíme být pošetilí, jestliže stále máme hřích před Spasitelem. Budeme se podobat pošetilým pannám, pokud budeme mít v srdcích hřích, i kdybychom věřili v Ježíše. Nepodobujte se pošetilým pannám.

Jak by mohl Pán přijmout nevěstu, která je hříšná?

Pán je svatý Bůh. Ženich je Bůh a Syn Boží, jenž je zcela bez hříchu. Bůh je naším ženichem. Jak se však můžete pokoušet o setkání s Bohem, jestliže v sobě stále máte hřích? Chcete se setkat s Bohem nesouce ve svém srdci hřích? Takové přání by bylo velmi hloupé a pošetilé.

Ježíš, náš ženich, přišel do tohoto světa a nevěsty učinil požehnanými. Své nevěsty obrátil ve spravedlivé tím, že prostřednictvím Svého křtu smyl všechny jejich hříchy. On Si je vybral za Své nevěsty, které jsou v Něj pokřtěny. Jakmile se čas naplnil, pět z panen řeklo: „Prosím, přijď.“ Avšak zbylých pět stále tápalo v temnotách. Jak by se těchto pět mohlo zúčastnit svatebního obřadu, když jejich tváře zůstávají v temnotě? Ženich přistoupil a otázal se: „Jak jste se měly?“ Tváře pěti pošetilých nevěst byly ztemnělé hříchem. Byly uvrženy do nevyjádřitelného hoře, protože hříchy jejich srdce byla naplněna hříchy.

Jak by Pán mohl pojmout nevěstu, která lká pro svůj hřích? „Děkuji Ti, Pane, za tato požehnání.“ Takové osoby se budou těšit ze svého duchovního ženicha, i kdyby byly sebevíc slabé, protože onen ženich je miluje a smyl všechny jejich slabosti a hříchy. Ženich obvykle svou nevěstu vede k tomu, aby byla krásná. Posílá jí ta nejlepší líčidla, oděvy a parfémů a kosmetiku. Nevěsta se pak zkrášlí všemi těmito dary a je připravena přijmout ženicha.

Náš Pán byl poslán do tohoto světa jako náš ženich, aby nás připravil na to, že Jej budeme moci přijmout za ženicha. V řece Jordánu nám dal Své tělo pro odpuštění za naše hříchy. „*A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi. Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy*“ (Jan 1:14). Sám Hospodin Bůh sňal všechny naše hříchy, abychom dosáhli plnosti Jeho milosti a pravdy, abychom dosáhli odpuštění za hřích prostřednictvím víry v Pána. Ženich sňal všechny hříchy Svých nevěst v řece Jordánu. Pán spasil Své nevěsty z jejich hříchů tím, že místo nich přijal trest na kříži.

Můžeme si koupit Ducha svatého za peníze a zkoušky?

Pošetilé panny v citovaném příběhu požádaly rozumné panny, aby se s nimi podělily o olej, když se blížil ženich a jejich lampy téměř vyhořely. Můžeme se dělit o Ducha svatého? Můžeme si Ducha svatého koupit za peníze? Můžeme si koupit odpuštění za hřích za dobré

skutky, zkoušky nebo za peníze? Rozumné panny jim řekly, aby si Ducha svatého koupily na obrodných službách nějakého kazatele. Pošetilé panny se domnívaly, že si Ducha svatého již koupily. Bláhově si myslely, že mohou olej koupit za peníze. Žily horlivým religiozním životem, domnívajíc se, že obrovské oběti, účast na rituálech v té pravé církvi a opakované modlitby jim cosi zaručí.

Nehledě na cenu, kterou je někdo ochoten zaplatit, nikdo si za nic na světě nemůže koupit odčinění hříchů, které nám dal Hospodin Bůh. Pošetilí se pokouší rozněcovat své city až do doby, než předstoupí před Pána. Jedna z pěti pošetilých panen započala náboženský život se slovy: „Budu Tě následovat, vydám se do hor a budu se tam modlit, budu se modlit v pokání. Služme Mu, vydejme se za moře a šířme evangelium.“

Ženich nakonec přibyl a jeho příchod byl doprovázen velkým křikem. Pošetilé panny se vydaly nakoupit olej, právě když měl ženich přijít, avšak panny, kterým se dostalo odpuštění za hřích a které si připravily olej (Ducha svatého) vstoupily na svatební hostinu. Ženich se setkal s nevěstami, jakmile vše připravil. Potom uzamknul vrata. Ježíš si oněch pět panen nevybral náhodou. Číslo „pět“ znamená v Bibli „milost“. Pět panen zastupuje ty, kdo díky milosti získali odčinění hřichu a kdo v Jeho milost a spravedlivé činy věří. Ony poznaly, co pro ně ženich vykonal, a uvěřily ve spravedlnost Páně, která je učinila spravedlivými. Nicméně zbylých pět panen nakonec přišlo se slovy: „Pane, Pane, otevři nám!“ Ale on odpověděl: „Amen, pravím vám, neznám vás.“

Můžeme získat dar Ducha svatého, jen pokud byly naše hříchy odstraněny

Ti, kdo si nepřipraví olej, se nemohou setkat s Hospodinem. Pán do království nebeského přijme pouze ty, kdo věří ve spravedlnost Boží a očekávají království nebeské, a ty, kdo ve svých srdcích skutečně nesou dar odpuštění hříchů. Pán vyřknul slova slibu: „*Čiňte pokání a každý z vás ať přijme křest ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů.*“ Co se tedy stalo poté, co se nám dostalo odpuštění za naše hříchy? Bible praví: „*A dostanete dar Ducha svatého*“ (Skutky 2:38). Pokud dostanete evangelium spravedlnosti Boží, hříchy ve vašem srdci budou skutečně odstraněny a Duch svatý k vám přistoupí. V každém případě Duch svatý existuje. Můžeme říci, že jsme bez hřichu, protože v srdcích máme Ducha svatého a slovo Boží. Skutečně existuje. Ten, komu se dostane spravedlnosti Páně, se stává spravedlivým člověkem, přestože je slabý. Avšak ten, kdo nemá spravedlnost Páně, zůstává hříšníkem.

Vždyť je v něm zjevena Boží spravedlnost

Pán přišel prostřednictvím vody a krve. Svým křtem nás spasil z našich hříchů. Sňal všechny naše hříchy, když byl pokřtěn, a přijal strašlivý trest za všechny naše hříchy, za nás prolil Svou krev. Co o tom říkají apoštolové Jan, Petr a Pavel? Všichni hovoří o Ježíšově těle a o Jeho krvi. Hovoří o Ježíšově křtu a Jeho krvi na kříži. Matouš 3:13-17 podrobně popisuje Ježíšovo pokřtění. Ježíš byl pokřtěn, aby z hříšníků učinil ty bez hřichu, aby smyl všechny hříchy světa v řece Jordánu.

Podívejme se na První list Petřův 3:21. Petr dosvědčil, že předobrazem spasení byl Ježíšův křest. „*To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje vás. (Nejde v něm zajisté o*

odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme) - na základě vzkříšení Ježíše Krista, jenž jest na pravici Boží, když vstoupil do nebe a podřídil si anděly a vlády a mocnosti.“ (1 Petr 3:21-22).

Je zde psáno: „*To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje vás - na základě vzkříšení Ježíše Krista.*“ Ježíšův křest, jímž Svým tělem snal všechny naše hříchy, je potvrzením našeho spasení. Skutečnost, že Ježíš prolil Svou krev na kříži, je potvrzením skutečnosti, že jsme odsouzeni za naše hříchy. Chápete, co říkám? Citovaným Bible stanoví, že Ježíš je Jediný, jenž přišel skrze vodu, krev a Duchu svatého (1 Jan 5:6-9). Ježíš byl poslán do tohoto světa v těle člověka a snal všechny naše hříchy stejným způsobem, jakým velekněz Áron, vložení rukou na oběť, přenášel hříchy svého lidu.

Voda je předobrazem, který nás zachraňuje; křest. Je psáno, že nejde o odstranění tělesné špíny. Neznamená to, že bychom nehřešili poté, co jsme získali odpuštění za hřích. Odpuštění za hřích získáváme vírou v křest Ježíšův. Nehřešíme tedy tělem? Ano, samozřejmě. Mnoho lidí nesprávně chápe odpuštění za hřích a říká takové věci: „Nemáte-li žádný hřích v srdci, pak již znovu nezhřešíte.“ To je však nedorozumění. Bible praví: „*Není na zemi člověka spravedlivého, aby konal dobro a nehřešil*“ (Kazatel 7:20). Tělo je vždy slabé. Je slabé až do doby svého skonu. Až do smrti páchá hříchy. „*Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme.*“ Naše svědomí se mění v dobré svědomí vůči Bohu prostřednictvím naší víry v Ježíšův křest a Jeho krev. Naše svědomí může Boha nazývat našim Pánem a Spasitelem díky víře ve skutečnost, že Svým křtem snal Pán všechny naše hříchy.

Duchovní potravou pro naše srdce je Ježíšův křest a Jeho krev

Potravou pro srdce je Ježíšův křest a Jeho krev. Potrava pro srdce a předobraz, který smyl všechny naše hříchy je Ježíšův křest. Proto apoštol Petr prohlásil, že křest je předobraz, který nás zachraňuje.

Podívejme se na První list Petřův 1:22-23. „*Když jste nyní přijali pravdu a tak očistili své duše k nepředstírané bratrské lásce, z upřímného srdce vytrvale se navzájem milujte. Vždyť jste se znovu narodili, nikoli z pomíjitelného semene, nýbrž z nepomíjitelného, skrze živé a věčné slovo Boží.*“ Amen.

Byli jsme znovuzrozeni a přijali odpuštění za všechny hříchy díky víře v Ježíšův křest a Jeho krev. Jsme znovuzrozeni skrze víru v zapsané slovo Boží. Byli jsme znovuzrozeni *skrze živé a věčné slovo Boží.* Aleluja! Znovuzrození se děje skrze slovo, které provždy žije a je věčné. Slovo Boží je kánon, který je měřítkem. Bible je nivelační značkou pro spasení. Měřítka spasení Božího se nikdy nemění.

Jan Křtitel v Janově evangeliu (Jan 1:29) říká: „*Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!*“ Beránek Boží, jenž byl pokřtěn v řece Jordánu, je skutečným chlebem života, spasiv nás prostřednictvím Svého těla a Své krve.

Jsme požehnáni a spaseni vírou ve slova Boží. V Bibli se praví: „*Víra je tedy ve zvěstování a zvěstování z pověření Božího*“ a rovněž „*Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře*“; „*stojí přece psáno: Spravedlivý z víry bude živ.*“ (Římanům 10:17, 1:17). Můžeme se tedy stát spravedlivými pouhou vírou ve zvěst.

Bylo vám požehnáno? -Amen.- Jste zcela bez hříchů? To je zvěst, dobrá novina, řecky *euaggelion*. Co je spravedlnost Boží? To je skutečnost, že Pán vymazal všechny naše hříchy tím, že nám dal Svě tělo a Svou krev. Spravedlnost Boží umožnila, abychom byli

posvěcení. Spravedlnost Boží je skutečnost, že Ježíš, jenž byl zcela bez hříchu, snal všechny hříchy světa a za hříšníky byl ukřižován. To, co očistilo všechny hříchy světa, je voda, křest Ježíšův. Spravedlnost Boží nám byla dána prostřednictvím skutečnosti, že Svým křtem a ukřižováním snal Ježíš všechny hříchy světa. Spravedlnost Boží sestává z Jeho křtu a Jeho smrti, přičemž kříž je předobrazem našeho soudu. Toto je Boží spravedlnost, která byla zjevena v evangeliu. ☒

Spravedlivý z víry bude živ

< Římanům 1:17 >

„Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ.‘“

Musíme žít vírou

Čím žijí spravedliví? Vírou. Spravedliví žijí vírou. Ve skutečnosti je slovo „víra“ velmi frekventované, toto slovo je v Bibli ústřední. Spravedliví žijí pouze vírou. Čím žijí spravedliví? Žijí vírou v Boha. Věřím, že v této kapitole se nám dostane osvícení, protože máme tělo a uvnitř našich srdcí spočívá Duch svatý. Všichni máme sklon mnohá z částí Písma vykládat podle našich vlastních myšlenek, aniž bychom chápali skutečné významy skryté v Bibli, ačkoli doslovně třeba i Bibli rozumíme. Zároveň jsme nadáni tělem i Duchem. Bible říká, že my, spravedliví, budeme živí z víry, protože se nám dostalo odpuštění za hříchy.

Avšak problémem je, že tělo nemůže konat dobro

Problémem je, že máme rovněž tělo. Proto v mnohých případech soudíme podle těla. Někdy soudíme a posuzujeme cosi podle tělem podmíněných myšlenek, a proto plně nevěříme Jeho slovu, když jde o víru. Nicméně Bible jednoduše praví, že spravedlivý bude žít pouze vírou. Co to tedy znamená? Můžete se domnívat: ‚Kdepak jsou ti spravedliví, kteří nežijí vírou? Pročpak zdůrazňujete právě tento verš? Nejde pouze o jeden z mnoha veršů Písma?‘

Dnes bych rád pohovořil právě o tomto verši. Musíme žít vírou. Nechápeme naši omezenost, dokud se něco nepokusíme vysvětlit, ačkoli se v mysli domníváme, že o tom něčem máme dostatečné znalosti. Co je protikladem toho, proti čemu bojuje hříšník? Osoba, která není znovuzrozena, bojuje s vlastními myšlenkami a se svým tělem. S čím bojuje znovuzrozená osoba? Tělo a duch spolu navzájem bojují v takové osobě. Můžete se podívat, proč stále dokola hovořím o tom, co již dávno víme, rád bych to však vysvětlil opakovaně, protože to za to stojí.

Dokonce i ve znovuzrozeném světěci neustále navzájem bojuje jeho tělo s jeho duchem, protože i znovuzrození mají tělo. V těle je zakotvena instinktivní část naší bytosti, která před životem víry upřednostňuje marnivý život a snaží se vypořádat se všemi problémy. I u spravedlivého člověka nalezneme tuto instinktivní část těla, která chce žít marnivým životem pokoušejíc se dosáhnout dokonalosti bez vykonání jediného omylu a která je na hony vzdálena životu ve víře, v níž nám Bůh říká, abychom žili.

Proto rovněž tělo spravedlivého chce dosáhnout dokonalosti i na poli duchovní činnosti, usilujíc se vypořádat s každým duchovním problémem dokonale a zároveň doufajíc, že může dosáhnout tělesné dokonalosti. Může však někdo vést život víry tělem? Právě tak, jako řekl Pavel: „Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci“ (Římanům 7:19), tělo nikdy nečiní dobro. V našem těle je zakotven instinkt, který si přeje žít okázale i před

Bohem, a tělo nemůže jinak, než činit zlo.

Tělo nám zabraňuje vést život víry

V přísném slova smyslu je snaha prožít tělem oddaný život na hony vzdálena skutečně pravé víře. Z biblického hlediska jsme plni myšlenek a instinktů, které se přičí Bohu. Bereme-li v úvahu naši tělesnost, je nemožné, aby člověk dosáhl dokonalosti, aby žil životem víry bez jakýchkoli problémů. Lidské tělo se podobá prachu. V Bibli je psáno: „Pamatuje, že jsme prach“ (Žalm 103:14). Je možné přirovnat nás i k páře, která se na okamžik objeví, ale protože je nedokonalá, tak záhy mizí.

Má tělo znovuzrozené osoby i toho, kdo znovuzrozen nebyl, schopnost nehřešit? Může se člověk znovuzrozený vyhnout tomu, aby se dopustil hříchu? Pokud by tělo dokázalo přežít bez hříchu, nepotřebovali bychom žít životem víry. Byli bychom tedy s to žít pouze silou těla? Zcela jistě víme, že je to nemožné. Problémem zůstává, zdali bez ohledu na to, byli-li jsme znovuzrozeni nebo ne, poznáme, že tělo je tak slabé, a proto neustále setrvává v hříchu. Musíme si toho být vědomi.

Kolik toho vlastně víme o svých tělech? Jak mnoho vůbec víme o nás samotných? Můžete se domnívat, že se znáte na sto procent, avšak vaše identita je zcela odlišná od vašeho charakteru, neboť ve skutečnosti nevěříte tomu, že jste hříšní. Co myslíte, z kolika procent asi znáte sami sebe? I padesát procent by bylo příliš. Lidé sami sobě obvykle rozumějí maximálně z deseti dvaceti procent. Ve skutečnosti se znají z deseti až dvaceti procent, přestože se domnívají, že sami sebe znají na sto procent. Pokud si myslí, že učinili strašlivě zlé věci, jsou naplněni studem a přestanou následovat Pána. Potom si kladou otázku, zdali jsou až do konce schopni udržet svou víru nebo ne. Docházejí k odpovědi, že je to zcela nemožné.

Splašky a odpad vytékají v obrovském množství z kanálu tělesné mysli. Zdá se jim zcela nemožné, že by mohli vést oddaný život víry. „Ach! Myslím, že už není možné, abych následoval Pána. Myslel jsem, že mé tělo se stane lepším poté, co byly jednou provždy smazány mé hříchy, ale mé tělo je stále tak slabé a já nedokážu dosáhnout dokonalosti, přestože už dávno jsem byl znovuzrozen. Tělo je neužitečné a odporové.“ Sami o sobě vlastně vůbec nic nevíme a nechceme ani připustit především chyby našeho těla. Výsledkem je, že nemůžeme žít vírou, když pozorujeme, jak mnoho tělesných myšlenek pochází z našeho těla. Tělo nám zabraňuje vést život víry. Co je vlastně tělo lidské bytosti? Bude tělo lidské bytosti, pokud projde důkladným výcvikem zkoušek, které pro sebe sami připravíme, postupně více a více požehnané až dosáhne dokonalého života před Bohem? To je naprosto nemožné, a tělo nemůže než hřešit až do posledního okamžiku.

Jak tedy spravedliví žijí?

„Jestliže neúmyslně nedodržíte některé z příkazů, které udělil Hospodin Mojžíšovi, cokoli z toho, co vám Hospodin prostřednictvím Mojžíše přikázal ode dne, kdy začal Hospodin vydávat příkazy pro všechna vaše pokolení, až dosud, jestliže se to stalo neúmyslně nedopatřením pospolitosti, připraví celá pospolitost mladého býčka k zápalné oběti jako libou vůni pro Hospodina, i s příslušnou obětí přídavnou a úlitbou, jak je určeno, a jednoho kozla k oběti za hřích. Kněz vykoná za celou pospolitost Izraelců smírcí obřady, a bude jim

odpuštěno. Stalo se to neúmyslně a oni přinesli svůj dar, ohnivou oběť pro Hospodina, i oběť za hřích před Hospodinem za to, co učinili neúmyslně. Celé pospolitosti Izraelců bude odpuštěno, i hostu, který přebývá mezi vámi, neboť všecken lid to učinil neúmyslně. Jestliže se jednotlivec prohřeší neúmyslně, přivede jednoroční kozu k oběti za hřích. Kněz vykoná smírčí obřady za toho, kdo se neúmyslně prohřešil, kdo se před Hospodinem dopustil něčeho neúmyslně; vykoná za něho smírčí obřady, a bude mu odpuštěno. Budete mít tentýž řád pro domorodce mezi Izraelci i pro hosta, který pobývá mezi vámi, když se někdo něčeho dopustí neúmyslně“ (Čtvrtá Mojžíšova 15:22-29).

„Jestliže neúmyslně nedodržíte některé z příkazů, které udělil Hospodin Mojžíšovi.“ V Bibli je mnoho výrazů s významem „neúmyslně hřešit.“ Tělo člověka hřeší neúmyslně a dělá to, co by se dělat nemělo. Ptal jsem se Vás, bylo-li by možné, aby tělo bylo dokonalé. Tělo člověka nikdy nemůže dosáhnout dokonalosti, ani poté, co jsme získali odpuštění za hřích. Tělo člověka se nejprve, když dosáhneme vykoupení, jeví jako dokonale spravedlivé. Ve skutečnosti však nám není nápomocno, abychom sami sebe poznali - naopak nám naše nejhlubší nitro zastírá. Z těla člověka se neustále šíří svinstvo a hříchy. Tělo člověka se vždy dopouští hříchu, které Bůh nenávidí. Nehřeší snad tělo bezpočetněkrát? Žije snad tělo člověka podle toho, co si přeje Bůh? Tělo pokaždé dělá to, co si Bůh nepřeje. Tělo vždy nekontrolovatelně hřeší.

Zákon Boží sestává z Desatera přikázání, která jsou podrobně rozepsána v 613 podrobných článcích. „Nebudeš mít jiného Boha mimo mne. Nezobrazíš si zpodobení ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Dbej na den odpočinku, aby ti byl svatý. Cti svého otce i matku. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš proti svému bližnímu falešné svědectví. Nebudeš toužit po domě svého bližního.“ První čtyři přikázání jsou ta, která se musí dodržovat ve vztahu k Bohu. Zbývá přikázání, od pátého do desátého, jsou přikázáními, která by měla být dodržována ve vztazích mezi lidskými bytostmi. Podrobí se však tělo ochotně zákonu?

Na silnici jsou bílé pruhy vyznačující přechod pro chodce, aby bylo možné bezpečně přejít. Tělo člověka však nikdy nechce dodržovat zákony regulující dopravu. Lidé přecházejí silnici na vyznačených místech jen z obavy, že je ostatní pozorují. Ve skutečnosti se nechtějí pravidlům podrobit. Jakmile se nikdo nedívá, přecházejí silnici bez ohledu na semafor.

Tělo člověka automaticky hřeší. Dostatečně vzdělaní lidé by měli dodržovat pravidla silničního provozu, ať se na ně někdo dívá nebo ne. Nicméně tělo by jen stěží pravidla poznalo. Nesnášíme přecházet silnici podle signalizace a pokoušíme se vyhnout pravidlům jak jen to je možné.

Co je pak cílem toho, že nám dal Bůh zákon? Ze zákona pochází poznání hřích (Římanům 3:20). Díky zákonu docházíme poznání, že jsme hříšníky, kteří vždy narušují Desatero přikázání. Neustále hřešíme. Zákon po nás vždy vyžaduje, abychom činili dobré a nekonali zlé. Avšak naše tělo neustále hřeší, protože je příliš slabé, aby dodrželo zákon. V Bibli se praví, že spravedlivý z víry bude živ. Ale jak vlastně spravedliví, kteří jsou nadáni takovým tělem, mohou žít z víry? Pro své tělo nemohou žít ani ze zákona, jak tedy skutečně žijí? Spravedliví žijí z víry v Boha.

Duše si přeje následovat vůli Boží, ale tělo se neustále dopouští hříchů, porušujíc všechny články Desatera přikázání. Tělo člověka hřeší a hřeší: ten hřích zplodí dnes a onen hřích zítra. V některých z hříchů si tělo přímo libuje, v jiných méně. Tělo lidské bytosti hřeší po celý život. Je to správné nebo nikoli?

Podívejme se na páté přikázání. „Cti svého otce i matku.“ To je zcela rozumné. Lidé se toto přikázání snaží dodržovat, i když se jim to pokaždé nedaří. Debatu o pátém přikázání tedy opusťme. Dalším je „Nezabiješ.“ Ve svých myslích každý z nás zabíjí druhé, ačkoli svým tělem, tedy skutečně, zabíjí jen hrstka lidí. Nevěnujme se ani tomu, protože zabíjení je tak vážným a zjevným hříchem. Dalšími z přikázání jsou „nezcizoložíš“ a „nepokradeš.“ Tyto hříchy je snadné spáchat v každodenním životě. Určití lidé mají doslova přirozený talent krást a cizoložit. Jejich zvykem se stalo dopouštět se hříchů. Nejsou rovněž naplnění závistivou tužbou? (V Bibli stojí, že žádostivost je také hřích). Jsou rovněž dobří v přemísťování vlastnictví z původního místa (krádežích). Tělo se dopouští takových zlých skutků, kdykoli se mu zachce.

Předpokládejme, že pácháme jen jeden dva druhy hříchu z deseti. Činí nás to spravedlivými před Bohem? - Ne, nikoli. - Pro své tělo nejsme před Bohem správní a spravedliví, protože i sebemenší trocha hříchu je hřích. Tělo člověka opakovaně hřeší, ten hřích zplodí dnes a onen hřích zítra, až do smrti. Tělo člověka až do své smrti nemůže před Bohem než hřešit a hřešit. Proto se ptám, byli jste nebo budete někdy, byť na jediný den, před Bohem čistí a posvěcení? Podívejme se na tělo oddělené od duše. Byli jste tělem dokonalí, nikdy před Bohem nehřešili? Člověk hřeší, i když spí. I ve snu ho těší pozorovat nemravné scény, v představách sníce o překrásných děvčích. My všichni hřešíme.

Tělo se dopouští toho, co nám Bůh říká, abychom nedělali, a nedělá to, co nám říká, abychom dělali. Tělo je pořád totéž dokonce i poté, co naše hříchy byly smazány. Jak se můžeme stát dokonalými? Jakým způsobem dojít posvěcení, jestliže naše tělo nemůže být naprosté? Není to možné díky Ježíši Kristu?

Jsme ti, kdo se dopouštějí oněch hříchů. Hřešíme před Ježíšem? - Ano, hřešíme. - Hřešíme právě teď nebo ne? - Ano, hřešíme. - Setraváme v hříchu? - Ano, setraváme. - Budeme hřešit tak dlouho, dokud budeme mít tělo, až do svého posledního dne. Jsme hříšná bytí, která nemohou, než do posledního dechu hřešit. Jak tedy můžeme být osvobozeni od našich hříchů? Zaprvé, pokud dosud nejste znovuzrozeni, musíte přiznat, že jste před Pánem hříšníci, abyste dosáhly vymazání svých hříchů. Jakmile dosáhneme osvobození, nemusíme vyznávat, že jsme hříšníci, ale musíme připouštět, že hřešíme. Jakmile zhřešíme, své hříchy bychom měli připustit reflexí sebe sama vycházející ze zákona, přestože někdy i tělem vykonáme něco dobrého s úmyslem být dobrý. Musíme přiznat, že hřích je hřích.

Jsme posvěceni vírou

Jak se tedy vypořádat s problémem hříchu, když jej připustíme? Jsme posvěceni vírou, že Ježíš, aby nás vykoupil, snal všechny naše hříchy tím, že přijal křest z rukou Jana Křtitele, a tím, že přijal trest na kříži? - Ano. - Jsme posvěceni vírou, že všechny hříchy spáchané tělem byly přeneseny na Ježíše ve chvíli, kdy přijal křest. Co pak znamená věta: „*Spravedlivý z víry bude živ*“?

Mít víru znamená věřit v Ducha, nikoli tělu. Pouze víra v Boha, Jeho slovo, Jeho zákon a Jeho vykoupení nás může posvětit. Dokonalými se můžeme stát, když se staneme spravedlivými díky víře v Něj. Je to pravda nebo ne? Je to pravda. Tělo člověka je stále slabé a vzdálené dokonalosti dokonce i tehdy, když se díky odpuštění za hříchy staneme spravedlivými. Bible praví: „*Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení*“ (Římanům 10:10). Avšak tělo je vždy slabé a nedokonalé právě tak jako tělo apoštola Pavla. Pro tělo se nemůžeme ani stát spravedlivými, ani postupně dosáhnout

spravedlnosti. Tělo nemůže žít spravedlivým životem.

Jediný způsob, kterým spravedliví mohou žít, je víra v Boha, zvláště přijetí odpuštění za hříchy a posvěcení, které nám Bůh dává. Můžeme být posvěceni a zůstat spravedlivými, když se provždy spolehne na jeho spravedlnost, kterou jsme od Boha získali. Můžeme žít životem věčným díky víře v Něj. Naše životy závisí na víře v Boha. Proto Bible praví, že spravedlivý z víry bude živ. Jsme posvěceni vírou a dodržujeme spravedlnost Boží díky své víře a díky skutečnosti, že podle víry žijeme. Ačkoli tělo není spravedlivé, bylo by naivní pokoušet se postupně osáhnout posvěcení, poněvadž je to nemožné. Můžeme žít, jen když přijmeme Boží pomoc, jen díky tomu, že Mu uvěříme, že je náš Bůh, náš Pán a náš Pastýř.

Proto apoštol Pavel říká: „*Spravedlivý z víry bude živ*“ citující z knihy Abakuk Starého zákona. „*Vždyť se v něm (evangelium) zjevuje Boží spravedlnost.*“ Co je spravedlnost Boží? Je totéž, co spravedlnost lidských bytostí? Dosáhneme posvěcení postupným umenšováním hříchu krok za krokem? Jsme snad dokonalí, protože již nehřešíme potom, co jsme uvěřili v Ježíše, respektive získali víru?

Pouze v evangelium je zjevena spravedlnost Boží, která nás jediná dokonale posvěcuje díky odpuštění za hříchy, protože pro svá těla se nikdy nemůžeme stát spravedlivými. „*Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře.*“ To značí, že spravedlivými se můžeme stát jen prostřednictvím víry. Všichni, kdo se stali spravedlivými žijí vírou v Boha. Spravedliví prostřednictvím víry udržují spravedlnost Boží a dostává se jim všech Jeho posvěcení.

Musíme žít z víry

Žít z víry znamená následující. Vůle lidských bytostí je chatrnější než hrad z písku bez ohledu na to, jak je silná. Někdo by mohl říci: „Pane, udělám to či ono.“ Avšak tělo daný slib nedokáže dodržet. Žijeme z víry v Pána, ve slovo vykoupení z hříchu a v zákon, jakmile se nám dostalo odpuštění za naše hříchy. Změní se snad tělo člověka a získá dobrou přirozenost, vyroste do krásy a umu, jestliže dlouhou dobu žijeme životem víry? Ne, nikdy. Proto žít z víry znamená absolutně věřit v Boha. Spravedlivými se stáváme díky absolutní víře v evangelium a žijeme díky získání všech požehnání Božích prostřednictvím víry v Něj.

Spravedlivý z víry bude živ. To jest, žijeme z víry v Boha. Věříte tomu? - Ano. - Stává se vám, že od svého těla očekáváte příliš mnoho? Myslíte si někdy: „Očekávám, že tato část mého těla, tedy asi 0,2%, je stále dobrá, ačkoli zbylá část mého těla není správná“? Bible nám říká, že spravedlivý z víry bude živ. Bůh nám praví, že člověk nemůže být živ z těla ani na 0,1%. Jste nadáni tak pevnou myslí, abyste vydrželi nehřešit a alespoň něco očekávali od svého těla až do příchodu Páně?

Jsme spravedliví díky víře v Ježíše vzdor tomu, jak mnoha hříchů jsme se mohli dopustit. Nehledě na to, jak dobří snad můžeme být, ve svém těle jsme všichni hříšníky, jestliže nevěříme v Ježíše. Jsme požehnáni, pokud na 100% uvěříme v Ježíše, ale nevěříme-li v Něj na 100%, jsme nebo se stáváme hříšníky. Je Bůh potěšen, když činíme méně hříchů? Je Bůh potěšen, pokud jsme spravedliví tělem?

Spravedlnost Boží nás učinila spravedlivými

Podívejme se na List Římanům 3:1-8. „*Co má tedy žid navíc? A jaký je užitek obřízky? Veliký v každém ohledu! Předně ten, že židům byla svěřena Boží slova. A co když někteří byli*

nevěrní? Nezruší jejich nevěrnost věrnost Boží? Naprosto ne! Ať se ukáže, že Bůh je pravdivý, ale ‚každý člověk lhář‘, jak je psáno: ‚Aby ses ukázal spravedlivý ve svých slovech a zvítězil, přijdeš-li na soud.‘ Jestliže však naše nepravost dává vyniknout spravedlnosti Boží, co k tomu řekneme? Není Bůh, po lidsku řečeno, nespravedlivý, když nás stíhá svým hněvem? Naprosto ne! Vždyť jak by potom Bůh mohl soudit svět? Jestliže však moje lež vyzdvihla Boží pravdu k jeho slávě, proč mám být ještě souzen jako hříšník? A nevede to potom k tomu, co nám někteří pomlouvači připisují, jako bychom říkali: ‚Čiňme zlo, aby přišlo dobro?‘ Ty čeká spravedlivé odsouzení!“ (Římanům 3:1-8).

Apoštol Pavel napsal: „Jestliže však naše nepravost dává vyniknout spravedlnosti Boží, co k tomu řekneme? Není Bůh, po lidsku řečeno, nespravedlivý, když nás stíhá svým hněvem?“ Je Bůh nespravedlivý a špatný, jestliže Svou milostí zachraňuje lidské bytosti, jejichž těla hřeší až do posledního okamžiku života? Co se apoštol Pavel zeptal těch, kteří se mu vysmívali? „Čím více naše slabosti vyniknou, tím více se ukáže obrovská spravedlnost Boží, která nás zachraňuje ze všech našich hříchů.“ Apoštol Pavel promlouvá k těm, kteří se podivují nad tím, jak může lidská bytost, hřešící po celý svůj život, dojít požehnaní. V odpovědi říká, že lidské slabosti dávají vyniknout Boží spravedlnosti. Lidské bytosti, jejichž těla nemohou než hřešit až do posledního dechu, ukazují velikost spravedlnosti Boží prostřednictvím své slabosti.

Boží spravedlnost by nic neznamenal, pokud by se člověk mohl stát spravedlivým díky vlastnímu úsilí kombinovaného Jeho spravedlností; pokud by někdo mohl být spasen z 97% Boží pomocí a ze 3% svým vlastním úsilím. Pavel nám říká, že Bůh sám prostřednictvím Ježíše spasil ty, kdo setrvávají v hříchu až do své smrti. Proto naše nespravedlnost vyjevuje bohatství spravedlnosti Boží. Tělo člověka nemůže než každodenně hřešit až do doby, kdy umírá: není schopno být dokonalé ani jeden jediný den. Skutečnost, že Ježíš dokonale spasil tyto nedokonalé hříšníky z jejich hříchů ještě více vyjevuje spravedlnost Boží. Proto apoštol Pavel napsal: „A nevede to potom k tomu, co nám někteří pomlouvači připisují, jako bychom říkali: ‚Čiňme zlo, aby přišlo dobro?‘ Ty čeká spravedlivé odsouzení!“ (Římanům 3:8).

Můžeme se stát spravedlivými díky tělu? Může se naše tělo stát dokonalým poté, co se nám dostalo odpuštění za hřích? Tělo člověka se nikdy nemůže stát dokonalým. Můžeme - vy nebo já - zanechat všechny ostatní lidi světa u otázky, zdali se můžeme stát spravedlivými díky tělu? - Nikoli. - Spasil nás však Pán dokonale? - Ano. - Pán nás dokonale spasil, zachránil nás ze všech našich hříchů. Máme hřích, jestliže z celého srdce věříme v Ježíše? - Ne. - Jsme bez hříchu, ačkoli můžeme být nespravedliví.

Pán pravil: „Dále jste slyšeli, že bylo řečeno otcům: ‚Nebudeš přísahat křivě, ale splníš Pánu přísahy své.‘ Já však vám pravím, abyste nepřísahali vůbec; ani při nebi, protože nebe je trůn Boží; ani při zemi, protože země je podnož jeho nohou; ani při Jeruzalému, protože je to město velikého krále; ani při své hlavě nepřísahej, protože nemůžeš způsobit, aby ti jediný vlas zbělel nebo zčernal. Vaše slovo buď ‚ano, ano - ne, ne‘; co je nad to, je zlého.“ (Matouš 5:33-37). Samotná přísaha je hřích, protože nemůžete dodržet to, co jste slíbili. Proto ani nepřísahajte, ani se nezavazujte, že něco uděláte později. Věřte prostě v Jeho slova, potom budete žít. Můžete se stát spravedlivými, pokud věříte v Jeho spravedlnost. Pán vám pomůže, jestliže v Něj uvěříte.

Ve světě je tolik iluzí. Máme kritéria těla a podle něj i soudíme, protože sami máme tělo. Uvnitř nás je soudce, jenž není spjat s vírou v Boží slovo. Uvnitř každého z nás jsou dva soudci. Jedním z nich je samotné já a druhým Ježíš. Oba se snaží nad námi vládnout. Inklinujeme k tvorbě zákonů těla a k tomu, podle těchto zákonů soudit, protože sami máme tělo. Tělo nám říká: „Jsi dobrý, i když setrváváš v hříchu. Potvrdím ti, že jsi spravedlivý,

ačkoli tvé tělo není spravedlivé na 100%.“ Soudce těla vám vždy dává dobré hodnocení.

Avšak soudce spravedlnosti Boží požaduje, abychom byli bez hříchu na 100%. On je svatý. Spravedlivými se můžeme stát, jen když prostřednictvím víry získáme odpuštění za hříchy. Proto ti, kdo věří v Jeho evangelium, již dosáhli spravedlnosti Boží. Již jsme se stali spravedlivými. Skutečně žijí ti, kteří věří v Boha. Ti jsou požehnáni Boží pomocí. Spravedlivý z víry bude živ. To znamená, že nevěřící a ti, kdo žijí z těla, nemohou žít. Vyprávím vám pouze o malé části obrovského panoramatu. Opakovaně vám říkám o pravdě a podrobně vysvětluji její význam. Podobá se to situaci, když vaříme kosti znovu a znovu dokud není vývar úplně bílý.

Potřebujeme víru

Je důležité znát Bibli, ale ještě důležitější je, jak moc věříme. Někteří lidé pouze věří v Boží stvoření podle Písma. Někteří lidé věří v dvojí: že Bůh stvořil nebe a zemi a že Ježíš smyl pouze prvotní hřích. Tito lidé věří, že jejich každodenní hříchy by měli být smývány každý den. Tito lidé činí své vlastní soudy podle zákona těla. Jak moc věříme? Spravedlivý z víry bude živ. Abychom se stali spravedlivými a abychom mohli žít, je možné pouze díky víře. Od počátku až do konce potřebujeme víru v Boha.

Tedy, jak moc věříte? Stává se vám, že se poměřujete tak, jak se vám to hodí? Nestává se vám, že v zajetí tělesných myšlenek vám přichází na mysl: „jsem docela v pořádku, mé tělo je dobré“ nebo „jsem příliš slabý, abych věřil v Boha“? Stává se vám, že sami sebe hodnotíte? Dnes se ohodnotíte 80ti body ze 100 možných, jiný den 95ti, v některých dnech však pouhými 5ti body s myšlenkou: „Bylo by lepší, kdybych se býval nenarodil.“ napadají vás takové myšlenky? - Ano. - Rovněž já tak činím.

Myslím zcela vážně, že i já jsem někdy takový. Někdy, když si chci ulehčit, si pomyslím: „Bylo by lepší, kdybych nebyl uvěřil v Pána a nikdy Jej nepoznal. Zdá se být stále obtížnější oddaně z víry žít. Bylo to až do dnešního dne strašlivé. Je pro mě těžkým dilematem podívat se do budoucna a ohlédnout se za minulým. Až do současnosti jsem jakž takž chvályhodně žil vírou. Ode dneška však nebudu s to, Pane, s Tebou kráčet. Jak citlivým jsem se stal vůči hříchu od té doby, co jsem Tě poznal. Mnoho myšlenek a kritérií ve mně povstalo od té doby, co jsem Tě poznal. Jen stěží jsem Tě, Pane, následoval, když jsem Tě důkladně neznal. Avšak nyní již nemám sebemenší sebedůvěru, která by mi umožnila Tě následovat. Proč? Protože už vím, že Bůh je svatý a dokonalý. Ach! Pane, již Tě dále nedokážu následovat. Již nemám sil.“

Bůh nás velmi dobře zná, proto nám říká, abychom žili z víry. On pravil: „Díky víře musíte vydržet, zůstat spravedliví a požehnání. Všechny vaše hříchy byly přeneseny na Ježíše Krista prostřednictvím křtu. Hřešíte neustále, pokud vaše tělo posuzují zákonem. Proto vyznejte, že nemůžete, než hřešiti. Sňal váš Spasitel všechny vaše hříchy, nebo tak neučinil? - Ano, udělal to. - Byly všechny vaše hříchy přeneseny na vašeho Spasitele nebo ne? - Ano. - Pak tedy jste bez hříchu? - Ano. - Spasil vás Pán nebo ne? - Ano. - Pak se zamračené a temné dny změnil v den slunečný podle slov písně: „Dnes je v mé duši sluneční záře.“

Znovu se již nemůžeme stát hříšníky

Vše se může zdát beznadějně, když přemýšlíme o budoucnosti, ale vše se vyjasní a zdá se zářivé, jakmile s vírou vzhledneme k Pánu. Proto Bůh říká, že spravedlivý z víry bude živ. Věříte tomu? - Ano. - Jsme spaseni vírou a z víry žijeme. V Koho věříme? Žijeme z víry v Boha. Pouze spravedlivý může žít z víry. Věříte tomu? - Ano. - Mohli byste udržet spravedlnost Boží důkladným výcvikem svého těla? - Ne. - Stává se spravedlnost Boží neplatnou, pokud tělo činí zlo? Staneme se opět hříšníky? - Ne. -

V Listu Galatským 2:18 apoštol Pavel napsal: „*Jestliže chci znovu stavět, co jsem dříve zbořil, usvědčuji sám sebe jako viníka před zákonem.*“ Člověk, který věří, že všechny jeho hříchy byly přeneseny na Ježíše Krista prostřednictvím křtu a že On za něj přijal trest na kříži, se nikdy nemůže znovu stát hříšníkem. Člověk, který nepopírá, že jednou provždy jej Ježíš učinil požehnaným a tím, kdo je bez hříchu, protože všechny hříchy byly na Něj přeneseny, se nikdy znovu nemůže stát hříšníkem. Chápete to? - Ano. -

Bůh, jenž nás spasil, je vždy naším Pánem a naším Otcem. Bůh nám vždy pomáhá a je s námi až do konce tohoto světa. To proto praví: „Žijte z víry. Pomohu vám, pokud ve Mne uvěříte. Těm z vás, kdo jsou znovuzrozeni, budou sloužit andělé.“ Andělé jsou služebníci stojící mezi Bohem a námi. Hospodinu o nás říkají úplně vše. Bůh z nás učinil Své děti. Od přirozenosti jsme byli hříšníky. Nikdy se nemůžeme stát spravedlivými prostřednictvím zásluh těla, ale stali jsme se spravedlivými díky víře.

Vzdáváme díky Pánu. Pán se stal naším Pastýřem a Otcem z víry.

Spravedlivý žije z víry

< Římanům 1:17-18 >

„Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře; stojí přece psáno: ‚Spravedlivý z víry bude živ.‘ Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu.“

Musíme žít z víry

Stojí psáno: „*Spravedlivý z víry bude živ.*“ Žijeme nebo nežijeme z víry? Jediný způsob, jakým spravedliví žijí, je život skrze víru. Víra umožňuje spravedlivým žít. Můžeme žít a dokážeme se vypořádat se vším, jestliže věříme v Boha. Pouze spravedliví žijí z víry. Slovo „pouze“ znamená, že nikdo, kromě spravedlivých, nemůže žít z víry. Jak je to tedy s hříšníky? Hříšníci nemohou žít z víry. Žijete nyní z víry? Musíme žít z víry.

Trvá to dlouhou dobu, než se naučíme pravé víře. To, co musíme pochopit, je skutečnost, že žijeme, pokud věříme v Boha, a umíráme, pokud v Boha nevěříme. Musíme pochopit, že osudem spravedlivých je žít z víry.

Ptáci mají křídla, ale kdyby jich neužívali, dostali by se do spárů divoké zvěře obývající zemi, byli by zabiti. Přesně tak jsou i spravedliví určeni k životu z víry. Bůh dal spravedlivým osud žít z víry. Nedokáží-li žít z víry, jejich duše zahynou.

Život křesťana a pravá cesta začínají s vírou. Jak se mohou spravedliví znovu zapojit do společnosti poté, co byli znovuzrozeni skrze vodu a Ducha? Musíme vědět, že pro nás je jedinou cestou žít z víry.

Rozumíte? To je život spravedlivého. Bez víry umíráme a nedostává se nám sil k překonání těžkostí. Pokud je člověk, který ani nežije z víry, ani nevyužívá víry, konfrontován s těžkostmi, nakonec jim podlehne a zemře. Má-li někdo víru v Boha a dosvědčuje: „Pane, věřím v Tebe“, pak dotyčný může žít, přestože je nedokonalý a slabý. Dotyčný může žít, protože má víru v Boha. Bůh pomáhá člověku a koná pro něj podle toho, jak moc v Něj dotyčný věří.

Pocítíme-li svá omezení, naučíme se víře

Byl bych rád, kdyby jste se zamysleli nad tím, zdali jste žili a žijete z víry nebo nikoli. Člověk nežije z víry hned potom, co byl znovuzrozen. Dotyčný nejprve žije ze situace, proto se ještě neučí, jak žít z víry. Proč? Není nutné pro svůj život užívat víry v Boha, protože každý může na této zemi žít z peněz, které si vydělá svými rukama. Zamyslíme-li se však nad tím, zdali dokážeme žít jen díky fyzické síle a našemu úsilí, pocítíme svá omezení. Pocítíme, že nemůžeme žít. Jak tedy musíme žít? Musíme užívat víry. Nikdy nemůžeme opravdu žít, pokud neužíváme víry a nevěříme v Boha.

Musíme žít z víry i ve chvíli, kdy se jedná o maličkosti. „Pane! Věřím v Tebe, prosím pomoz mi.“ Věříme-li v Boha i ve chvíli, kdy se jedná o triviálnosti, a říkáme: „Pane! Věřím v tebe, věřím, že mi pomůžeš, věřím v Tebe“, prokazujeme, že můžeme žít z víry i v případech, kdy jde o pouhé maličkosti.

Pouze pokud věříme, můžeme zažít, jak naše síly rostou, a nabýt přesvědčení, že se naše

očekávání uskuteční. Ale pokud v Boha nevěříme, nepoznáme, že Bůh dal, aby se očekávání uskutečnilo. Mnohé ztrácíme, protože neprožíváme víru. Nemůžeme vyřešit určitý problém, ačkoli by mohl být snadno vyřešen vírou. Žít z víry je dobré ve všech případech, proto se musíme naučit, jak žít z víry.

Lidé Starého zákona žili z víry a život z víry je rovněž náležitý pro lidi Nového zákona, pro jejich spásu díky víře. Jak si můžeme být jisti naším spasením? Stali jsme se spravedlivými vírou v to, co Ježíš Kristus vykonal? Ano, tak jsme se stali spravedlivými. Bůh nám pomáhá, pokud žijeme z víry v Něj. Nejprve jen věřte v Boha a žádejte o cokoli, čeho chcete dosáhnout, pak nám Bůh pomůže. Stejně jako nám Bůh dává spásu, dává nám i vše ostatní. Víra je na dosah v každé části našeho života. To je život. Život pro spravedlivého je víra. Víra je život. Je to stejné jako s významem krve pro tělo. Nemá-li znovuzrozená osoba víru, její duše umírá právě tak, jako umírá lidská bytost, když její tělo nemá dostatek krve. Měli bychom věřit v Boha a dosvědčit: „Bože, věřím v Tebe. Věřím, že mi pomůžeš a vyřešíš mé těžkosti.“

Právě víra ze všeho nejprve usiluje o království Boží, předtím než my usilujeme o to, co potřebujeme, a věříme, že Bůh zcela jistě vyslyší naše modlitby. Musíme žít z víry. Spravedlivý nemůže, než žít z víry. Jednoho dne se během života na této zemi naše tělo zcela vyčerpá. Jednoho dne se nevyhnutelně budeme potýkat s nebezpečím a s těžkou situací. V tu chvíli je zcela nejdůležitější věcí právě víra v Boha; víra, že nás Bůh spasí, že nám pomůže a že On je dobrý.

Navíc potřebujeme víru, že Bůh nám dává, o co usilujeme a za co se modlíme, pokud je to pro Boha náležité. Víra nás vede k tomu, že žijeme v Jeho milosti i tehdy, když se naše tělo vyčerpalo. Víra v Boha se pro nás stává motivační silou, abychom dokázali uskutečnit to, v co před Bohem doufáme.

Musíme užívat víry i pro maličkosti

Jak musíme žít? Musíme se modlit: „Bože, věřím v Tebe. Nedostává se mi toho a onoho, proto mi, Pane, pomoz.“ Nehovořím o našich prvotních slabostech. Žijme z víry se slovy: „Potřebuji to a tohle pro svůj každodenní život. Prosím, Pane, pomoz mi. Věřím, že to pro mě vykonáš.“ Osoba, která žije z víry, musí usilovat o Boha, počínaje maličkostmi. Například: „Pane, nemám zubní pastu. Prosím, dej mi zubní pastu. Věřím v Tebe.“ Tímto způsobem dojdeme zkušenosti, že Bůh nás vyslyší, když v Něj věříme a když o Něj usilujeme.

Z čeho žijí hříšníci? Hříšníci žijí z jejich vlastní síly, ale spravedliví žijí z víry. V našich životech můžeme užívat víru, když víme, že spravedliví žijí z víry. Nežijeme z toho, co máme, ale z víry. Chápete to? „Spravedlivý z víry bude živ.“ To, co spravedlivý potřebuje nejvíce, je víra, ale často začneme víru využívat, až když jsme u konce se svými silami.

Víru začínáme užívat, když všechny naše zdroje a síly byly vyčerpány. Musíme však vědět, že žít z víry je pravda a Boží přikázání, která jsou založena na Jeho slibu, který nepochybně potřebujeme pro život. Žijte z víry. Věřte v Boha a usilujte o Něj. Pak si můžeme zajistit a získat to, co potřebujeme. Musíme se naučit, jak žít z víry i v případě maličností, posléze můžeme získat silnější víru.

Díky víře David zabil Goliáše pěti malými oblázky. Goliáše zabil vírou, že Bůh je s ním. Říkal si: „Bože, věřím v Tebe. Zabít ho je Tvá vůle.“ Na Goliáše promluvil: „*Ty jdeš proti mně s mečem, kopím a oštěpem, já však jdu proti tobě ve jménu Hospodina zástupů*“ (První

Samuelova 17:45). Z víry vyšel Abraham, když byl povolán, podřídil se a vyšel na místo, které měl získat v dědictví; vyšel, nevěda kam směřuje.

Spravedlivý z víry bude živ. Ve čtyřech evangeliích nalézáme mnoho podobných výrazů jako „živ z víry“. Avšak kolik lidí ví, že žít z víry je život spravedlivého, život křesťanů? netvrdím, že bychom se měli vzdát veškerých fyzických sil a majetku, na nichž jsme odjakživa závislí. Jen vám doporučuji, abyste odvrhli mysl závislou na světských věcech a žili z víry. Čemu pak věřit? Bohu. Bůh pro nás koná, když v Něj věříme a usilujeme o to, co potřebujeme. Věřte, že On vyslyší naše modlitby a věřte představenému obecenství. Připojte se k církvi a služte Pánu. Věříte? Musíme žít z víry, protože jednotlivě jsme spravedliví.

Musíme se vzdát toho, na čem lpí naše srdce. Musíme věřit v Boha, o vše usilovat a vše získávat prostřednictvím víry, nehledě na to, o jakou maličkost nám může jít. Musíme žít z víry a prožívat ji. Potom můžeme spolu s Pánem vládnout a nebýt posmíváni lidmi tohoto světa. Bůh praví, že On: „*prostírá mi stůl před zraky protivníků*“ (*Žalm 23:5*). Získat posvěcení před Bohem znamená dosáhnout obrovského zadostiučinění. To neznačí žít podle vývoje situace, ale žít z víry.

Žili jste někdy z víry? Bezpočet lidí nikdy neokusil život z víry, ale existují lidé, kteří prožili Boží dílo během svých modliteb. Právě to musíme zažívat neustále, nejen jedenkrát. Znovu a znovu. To je způsob, jakým by měli spravedliví žít. nesmíme spoléhat na světské věci, které se nachází v tomto světě, ale věřit v Boha. To je život spravedlivých. Musíme žít takovým způsobem. Jedině z víry můžeme žít a od Boha získat všechna posvěcení.

To, co nejvíce před Bohem potřebujeme, je víra

Zdá se, že je velmi obtížné mít víru, ale ve skutečnosti je to jednoduché. Nepotřebujeme nic víc než víru v Boha. Pouze musíme věřit v Boha. Lidé se domnívají, že je obtížné věřit v Boha, ale vlastně to tak těžké není. Svého otce nazývám „Otcem“ a věřím, že je mým otcem, protože je pro mne skutečným otcem. To, že je mým otcem, nezávisí na mé vlastní víře. Odsud začíná víra v Boha. Věřím v Boha. Proč? Protože Bůh vždy stojí na straně spravedlivých, miluje je a stává se jejich Otcem a Spasitelem. Za druhé, jestliže v Něj věříme, žádáme Jej o to, co potřebujeme, stejně jako dítě žádá svého otce o to, co potřebuje. Konečně, Bůh Otec slyší a odpovídá na naše tužby. Víra v Boha je založena na takové jednoduché důvěře, od ní víra počíná.

Musíme žít z víry, protože Bůh je Alfou a Omegou, prvním a posledním. Život každého z nás je spojen s vírou. Vírou jsme byli spaseni a On se o nás prostřednictvím víry stará. Právě víra nám umožňuje říkat: „Pane, věřím v Tebe. Prosím, podporuj mne a starej se o mne.“ Co musíme udělat, jsme-li slabí a obáváme-li se hrozeb Satanových? Musíme věřit v Boha a říkat: „Pane, věřím v tebe.“ Můžeme uvažovat nesprávně a v důsledku toho nás může satan polapit a porazit. V takovém případě, protože věříme v Boha a modlíme se slovy: „Pane, prosím, podpoř mne. Věřím, že mne zcela jistě podpoříš.“ a protože Bůh je naším Otcem, On nedá, abychom padli. Bůh se o nás určitým způsobem stará i v případě, že naše modlitby jsou nesprávné, protože nás velmi dobře zná. Nejdůležitější je věřit. Je to velmi jednoduché. Prostě užívejte víry dané Bohem, On vás pak povede od víry k víře. Pokud nevěříme je k ničemu, že Bůh je. Naučíme se žít z víry, pokud věříme v Boha.

Z víry k víře

V Listu Římanům 1:17 je psáno: „*Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře.*“ Pokud své víry užíváme znovu a znovu, staneme se lidmi víry. Byl bych rád, abyste tomu porozuměli. Bůh pro nás neexistuje, jestliže v něj nevěříme, přestože skutečně je. Z víry dosáhnete víry, budete-li neustále věřit, že Bůh je živý a spasil nás.

Pokud se stanete osobou víry, vše Boží se z víry stane i vaším. To, co Bible praví v Listu Římanům 1:17, značí, že počátek i konec víry je víra: „*Vždyť se v něm zjevuje Boží spravedlnost z víry k víře.*“ Proto můžeme být spaseni a můžeme se stát i lidem víry, jestliže uvěříme, že nás Bůh spasil. Nemůžeme být dětmi víry, pokud nevěříme. Bůh nás vyslyší, jestliže upřímně usilujeme o to, co pro život potřebujeme, věříme-li v Něj.

To, o čem apoštol Pavel hovoří v Listu Římanům 1:17, je velmi důležité, ačkoli je to zachyceno jen několika slovy. Rozumíte již, jak žijí spravedliví? „*Spravedlivý z víry bude živ.*“ Zcela zjevně je víra zásadní pro spravedlivého, nikoli pro hříšníka.

První věc, kterou potřebují hříšníci, je víra, že Ježíš je jejich Spasitelem. Ale my, znovuzrození křesťané, můžeme mít víru ve svých životech. Potřebujeme pro život jen jednu nebo dvě věci? Ne. Je mnoho věcí, které se musí udělat, ať již jsou vážné nebo prosté. Spravedlivý z víry bude živ v jakékoli situaci. Rozumíte již tomu? Musíme žít z víry. Vírou jsme spaseni a víra o nás pečuje v každé riskantní situaci. Bůh nás slyší. Musíme žít z víry a modlit se, přestože jsme slabí. Ve všech záležitostech, od sňatku až po šíření evangelia, potřebujeme víru. Šíříme-li evangelium komukoli, víra nás vede k tomu, abychom se takto modlili: „Bože, věřím, že jsi spasil tuto duši.“ Všechno děláme z víry.

Bez víry nemůžeme šířit evangelium. Pouze z víry můžeme evangelium šířit. Lidé jsou spaseni, když z víry šíříme evangelium. Žili jste někdy z víry? Lidé žijí bez víry, nevědí, že musí žít z víry, proto padají z útesu, kdykoli se setkají s obtížemi. Víru hledají pouze, když už vyčerpali všechny vlastní síly, proto se jim nakonec vždy něčeho nedostává. Nemají důvěru ve víru a žijí neochotně, bez vůle podle slov: „Žiji bez vůle, protože nemohu zemřít.“

Avšak spravedliví žijí spontánně životem víry a jen září; věří, hledají a jsou vyslyšeni. Nemáme-li víru, napadají nás myšlenky zmaru a nevíra. V takovém případě nemůžeme kráčet s obecnstvím. Jak bychom mohli s Pánem kráčet bez víry? Je v těle něco, v co bychom mohli věřit? Ne, není v něm nic takového. Jak můžeme věřit? Nemůžeme mít víru, jestliže nevěříme v Boha. Obecnství můžeme následovat, když žijeme z víry - žít z víry zapříčiňuje víra. Chápete? Věříte v Boha? Pak usilujte o to, co potřebujete. Věřte v Boha a všechno dobře dopadne. Jediným problémem je nepoznat skutečnost, že musíme žít z víry.

Vzdávám díky Bohu, jenž nás dovedl k tomu, že zbytek svých životů prožijeme z víry. ☒

Ti, kteří svou nepravostí potlačují pravdu

< Římanům 1:18-25 >

„Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich scestná srdce se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení pomíjitelného člověka, ano i ptáků a čtvernožců a plazů. Proto je Bůh nechal na pospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla; vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli - on budiž veleben na věky! Amen.“

Komu se zjevuje Boží hněv?

Zde můžeme vidět, že apoštol Pavel šířil stejné evangelium, jako přinášíme i my. Komu se zjevuje Boží hněv? Soud Boží se zjevuje hříšníkům, kteří svou nepravostí potlačují pravdu, a zejména pak těm, kteří mají hřích a brání se pravdě vlastními myšlenkami.

Apoštol Pavel jasně říká, že Boží hněv se ze všeho nejdříve zjevuje těm, kdo potlačují pravdu svou nepravostí. Ti budou Bohem odsouzeni. Jak bude vypadat Boží hněv? Hněv Boží jejich těla a duše uvrhne do pekel.

Nesmíme si myslet, že bude odsouzeno pouze tělo, protože lidé mají rovněž duši. Proto Bůh odsoudí obě: tělo i duši. Jsou mezi námi tací, kteří potlačují pravdu Boží svými světskými myšlenkami. Jsou mezi námi ti, kteří setrvávajíce v hříchu jdou proti spravedlivému. Hněv Boží a Jeho soud se zjevuje těm, kdo se nesouce hřích zatvrzelého srdce nebojí Boha.

V Listě Římanům 1:17 apoštol Pavel píše: „*Spravedlivý z víry bude živ.*“ Apoštol Pavel rovněž připomíná, že soud a hněv Boží se zjevují těm, kdo svými hříchy potlačují pravdu.

Hněv Boží hrozí nevěřícím

S pronikavou silou dal Bůh pravdu spásy tomuto světu. Pravda a láska Boží pronikají na tuto zemi. Proto není výmluvy pro přehlížení pravdy a lásky Boží. Bůh bude soudit všechny ty, kdo nevěří v evangelium pravdy a kdo jsou proti němu.

Zamysleme se nad lidmi, kteří nezískali lásku pravého evangelia. Vidíme co Bůh stvořil: vodu, zeleň, stromy, nebe, ptáky atd. Jak by jmenované mohlo existovat bez Božího stvoření? Bible praví: „*Každý dům někdo staví; ten, kdo postavil vše, je Bůh.*“ (Židům 3:4). Není to jejich chyba, že nevěří v Boha a ve slova pravdy?

Proto je odůvodněné, aby lidé, nevěřící v milost odpuštění za hřích, byli odsouzeni Bohem. Tito lidé trvají na evoluční teorii. Tito lidé tvrdí, že se vesmír sám přirozeně vyvinul. Říkají rovněž, že přibližně před patnácti miliardami let došlo k explozi zvané Velký třesk a poté, že vznikli určitá živoucí bytí. Říkají, že se tato původní skutečnost živého změnila a

vyvinula dále v ryby, šelmy a nakonec i v lidské bytosti. Pokud by uvedená teorie byla pravdivá, lidstvo by se v posledku muselo přeměnit v další formu života za nějaké dva tisíce let.

„Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu“ (Římanům 1:20). Lidé popírají a odmítají Boha, ačkoli když se podívají na přírodní krásy a divy, mohou zřetelně vidět, že Bůh je živý. Hněv Boží hrozí nevěřícím. Mnoho lidí nevzdalo Bohu čest ani mu nebylo vděčno, proto ve svých myslích přišli na scestí. Jejich scestná srdce se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ptáků, čtvernožců a plazů. Na takové lidi zjevně čeká soud Boží. Všichni lidé, kteří nebyli znovuzrozeni, jsou pod kletbou Boží, ať již v Ježíše věří nebo nikoli.

Bůh nechává nevěřící na pospas nečistým vášním

„Proto je Bůh nechal na pospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní těla; vyměnili Boží pravdu za lež a klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli - on budiž veleben na věky! Amen. Proto je Bůh vydal v moc hanebných vášní. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli žádostí jeden k druhému, muži s muži provádějí hanebnosti a tak sami na sobě dostávají zaslouženou odplatu za svou scestnost“ (Římanům 1:24-27).

Co chce tento úryvek sdělit? Bůh nechává na pospas hříchu podle jejich libosti všechny, kdo se klanějí a slouží tvorstvu. Bůh je nechává na pospas Satanovi. Bůh Satanovi dovoluje, aby činil to, co činit chce. Proto musíme věřit v Boha a být nakonec spaseni. *„Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli žádostí jeden k druhému.“* To je popírání Boha a to je i to, co zapříčinilo AIDS.

Bůh dal přirozený styk. Muž by měl žít se ženou. Nicméně skutečnost, že muži mají styk s muži a ženy s ženami, ukazuje, že popírají přirozený styk, který nám byl dán od Boha. Listy Římanům byly sepsány zhruba před 1900 lety. Apoštol Pavel předpověděl, že všichni, kdo zamění přirozený styk svého pohlaví, zaplatí trest za svůj sexuální neřád. Boží slovo se naplňuje v realitě těchto dní. Víme, že AIDS převládá zvláště mezi homosexuály.

Je naprosto odpovídající, aby za své sexuální hříchy zaplatili trest. Hněv Boží se zjevuje proti lidem, kteří zaměňují přirozený styk svého pohlaví za nepřirozený. Ti si zaslouží být potrestáni AIDS. Tato nemoc je zcela jistě zapříčiněna nevírou v Boha. Bůh věřící dává na pospas zvrácené mysli. Jinak řečeno, je to zcela jistě kletba Boží.

Odporují spravedlnosti Boží

Lidé, kteří ve svých myslích nechtějí udržet Boha, se podobají následujícímu popisu. *„Jsou plni nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti, jsou samá závist, vražda, svár, lest, zlomyslnost, jsou donašeči. Pomlouváči, Bohu odporní, zpupní, nadutí, chlubití. Vymýšlejí zlé věci, neposlouchají rodiče, nemají rozum, nedovedou se s nikým snést, neznají lásku ani slitování. Vědí o spravedlivém rozhodnutí Božím, že ti, kteří tak jednají, jsou hodni smrti; a přece nejenže sami tak jednají, ale také jiným takové jednání schvalují“ (Římanům 1:29-32).*

Jak přistupují ‚ti, kteří sami tak jednají‘, k těm, kteří jednají stejně zle? Oni jim jejich

jednání ‚schvalují‘. Jak přistupují lidé, kteří jsou proti Bohu, vůči spravedlivému, který se podřizuje slovu Božímu? Spravedlivého pronásledují se slovy: „Ty jsi bludař.“ Jakmile uvěří v Ježíše, jsou spravedliví pro spravedlnost pronásledování. Ti jsou posvěceni.

Lidé soucítí s těmi, kdo podléhají tělu. Nicméně, ačkoli je to sebevíc podivné, právě tito lidé zabraňují a znemožňují ostatním uvěřit v Ježíše a stát se spravedlivými díky odpuštění za hřích. To se podobá životu služebníka hříchu, protože tito lidé ani nevěří v Boha ani se nepodřizují slovu pravdy.

Proto nevěřící a Satan říkají, že bychom ani neměli být dokonale posvěceni ani získat dokonalé odpuštění za hřích, ačkoli souhlasí s tím, že věříme v Ježíše Krista. Nevěřící a ti, kteří se nedokáží podřídít, se domnívají, že musí věřit v Ježíše nesouce hřích v srdci, aby se tak dostali do pekel. Nejenže si to myslí, ale rovněž to říkají. Lidé se těší z toho, když jako hříšníci věří v Ježíše. Všichni ti, kdo neznají a nevěří v Boha, přestože jsou křesťany, Boha nepoznají a protíví se Mu. Tito lidé se protíví spravedlnosti Boží. Zároveň uctívají Satana a všechny hříchy. Podobají se jim ti, kdo nejsou znovuzrozeni, ačkoli věří v Ježíše. Ve světě je tak mnoho nominálních křesťanů, kteří nebyli znovuzrozeni. Ti, kdo věří v Ježíše nesouce hřích ve svém srdci, se nepodřizují slovu Boží pravdy a staví se proti znovuzrozeným křesťanům, kteří získali odpuštění za hřích a byli posvěceni vírou v pravdu Ježíše Krista.

Ti, kdo nebyli znovuzrozeni, se staví proti znovuzrozeným

Apoštol Pavel v Bibli říká, že Boží hněv se zjevuje lidem, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Rovněž nám připomíná, že soud Boží se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti. Vše se děje podle pravdy. Pravdou je, že Pán vykrvácel za všechny naše hříchy. Soud Boží se zjevuje těm, kteří jsou proti pravdě a popírají ji. Prostřednictvím slova Božího se učíme, že všichni věřící, kteří nejsou znovuzrozeni, budou podrobeni Jeho soudu. Bůh bude soudit ty, kteří nejsou znovuzrozeni, přestože dotyční věří v Ježíše.

Se srdcem naplněným záští si věřící, kteří nebyli dosud znovuzrozeni, libují v urážkách znovuzrozených. To jsou ti, kteří se ocitnou v pekle. Bůh je svrhne do pekel. Jsou plni zášti a pomluv, které šíří jeden proti druhému. Hříšníci, kteří společně splétají klevety proti spravedlivým, jimž se dostalo odpuštění za hřích, budou odsouzeni. Chápete, co mám na mysli? Měli bychom s nimi soucítit. Ve svých hříších se staví proti Bohu, aniž by věděli že jsou proti Němu. Uráží spravedlivé se slovy: „Je podivné, že jsou bez hříchu. Zní to velmi podivně.“

Soud Boží se zjevuje proti těm, kdo jsou se svými špatnostmi proti Bohu. Tito lidé nacházejí zalíbení v těch, kteří tak činí. Uznávají pomluvače a klevetníky. Křesťané, kteří nejsou znovuzrozeni, pomlouvají jeden druhého a urážejí spravedlivé. Napadají a nenávidí spravedlivé, jsou na sebe pyšní a společně kují nepravosti. Víte, jak tito lidé sprádají zlo? Páchají akty zla spojující se s jim podobnými. Staví se proti spravedlivým se zdánlivě dobrými hesly: „Dobrá, věrme v Ježíše. Udržme pravou víru. Buďme světlem světa.“ Takové a jiné hříchy páchají v jednotě, protože není zábavné hřešit sám.

Proto v Žalmu 2:4 Bůh praví: „*Ten, jenž trůní v nebesích, se směje, Panovníkovi jsou k smíchu,*“ protože králové země jsou proti Bohu. „Ach! Je to tak směšné. Nikdy se Mi nic nestane, ať proti Mně kujete cokoli. Vy Mne lidičkově uplácíte, abyste se ocitli před Mým soudem.“ Bůh čeká na den soudu a lidé jsou mu jen k smíchu.

Ti, kdo soudí spravedlivé, budou odsouzeni Bohem

Všichni, kteří jsou proti pravdě Boží a kteří nebyli znovuzrozeni, se dopouštějí hříchů. Znovuzrození jsou z přirozenosti těla rovněž záštiplní a nedokonalí. Fakticky však jde o zcela odlišné skutečnosti. My věříme v Boha a pravdu. Prostřednictvím Boha se nám dostalo odpuštění za hřích. Avšak oni v Boha vůbec nevěří. Takoví lidé jsou proti ‚spravedlnosti a pravdě Boží.‘ *„Proto nemáš nic na svou omluvu, když vynášíš soud, ať jsi kdokoli. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe“ (Římanům 2:1).*

Apoštol Pavel promlouvá k židům a křesťanům, kteří nebyli znovuzrozeni a lpí pouze na zákonu. Soudí druhé slovy: „Nezabíjej, necizolož a služ pouze Bohu“, zatímco sami zákon nedodržují. Pouze Bůh soudí spravedlivě a pouze Jeho děti, které byly znovuzrozeny, dokáží soudit podle slova Božího.

Takoví lidé budou odsouzeni, protože svévolně soudí spravedlivé. Bůh odsoudí všechny, kdo nebyli znovuzrozeni - to znamená - židy a křesťany, kteří lpí pouze na zákoně. Hněv Boží se zjevuje těm, kteří vedou religiozní život dodržující zákon, avšak bez toho, aby byli znovuzrozeni, a těm, kteří věří, že se ocitnou v pekle, pokud se nepodřídí Bohu, a naopak dojdou nebes, jestliže budou činit, jak pravil Bůh. Člověk naplněný vírou je ten, kdo se stane spravedlivým, jakmile uvěří v Ježíše Krista. Musíme umět rozlišovat. Ti, kteří dokáží věřit v Boha a vést zbožný život, aniž by byli znovuzrozeni, soudí spravedlivé podle vlastních měřítek.

Bůh je však zcela jistě odsoudí. Nevědí, že odsuzují sami sebe podle vlastních měřítek. Ach, vy všichni, kteří vynášíte soud nad spravedlivými, aniž by se vám dostalo odpuštění za hřích, vy s falešnou vírou, kterým se nedostává milosti Boží pravdy, myslíte, že můžete uniknout soudu Božímu? Takoví lidé budou Bohem odsouzeni.

Boží soud je spravedlivý

„Víme přece, že Boží soud pravdivě postihuje ty, kteří tak jednají“ (Římanům 2:2). Víme přece, že Boží soud postihuje pravdivě ty, kdo odsuzují druhé, aniž by byli znovuzrozeni, a to přesto, že věří v Ježíše. Musíme si být vědomi skutečnosti, že Bůh takové lidi posílá do pekel a že je soudí na základě Své pravdy.

Bůh posílá hříšníky do pekel, protože Jeho pravda je pravá a protože soud Boží je přiměřený. Na doktríně predestinace, která říká: „Bůh některé miluje, ale bezpodmínečně nenávidí ostatní“, nezávisí, zdali se někdo ocitne v pekle nebo ne. Bůh si již před stvořením světa v Ježíši Kristu vyvolil všechny lidi (Efezským 1:4).

Kdokoli věří, že Ježíš Kristus vykřvácel za všechny jeho hříchy, získává odpuštění za hřích. Bůh to předurčil. Proto všichni ti, kdo nebyli znovuzrozeni, přestože věří v Ježíše, půjdou do pekel. Půjdou do pekel na základě Božího soudu. To je pravda.

Boží soud, který hříšníky posílá do pekel, je správný. Proč? Protože oni odmítli velkou lásku Boží, nedostalo se jim ani Boží spásy ani v Něj nevěřili. Je přiměřené, aby On pravdivě postihl a poslal do pekel ty, kdo nebyli znovuzrozeni.

Někdo by mohl namítnout: „Proč i mně nezvěstuje Bůh evangelium?“ Nečinil snad tak? Bůh vám přinášel evangelium již tolikrát. Pokuste se dosáhnout spasení tím, že doširoka otevřete své oči. V tomto světě je pouze několik společenstev, která šíří pravé evangelium. Nicméně i vy se můžete setkat s pravdou, pokud ji skutečně hledáte. V mnoha případech jsem se ji opravdu snažil nalézt! Po každém kázání, v době, kdy jsem ještě nebyl

znovuzrozen, jsem se vždy modlil: „Ach, Pane. Jsem hříšníkem před Bohem, ačkoli jsem teď Tvé slovo zvěstoval lidem. To, co jsem jim kázal, byla slova, která jsem říkal sám sobě. Jsem hříšník. Prosím, dovol mi se s Tebou setkat. Prosím, zachraň mě.“

Už ani nevím, kolikrát jsem se pokusil nalézt pravdu. Bůh si přeje, aby se s Ním setkal každý, kdo Jej hledá. Bůh si přeje vykoupení dokonce i těch, kteří Jej nehledali. „*Lid, který není můj, povolám za svůj lid a Nemilovanou nazvu Milovanou*“ (Římanům 9:25). Bůh říká, že je naším Spasitelem, jenž přišel do tohoto světa, aby nás spasil. Lidé, kteří upřímně hledají Boha, Jej zcela jistě naleznou. Někteří jiní Jej nehledali, ale dostalo se jim příležitosti se s Pánem setkat, když k nim přišli kazatelé evangelia a přinesli jim zvěst. Některé evangelium zaujalo, jiné však nikoli. Lidé, kteří se octnou v pekle, tam i skončí, neboť odmítli dobrou novinu.

Pro ty, kdo si zaslouží, aby propadli pekle, je přiměřené, aby se tam ocitli na základě Božího soudu pravdy. Avšak ti, kdo si zaslouží, aby došli království nebeského, jej dosáhnou díky víře v Ježíše podle pravého rozlišení, ačkoli se nemohou pyšnit vynikajícími zásluhami. To se stane na základě Božího soudu pravdy.

Bůh neposílá náhodně, pro oblibu vybraných lidí, jednoho člověka do pekla a jiného do království nebeského. Naopak, Boží soud každého postihuje pravdivě, v pravdě. Proto musíme šířit evangelium. „*Myslíš si snad, když soudíš ty, kdo takto jednají, a sám činíš totéž, že ty ujdeš soudu Božímu? Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání?*“ (Římanům 2:3-4).

Prostřednictvím Své lásky již Ježíš smazal všechny hříchy světa

Apoštol Pavel říká hříšníkům, židům a křesťanům lpějícím na zákoně, kteří nikdy nepřijali lásku Ježíšovu a nebyli znovuzrozeni, že budou odsouzeni. Ale co je to evangelium? V Listě Římanům se praví: „*Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání?*“ Lásku Boží se náležitě zjevila všem lidem a spravedlivě zavládla.

Nikomu není odepřena milost spásy Boží. Ježíš smazal všechny hříchy světa. Ježíš nás dokonale posvětil. Smazal snad pouze náš prvotní hřích a pak nám pokaždé odpouští za naše každodenní hříchy, když se modlíme za jejich odpuštění? Ne. Pán již smazal všechny hříchy světa jednou provždy. Nicméně ti, kdo jsou proti Bohu, nevidí Jeho dobrotu a lásku. „Jak nás Ježíš spasil? Jak bych mohl říci: ‚Jsem bez hříchu‘, ačkoli neustále hřeším? To je nesmysl. Jak by mohl Bůh, přestože je Spasitel a Hospodin, smazat všechny mé hříchy, když bez přestání hřeším?“

Kvůli tělu lidé uvažují takovým způsobem, avšak prostřednictvím Své lásky již Bůh smyl všechny hříchy světa. Pán sestoupil do tohoto světa a dokonale smazal všechny naše hříchy. Pán zná všechny nedokonalosti a slabosti člověka (Tělo nemůže než hřešit a hřešit). Proto Svým křtem a prolitím Své krve na kříži jednou provždy smazal všechny hříchy světa. Hospodin zná slabosti těla velmi dobře. „Spasil jsem tě, protože vím, že bys hřešil znovu a znovu až do své smrti.“

Pán smyl všechny hříchy světa. Pán nás všechny přijal tím, že nás vykoupil. Pán zaplatil mzdu za hřích místo hříšníků a posvětil je Svou mocí a spravedlností. (Ježíš byl pokřtěn

Janem Křtitelem v řece Jordánu). Pán dovolil, abychom byli požehnáni, abychom se stali jeho dětmi, umožnil nám vstoupit do království nebeského tím, že Svým životem (krví) zaplatil mzdu za naše hříchy. Pán proměnil hříšníky ve Svě spravedlivé děti.

Nevěřící se musí kát a svá srdce obrátit k Pánu

„Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání?“ Bůh odsuzuje peklu ty, kdo pohrdají bohatstvím dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti Boží. Je zcela jisté, že Ježíš Kristus smyl všechny hříchy světa a že zvěst pronikla celým světem. Lidé jsou však nadále na cestě do pekel, protože evangelium nevěří. Ježíš nás spasil tím, že smyl všechny naše hříchy, a zachránil nás před pekem, přestože jsme si přáli peklu propadnout a pohrdali bohatstvím Jeho shovívavosti a dobroty. Navzdory tomu, že jsme toužili po peklu, On nás spasil.

Proto, abychom byli spaseni, musíme věřit ve vodu a krev Ježíše Krista. Věřte a buďte spaseni. Ti, kdo budou pohrdat láskou a spásou Boží, se ocitnou v pekle. Peklo je místo, které připravil Bůh pro všechny, kdo pohrdají milostí Jeho spásy a bohatstvím Jeho dobroty. Nevěřící již mají v pekle rezervováno své místo. Lidé, kteří jsou odsouzeni peklu, se musí kát a svá srdce obrátit k Pánu. Rovněž vy se musíte rozloučit s královstvím nebeským, jestliže nemáte víru v pravé evangelium.

Lidé putují do pekla, protože odmítají lásku Boží.

„Svou tvrdostí a nekajícnou myslí si strádáš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud“ (Římanům 2:5). Všichni ti, kdo mají nekajícnou mysl, a lidé, kteří se nekají, propadnou peklu. Někteří lidé putují do pekel, protože odmítli velkou lásku Boží. Hříšníci, kteří odmítají pravdu se zatvrzelým srdcem a řídí se vlastními myšlenkami, pro tíhu svého hříchu propadnou peklu. Ti, kdo odmítají přijmout Boží lásku a setrvávají ve svých modlitbách pokání za účelem postupného dosažení posvěcení, nakonec skončí v pekle. Skutečnost, že si nastrádali Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví Jeho spravedlivý soud, je způsobena popíráním lásky Páně.

Ještě dřív než nás Satan uvedl do hříchu, Bůh rozhodl o spasení hříšníků a jejich proměně ve spravedlivé ve Svém záměru vykoupení. Bůh seslal Svého Syna, aby nás spasil a posvětil. Avšak hříšníci to nepřijali. Nastrádali Jeho hněv až po samotný okraj tím, že odmítají Boží lásku. Budou odsouzeni v den hněvu, kdy se zjeví Jeho spravedlivý soud. Spravedlivý soud Boží odsoudí k peklu ty, kdo mají ve svých srdcích hřích.

Proč? Protože Bůh smyl všechny hříchy světa a každickému na tomto světě umožnil, aby byl spasen vírou. Nevěřící zcela jistě propadnou peklu. Jsou zatvrzelí a dobrovolně se řídí do pekla, proto nakonec budou litovat své scestnosti. Hříšníci se ocitnou v pekle, jestliže nepřijmou velkou lásku Boží.

Lidé se domnívají, že Bůh je nerozumný, protože náhodně podle Svého rozhodnutí některé lidi posílá do pekla a jiné do království nebeského. To však vůbec není pravda. Bůh vytvořil peklo pro všechny, kdo zatvrzele popírají Jeho lásku a pravdu, aby právě pro ně bylo po soudu náležité místo.

Bible praví, že peklo je jezero, kde hoří síra. Pro ty, kdo si libují v hříchu, jsou připraveny

dravé špinavé šelmy. Hříšníci mohou rvát: „Ne, ne. Nenávidím toto místo.“ Bůh ale řekne: „Smyl jsem všechny vaše hříchy, ale vy jste říkali, že to nevadí, že máte hřích. Proto vám dávám šelmy jako dar, jako vaše přátele, protože se vám nelíbil dar odpuštění za hřích.“ Ne, já nechci, Pane.“

„Žádali jste o to, přestože to nechcete. Já jsem Pán spravedlnosti. Dal jsem vám to, oč jste žádali. Všem, kdo ve svém srdci touží udržet hřích, dávám peklo.“ To je spravedlivý soud Boží. Lidské bytosti hřeší po celý život v tomto světě, ale neměli by přehlížet evangelium Boží spásy, které smylo všechny hříchy světa.

Lidé propadají peklu, protože jejich srdce jsou zatvrzelá. Před Bohem bychom neměli být zatvrzelí. Měli bychom věřit, že On již smyl všechny hříchy světa. Musíte tomu věřit, ačkoli je to neviditelné.

Bůh nám říká, že nás vždy miloval

Bůh nám říká, že nás vždy miloval. „Již jsem smyl všechny vaše hříchy.“ Této skutečnosti musíte věřit. Jestliže Bůh tvrdí, že stvořil nebe a zemi, musíme tomu věřit, protože slovo Boží je pravda. Víra začíná vírou v Boží slovo. Lidé něčemu věří, jen když to svým omezeným rozumem dokáží pochopit, a nevěří, když porozumět nemohou. Peklu propadnou nevěřící, kteří nevěří, že Bůh zachránil všechny hříšníky z jejich hříchů. To jsou ti, kdo svou mysl odevzdali peklu.

Žil významný křesťan, jenž kdysi veřejně prohlásil: „Před Bohem vyznávám, že až do své smrti budu hříšníkem.“ Zemřel a zcela jistě propadl peklu. Řekl Bohu: „Prohlašuji, že jsem hříšník před Bohem a před Ním nikdy nemohu být spravedliv.“ Trval na tom, že je a bude hříšníkem až do okamžiku své smrti. Odmítal Boží lásku a pravdu až do posledního okamžiku svého života. Následně Pán pravil: „Jak jen jsi věren své vlastní víře! Je přiměřené, abys propadl peklu podle své vlastní víry. Posílám tě do pekla, neboť hříšníci nikdy nesmějí vstoupit do království nebeského.“

Kdybych byl věřil,

Člověk, jenž tvrdil: „Prohlašuji, že budu hříšníkem až do své smrti“, propadl peklu. Ani Bůh nemůže takovým lidem pomoci. Nejenže prohlásili, že jsou hříšníky, vzdor tomu, že pozitivně mohou skončit v pekle, ale navíc tomu učili věřící, kteří jim důvěřovali: „Až do posledního okamžiku života budeme hříšníky a před Bohem budeme vždy hříšníky.“ Proto i mnoho věřících je na téže religiousní cestě. Bůh pravil, že hříšníci propadnou peklu. Nicméně bezpočet křesťanů, dnešního křesťanstva, se drží výše zmiňovaného učení. Bůh pravil, že hříšníci budou se skřípěním zubů ve šíravých plamenech pekelných věčně litovat: „Kdybych byl věřil; jen kdybych byl tomu věřil.“

„Kdybych byl věřil ve skutečnost, že Ježíš smyl všechny moje hříchy, kdybych byl se zřekl svých vlastních myšlenek, vstoupil bych do království nebeského!“ „Kdybych byl věřil; jen kdybych byl věřil.“ Bude mnoho lidí, kteří v pekle pronesou podobná slova. Budou říkat: „Kdybych, kdybych, kdybych byl věřil; jen kdybych byl přijal pravdu, byl bych Jeho synem. Proč jen jsem byl tak zatvrzelý...“

My, spravedliví, v tom čase požádáme Boha: „Pane, prosíme Tě, ukaž nám, co teď dělají hříšníci. Oni nás, spravedlivé, pronásledovali.“ „Ale ne, to by pro vás, má dítě, nebylo

dobré, protože vaše srdce by tuze trpěla, kdybyste mezi nimi viděli své známé. Chcete opravdu vidět lidi, jež znáte, jak podstupují strašlivá muka?“ „Prosíme Tě, ukaž nám je, alespoň jedenkrát!“ Bůh nám tu scénu možná jednou ukáže, protože je tak nesmírně velkorysý. Předpokládejme tedy, že to uvidíme. Uslyšíme tam mnoho výkřiků a stěnů: „Kdybych byl věřil; jen kdybych byl věřil.“ My se pak udiveně otážeme: „Copak to je za zvuky? Oni snad zpívají?“ „Poslyšte pozorně, zdali pějí nebo litují.“ Muž a žena v jednom plameni budou sborově zpívat litující: „Kdybychom byli věřili.“

Zatvrzelí lidé propadnou pekle bez ohledu na to, jestli jsou zatvrzelí správným způsobem nebo ne. Skutečně potřebujeme vytrvalost, abychom rychle dospěli k pravdě. Nikdo by neměl zůstat nerozhodný. Měli bychom být vytrvalí, když máme být vytrvalí. Musíme být vytrvalí správným způsobem a kdykoli je třeba, musíme naši vytrvalost opustit.

Bůh odplatí každému podle jeho skutků

Bůh „*odplatí každému podle jeho skutků. Těm, kteří vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, dá život věčný*“ (Římanům 2:6-7). Bůh odplatí každému podle jeho zásluh a podle nich bude každého soudit. „Odplatit“ znamená „odměnit podle skutků“. Jací lidé s vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest? Ti, kdo věří v dokonalou spásu, jež nám přinesl Ježíš.

V tomto světě je mnoho lidí, ale Bůh dá život věčný pouze těm, kteří setrvávají ve spravedlnosti a věří v Jeho pravdu bez ohledu na to, co říkají jiní. Bůh dá slávu věčného království těm, kteří se chtějí stát spravedlivými a přejí si na věky věků vést život naplněný štěstím. Ti s vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest s přáním stát se syny Božími. Měli by vytrvat a pokračovat v dobrém jednání, následovat spravedlnost Boží a usilovat o ni. Takovým lidem dá Bůh život věčným. Bůh ji dovolí, aby žili věčně, a učiní je Svými dětmi. Synové Boží jsou v Jeho království bohy.

„*Ty však, kteří prosazují sebe, odpírají pravdě a podléhají nepravosti, očekává hněv a trest*“ (Římanům 2:8). „Ty však“ označuje skupinu lidí, kteří se staví proti požehnaným. Trest a hněv Boží padne na ty, kdo odpírají Jeho spravedlnosti, prosazují sebe a odpírají Jeho pravdě. Bůh je pošle do pekel. Skupinu těch, kteří nejsou znovuzrozeni a odpírají pravdě, kteří prosazují sami sebe a neřídí se pravdou.

Ti, kdo nejsou znovuzrozeni, prosazují sami sebe a libují si ve vytváření frakcí. Během celé korejské historie naši předkové vytvářeli frakce a v politických otázkách soupeřili jeden s druhým. Vládnoucí skupina se formovala podle toho, kdo se stal králem. Pokud se někdo z rodiny I stal králem, do vysokých společenských pozic se dostali další členové rodiny I, zatímco ostatní byli z královského dvora vyhnáni a podrobeni pronásledování. Jakmile však trůn připadl klanu Kimů, všechno se zcela změnilo. Lidé vytvářejí frakce pro svůj osobní prospěch, nikoli z důvodů spravedlivých.

Dnešní křesťanstvo se tomu podobá. Křesťané dnes vytvářejí rozličné denominace a sekty. Za jakým účelem? Aby jako skupina odpírali pravdě. Jednotně prohlašují, že mají hřích, ačkoli Ježíš smyl všechny hříchy světa. Předstírají, že byli spaseni a stali se spravedlivými, ale odpírají pravdě. Spravedlivé odsuzují jako bludaře a tvrdí, že mají pravdu v tom, že mají hřích. Pán praví, že hříšníci, kteří brojí proti spravedlivým, jsou špatní a ocitnou se v pekle.

Všichni, kteří se podřizují pravdě a Bohu, se řídí slovem Páně. My, spravedliví, věříme, že soud Boží je založen na pravdě.

Mohou nás křesťanské denominace dovést do království nebeského?

Rozličné denominace nás nemohou dovést do království nebeského. Moje manželka vyprovokovala svou matku k zuřivosti, když jí řekla: „Náboženské společenstvo tě může dovést do království nebeského.“ Upřímně řečeno dosud nevím, proč se moje tchyně kvůli tomu výroku tolik zlobila. Domníváte se, že náboženské společenstvo vás může dovést do království nebeského? Vírou ve slovo Boží jsme individuálně spaseni a tak i vstupujeme do království nebeského. Mohou vás náboženská společenstva presbyteriánské denominace dovést do království nebeského? Mohou vás náboženská společenstva baptistické denominace dovést do království nebeského? Dokáže to církev svatá? Nebo snad společenstvo adventistů sedmého dne? V žádném případě. Do království nebeského můžeme vstoupit, jen pokud uvěříme v odpuštění za hříchy, které pro nás Ježíš připravil.

Musíme být věrni církvi Boží

Apoštol Pavel očividně mezi všemi křesťany odlišuje hříšníky, kteří propadnou pecku, od spravedlivých, kteří dojdou království nebeského. Evangelium je stejné pro všechny, jak pro Židy tak i pro Řeky. Řekové zde zastupují všechny národy a Židé Izraelity. Bůh se nedívá na vnější vzezření lidí. Bůh shlíží k člověku, který z celého srdce věří ve slovo Boží. Věříte, že Ježíš je Bůh? Věříte, že Ježíš je náš Spasitel? Království nebeského můžeme dojít pouze tehdy, když uvěříme, že Ježíš Svým křtem snal všechny hříchy světa. Musíme tomu věřit a tuto víru nezrazovat. Duch svatý v nás nám brání, abychom naši víru zrazovali a pomáhá porazit naše nepřátele, kdykoli nám hrozí nebezpečí. Musíme být ostražití.

V Bibli nalezneme příměr o čtyřech různých typech půdy, některé z typů země symbolizují ty, kdo nemohou být spaseni. Zrna zasetá do takové půdy umírají, jakmile vzklíčí. Je to stejné, jakoby bychom zasívali zrna mrtvá, neschopná vzklíčit. Výsledkem je totéž: smrt. Můžeme tedy sami, vlastními silami, udržet naši víru? Nikoli. Svou víru můžeme udržet jenom v případě, že nám Pán dá sílu přetpět veškeré těžkosti a lék na všechny nemoci ducha, zatímco my vytrváme v pěstění pravé vinice.

Církev Boží je vinice. Pán nám dává požeňání, uzdravení, útěchu a víru, abychom přetpěli veškeré pronásledování, zatímco my musíme vytrvat v církvi Boží. Co se nám však stane, jestliže nesetrváme v péči o vinici? Rychle zemřeme. Srdce spravedlivých neodolají Satanovým útokům a nakonec zchřadnou, jestliže se odhodlaně nesjednotí v církvi, přestože mohou disponovat mnoha schopnostmi a obrovskou silou. Rozumíte tomu? Postupně upadnou a budou stále méně a méně užiteční. V Bibli se praví: *„Vy jste sůl země; jestliže však sůl pozbude chuti, čím bude osolena? K ničemu již není, než aby se vyhodila ven a lidé po ní šlapali“ (Matouš 5:13).*

Ani spravedliví nejsou dobří jen tak, jestliže žijí bez církve. Pokud vytrvají v církvi, jsou posvěceni a mohou své okolí ozařovat světlem. Avšak jestliže žijí bez církve, postupně zchřadnou a nedokáží překonat svět, když bez církve vyjdou do světa a zbloudí v něm. Jak dlouho si můžete udržet svou vlastní víru? Dokonce ani služebníci Boží nemohou vytrvat. Setrváme-li ale v péči o vinici, naše domácnost bude zachráněna a skrze nás může mnoho lidí získat odpuštění za hříchy. Kam odešel Lot poté, co podlehl tělesné tužbě? Odešel do Sodomy. Žilo se mu tam dobře. Co však bylo výsledkem? Naprosto zchřadnul a propadl zkáze. Bible praví, že všichni potomci Lotovi sešli z cesty. Moábci i Amónovci vzešli

z Lotovy dcery.

Proč se ti, kteří byli proti Bohu, narodili ze spravedlivého, z Lota? To proto, že Lot se odloučil od církve. Důvodem toho, že nejsem ani v nejtěžších dobách zklamán, je skutečnost, že Bůh vytvořil Svou církev. Bůh žehná církvi, kde se shromažďují spravedliví, a stává se Pastýřem a Pánem církve pro každého jednoho světce. To je Jeho slib a jistota.

„Ti, kteří neměli zákon a hřešili, také bez zákona zahynou; ti, kteří znali zákon a hřešili, budou odsouzeni podle zákona. Před Bohem nejsou spravedliví ti, kdo zákon slyší; ospravedlnění budou, kdo zákon svými činy plní. Jestliže národy, které nemají zákon, od přírody činí to, co zákon žádá, pak jsou samy sobě zákonem, i když zákon nemají. Tím ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí i mínění, kterými se navzájem obviňují či obhajují“ (Římanům 2:12-15). Člověk, jenž nenavštěvuje církev, nezná zákon těchto dní. Tehdy se jeho svědomí stává zákonem, protože dotyčný nezná zákon. Člověk činí zlo, ačkoli jeho svědomí mu říká, co je správné a co špatné. V tom případě je to hřích a dotyčný musí hledat Pána, aby se byl z hříchu spasen. Bůh přijímá každého, kdo Jej skutečně hledá.

Musíme před Bohem usilovat o Jeho milost a věřit v Něj. Musíme v Něj věřit a odhodit svou pýchu. Musíme být živi z víry. Nesmíme opustit církev Boží; musíme usilovat o církev, věřit v ni a v církvi vytrvat. Bůh nás neztratí, když vytrváme v církvi, ačkoli jsme nerozhodní a slabí.

Hřích židů

Nyní, když je odlišil od těch, kdo směřují do království nebeského, začíná apoštol Pavel v plné míře šířit evangelium židům.

„Ty se tedy nazýváš židem, spoléháš na zákon, chlubiš se Bohem a tím, že znáš jeho vůli a vyučován zákonem dovedeš rozpoznat, na čem záleží. Myslíš si, že jsi vůdcem slepých, světlem těch, kteří jsou ve tmách, vychovatelem nevzdělaných, učitelem nedospělých, protože máš v zákoně ztělesnění všeho poznání a vši pravdy. Ty tedy poučuješ druhého, a sám sebe neučíš? Hlásáš, že se nemá krást, a sám kradeš? Říkáš, že se nesmí cizoložit, a sám cizoložíš? Ošklivíš si modly, a věci z jejich chrámů bereš?“ (Římanům 2:17-22).

Musíme pamatovat na následující. Bůh původně promlouval k židům, proto právě jim se dostalo slova Božího a obětního řádu. Prostřednictvím židů přislíbil Mesiáše a skrze Svě židovské služebníky vyjevil Svůj záměr. Mojžíš a všichni proroci tudíž byli Židé. Nicméně židé se domnívali, že porozuměli tomu, co těší Boha a co je Jeho zákonem. Pilně se začali nazpaměť učit slovo Boží a odříkávat je. Apoštol Pavel však řekl: *„Ty se tedy nazýváš židem, spoléháš na zákon, chlubiš se Bohem.“* Židé nebyli spaseni, přestože se chlubili Bohem a pečlivě prováděli obětní rituály. Nevěřícím jsou podobni všichni, kteří plně nevěří v Ježíše jako svého Spasitele. To totiž znamená, že ani neuvěřili Božímu slibu, že je spasí na základě obětního řádu, ani neuvěřili v Ježíše, Spasitele.

Židé propadnou peklu, protože nevěří v Ježíše, Spasitele. Bylo zcela zbytečné, že své ruce znovu a znovu vkládali na hlavu beránka. Oni totiž nikdy doopravdy neuvěřili, že „vkládání rukou“ v dobách Malachiáše, na konci Starého zákona, znamenalo „přenést hříchy“. Věřili tomu oddaně až do doby Davidovy, ale od časů Šalamounových začala jejich víra upadat. V období rozděleného království uctívali jiná božstva, jako Baala či Ohavu. V chrámu vykonávali formalistické oběti. Formalistické oběti však mají stejnou váhu jako nevíra

v Boha. Bůh je spokojen, když věříme v Jeho slovo a setrváváme v něm.

V obětním řádu svatostánku se hříchy určitého člověka přenesly na hlavu obětovaného zvířete vložení rukou. Oni tomu však již nevěřili a ostatní poučovali, aniž by znali, co je správné a co špatné. To byl hřích židů. Hříchem židů bylo, že nevěřili v pravdu Božího slova, byť Jeho slovo díky zákonu poznali, a že kázali slovo druhým.

Je to stejné jako nevěřit v Boha. To je smrtelný hřích. „*Ty se tedy nazýváš židem, spoléháš na zákon, chlubíš se Bohem a tím, že znáš jeho vůli a vyučován zákonem dovedeš rozpoznat, na čem záleží. Myslíš si, že jsi vůdcem slepých, světlem těch, kteří jsou ve tmách, vychovatelem nevzdělaných, učitelem nedospělých, protože máš v zákoně ztělesnění všeho poznání a vší pravdy.*“ Pavel poukazoval na hřích nedověry rozšířený mezi židy.

Věřit v Ježíše s hříchem v srdci znamená opovrhovat Bohem

Tentýž blud, jakého se dopouštěli v oněch dobách židé, můžeme připisat i dnešním křesťanům. Židé jsou stejní jako ti, kdo nevěří, že Ježíš je posvětil tím, že smazal všechny jejich hříchy. „*Zakládáš si na zákoně, a sám přestupováním zákona zneuctíváš Boha? „Jméno Boží je vaší vinou v posměchu mezi národy“, jak stojí psáno“ (Římanům 2:23-24).* Věříme-li v Ježíše špatným způsobem, opovrhujeme jménem Božím. Jestliže nejsme znovuzrozeni a nevěříme přesně v to, co Ježíš vykonal, opovrhujeme jménem Božím.

Opovrhováním Boha je víra v Ježíše bez toho, abychom byli znovuzrozeni. „*Obřízka má smysl, jestliže zachováváš zákon. Jestliže však zákon přestupuješ, je to, jako kdybys nebyl obřezán. Jestliže naopak ten, kdo není obřezán, zachovává požadavky zákona, není to, jako kdyby byl obřezán? Ten, kdo je na těle neobřezaný, ale plní zákon, bude soudcem nad tebou, který s celou svou literou zákona a obřezaností zákon přestupuješ. Pravý žid není ten, kdo je jím navenek, a pravá obřízka není ta, která je zjevná na těle. Pravý žid je ten, kdo je jím uvnitř, s obřízkou srdce, která je působena Duchem, nikoli literou zákona. Ten dojde chvály ne od lidí, nýbrž od Boha“ (Římanům 2:25-29).* My všichni musíme do svých srdcí přijmout slovo Ježíšovo.

Co bylo dříve, obřízka nebo zákon?

Co bylo dříve, obřízka nebo zákon? Co dal Izraeli Bůh dříve, obřízku nebo zákon? Obřízku. Bůh řekl Abrahamovi, aby byl obřezán. Abram neměl vlastního syna, legitimního dědice, i když dosáhl věku 99 let. Bůh však Abramovi ve věku 75 let syna přislíbil. Bůh Abramovi řekl: „Vyjdi ven, dám ti tolik potomků kolik je na nebi hvězd.“ Abram ve slovo Boží uvěřil a čekal následujících 25 let. Po dvaceti pěti letech se slib konečně naplnil. Když bylo Abramovi 100 let, narodil se mu syn. Čekal celých 25 let, přestože byl trochu zklamaný a během svého čekání udělal mnoho omylů. Bůh Abrahamovi poté přislíbil, že jemu i jeho potomkům dá zemi zaslíbenou, zemi kenaanskou, která v duchovní rovině symbolizuje království nebeské.

Když Abrahamovi přislíbil království nebeské, Bůh mu dále řekl, aby on sám a každý mezi nimi, kdo je mužského pohlaví, byl obřezán. Bůh určil, že obřízka bude znamením smlouvy mezi nimi a Bohem. Proto byl Abraham obřezán na těle. Všichni mužského pohlaví patřící k jeho domu rovněž podstoupili tento rituál. Obřízka je totéž jako víra, se kterou

věříme a přijímáme evangelium pravdy.

Izrael odmítl obřízku srdce

Izraelité se však chlubili tím, že jsou potomky Abrahamovými a pyšnili se svou obřízkou. Ostatních národů se arogantně tázali: „Byli jste obřezáni?“ Musíme podstoupit obřízku srdce. Jsme spaseni, když přijmeme slovo o tom, že Ježíš smazal všechny hříchy světa, když tomu z celého srdce uvěříme.

Žádná jiná země nebyla dobývána více než právě Izrael. Izraelité, jako lidé bez domova, byli pohrouženi do hlubokého smutku přibližně dva tisíce let. Bůh drtil Izrael. Proč? Jednoduše proto, že nevěřili.

Opovrhovali jménem Božím, protože nevěřili, ačkoli Bůh Izrael miloval a přál si, aby uvěřili, že Bůh smyl všechny jejich hříchy. Jako Pastýř Izraele chtěl porazit všechny jejich nepřátele. Chtěl jim žehnat, přál si je milovat a dát jim slávu.

Bůh slíbil, že všem lidem propůjčí slávu a učiní je Svými dětmi, jestliže v Něj z celého srdce uvěří a získají odpuštění za hřích. Na příkladu Izraele Bůh ukazuje velké varování pro všechny lidi světa. Varuje, že je pošle do pekla, jestliže nepřijmou Jeho slib.

Bůh dal slib, že kdokoli, kdo věří v evangelium Jeho pravdy, může získat všechna požehnání přislíbené Bohem, ačkoli nedosáhl výjimečných skutků. Jediným způsobem, jak se vyhnout Božímu soudu, je uvěřit v evangelium. Věřte v ně, pak budete spaseni a uniknete peklu.

Přeji si, aby všechny duše poznaly milost Páně. ☒

KAPITOLA

2

Úvod ke druhé kapitole Listu Římanům

V našem světě jsou dvě skupiny, židé a křesťané, které věří v Boha. Mezi nimi jsou jednak lidé, kteří věří v Ježíš, a rovněž lidé, kteří v Ježíše nevěří. Bůh považuje víru těch, kdo nevěří v Ježíše, za neúčinnou. Nicméně nejvýznamnějším problémem, kterému čelí křesťané, je skutečnost, že určitým způsobem sice věří v Ježíše, ale jejich hříchy dosud nebyly odčiněny. Ve druhé kapitole Listu Římanům o tomto tématu apoštol Pavel promlouvá nejen k židům a Řekům, ale zároveň i k dnešním křesťanům.

Židé jednoduše vynášejí soud nad ostatními

Apoštol Pavel přistupuje k židům i ke křesťanům, tedy k těm, kteří mají stejný druh víry. V Listu Římanům 2:1 apoštol Pavel říká: „*Když vynášíš soud, ať jsi kdokoli*“, přistupuje k těm, kteří podléhají zpuštěné nadřazenosti z důvodu, že jsou židy nebo křesťany. Dokonce i ti, kteří nebyli znovuzrozeni vírou v Boha, díky zákonu svědomí, jenž je vepsán v jejich srdci, vědí, co je špatné. Proto ostatním říkají, aby nekradli. Avšak ti, kteří se sami dopouštějí cizoložství a nedodržují slovo Páně, se přeci nezdráhají poučovat ostatní s poukazem na Boží přikázání, tvrdíce o sobě, že věří v Boha. To jsou právě ti lidé, mezi židy a křesťany, kteří nebyli znovuzrozeni.

Kdo věří v Boha, ostatním říkají, aby neuctívali modly, aby nevraždili, a chlubí se tím, že dodržují zákon Boží. Přestupováním zákona zneuctívají Boha.

Lidé, kteří neznají spravedlnost Boží, ale věří v Ježíše, rovněž tvrdí, že Ježíš je jejich Spasitelem. Jejich víra však nespočívá na spravedlnosti Boží, proto odpírají skutečné spravedlnosti Boží, která již smazala všechny jejich hříchy. Tito lidé sami ani netuší, že se staví proti skutečným věřícím v Boha. Všude můžeme slyšet, jak mnoho lidí se nazývá křesťany, ale zároveň odmítá evangelium, které obsahuje spravedlnost Boží. Oni nepoznali Ježíšovu lásku ani duchovní obřízku. Tvrdí, že následují Boží vůli, ale ve skutečnosti nepřijali Ježíše a dokonce Jej ukřižovali viníce Jej za rouhačství, když se Ježíš označil za Syna Božího.

Apoštol Pavel napsal, že pravý žid není ten, kdo je jím navenek, ale pravým židem je ten, kdo je jím uvnitř. Tvrdí, že jsou lidem Božím a že patří k Božímu národu. Jak ale mohou židé věřit v Boha, když odmítli Ježíše jako svého Spasitele?

Apoštol Pavel říká: „*S obřízkou srdce, která je působena Duchem, nikoli literou zákona*“ (Římanům 2:29). Ti, kdo věří v duchovní obřízku, jsou pravými věřícími oddanými Bohu. Jsou spravedliví z víry.

Od koho se dočkají chvály a ocenění ti, kdo věří v Boha? Měli by být oceněni Bohem. Pavel napsal: „*Ten dojde chvály ne od lidí, nýbrž od Boha*“ (Římanům 2:29). Věříme-li ve spravedlnost Boží, získáváme od Něj chválu a odměnu. Pokud však věříte v Ježíše jen navenek, ale v srdci máte hřích, vlastně vůbec nevěříte v Boží spravedlnost; pouze Jej zneužíváte. Proto se vám dostane trestu, který je určen pro nevěřící.

Kdo odpírá pravdě Boží? Pravdě Boží odpírají lidé, kteří upřednostňují lidská slova před slovem Božím. Spolčují se do rozličných křesťanských sekt a staví se proti Bohu. Společnými silami odmítají spravedlnost Boží spásy. Staví se proti ní. Dokážete odhadnout jaké tresty dopadnou na takové lidi?

Trest pro ty, kteří se staví proti Bohu

Ve verši osm a devět stojí: „*Ty však, kteří prosazují sebe, odpírají pravdě a podléhají nepravosti, očekává hněv a trest. Soužení a úzkost padne na každého, kdo působí zlo, předně na Žida, ale i na Řeka.*“

Soužení a úzkost padne na každého z celičkého lidstva, kdo působí zlo. Výraz „úzkost“ zde znamená trest, jenž bude vykonán v pekle. Pro ty, kdo působí zlo, je připraveno soužení a pekelná úzkost. Jaká kletba stihne ty, kdo odmítají Boha? Bůh sesílá strašlivý soud na všechny, kdo odmítají Jeho lásku. Jak můžete očekávat, že ti, kteří se staví proti Boží lásce pocházející z duchovní obřízky, budou žít s mírem v těle i duši? Někteří lidé budou vést zatracené životy nyní i po smrti, protože si zaslouží Boží hněv. Stavěli se proti spravedlnosti Boží a nemohou nikdy dojít skutečného klidu ve svých duších. Oni nepoznali lásku, která pochází z duchovní obřízky. Dokonce i v případě, že v kostelech vyznávají svou víru v Ježíše, i nadále trpí tím, že jejich hříchy nebyly odčiněny.

Toto tajemství nemůžete poznat jen díky tomu, že věříte v Ježíše. Pouze ti, kdo věří ve spravedlnost Boží, mohou takové tajemství poznat. Vy, falešní věřící v Boha, nechejte si poradit. Musíte porozumět evangeliu vody a Ducha, jež je spravedlností Boží. Musíte v ně uvěřit. Potom se budete moci sami vysvobodit ze strašlivé kletby.

Pokud člověk říká, že má v srdci hřích, přestože věří v Ježíše, znamená to, že věří špatným způsobem. Takový člověk musí uvěřit v pravé evangelium, které propůjčuje spravedlnost Boží. Nezáleží v jaké denominaci lidé vyznávají svou víru v Ježíše, ale jestliže tvrdí, že v Něj nějakým způsobem věří, a dosud mají ve svých srdcích hřích, dopouštějí se hříchu opovrhování spravedlností Boží. Co je pravým výsledkem víry v Boha? Uvěříte-li v pravdě v Ježíše jako Svého Spasitele, budete zcela jistě bez hříchu. Avšak máte-li v srdci hřích, navzdory tomu, že věříte v Ježíše, znamená to, že jste plně neporozuměli spravedlnosti Boží.

Pán, jenž zachránil všechny hříšníky z jejich hříchů, přišel do tohoto světa v podobě člověka, spasil hříšníky a stal se Spasitelem všech věřících. Ptám se tedy, může mít hřích člověk, který skutečně věří ve vodu a Ducha svatého? Člověk by neměl mít hřích, pokud skutečně věří ve spravedlnost Boží od okamžiku, kdy poprvé uvěřil v Ježíše. V jeho srdci však zůstane hřích, jestliže bude opovrhovat spravedlností Boží, i kdyby jaksí věřil v Ježíše.

Právě teď tedy musíte zavrhnout svoji zatvrzelost. „V Ježíše jsem věřil špatným způsobem! Jak tedy mohu poznat Ježíše a uvěřit? Musím pochopit, že ve víře v Ježíše důležitý, ale stejně zásadní je i Jeho křest. Nyní docházím k pochopení, že byl Ježíš ukřižován a za nás přijal trest, protože prostřednictvím Svého křtu sňal všechny hříchy světa.“ Musíte poznat tyto pravdy, musíte v ně uvěřit.

Zaslouženou odplatu dostanou ti, kdo vůči Pánovi zůstanou zatvrzelí. Odplatu bude svržení do plamenů pekelných. Proto v Matoušovi 7:22 stojí psáno: „*Mnozí mi řeknou v onen den: ‚Pane, Pane, což jsme ve tvém jménu neprorokovali a ve tvém jménu nevymítali zlé duchy a ve tvém jménu neučinili mnoho mocných činů?‘*“ Až Pán znovu přijde, před Bohem budou souzeni všichni ti, kdo nevěří ve spravedlnost Boží a ve svých srdcích mají hřích předstírajíce navenek, že věří v Ježíše. Mnozí z nich řeknou Pánu: „Což jsem v Tebe oddaně nevěřil? Cožpak jsem ve Tvém jménu nevymítal zlé demony a nemluvil jazyky? Pane, copak jsem Ti nesloužil?“

Pán však řekne: „Jděte ode mne, kdo se dopouštíte nepravosti (tento výrok označuje ty, kdo nevěří ve spravedlnost Boží)! Jak můžeš tvrdit, že ve Mne věříš, když nevěříš, že jsem

přijetím křtu a smrtí na kříži smazal všechny tvoje hříchy? Lháři, propadneš věčným plamenům pekelným. Dopustil ses hříchu tím, že jsi byl falešným prorokem a mnoho lidí jsi svedl do pekel.“ Kdo neuvěří v jeho spravedlnost a kdo neopustí svou zatvrzelost, pozná strašlivý hněv Boží.

Nejilustrativnějším příkladem takové víry je víra židů, kteří i nadále před Bohem zůstávají zatvrzelí. Až do dneška nevěří ve spravedlnost Boží uskutečněnou skrze Ježíše Krista. Dokonce i mezi protestanty je mnoho zatvrzelých křesťanů, kteří tvrdí, že za jejich každodenní hříchy jim může být odpuštěno, když nabídnou své modlitby pokání. I tito lidé by se měli vzdát své zatvrzelosti nevíry ve spravedlnost Boží, aby se tak vyvarovali tomu, že se Mu posmívají.

Odpouští snad Ježíš přestoupení vždy, když se kají a každý den se modlí za Jeho odpuštění? Ne, On tak nečiní. Jan Křtitel, jenž byl posledním veleknězem Starého zákona a zástupcem veškerého lidstva, pokřtil před dvěma tisíci lety Ježíše, který pak na kříži prolil Svou krev. Tím naplnil spravedlnost Boží a jednou provždy smazal všechny hříchy lidstva.

Kam Ježíš odnesl naše hříchy? Sám Ježíš se jednou provždy obtížil všemi hříchy lidstva, když od Jana přijal křest v řece Jordánu. Na věky věků zachránil hříšníky z hříchu tím, že vystoupal na Golgotu, aby tam na kříži prolil Svou krev, a přijal tak za nás trest za všechny hříchy. Všichni hříšní křesťané jsou však nadále zatvrzelí a nevěří ve spravedlnost Boží. Jestliže jejich srdce již byla krví na kříži očištěna ode všech hříchů, proč by museli žádat o odpuštění za hříchy až do dne svého skonu? Zůstávají zatvrzelí. Ježíšova krev na kříži je důležitá, ale stejně tak důležitý je i Ježíšův křest, který přijal od Jana. Lidé by tomu měli uvěřit a najednou získat odpuštění za všechny hříchy, aby si zajistili spravedlnost Boží.

Každý je zatvrzelý! Před Bohem byste však měli odhodit svou zatvrzelost, se kterou odmítáte Jeho spravedlnost. Ti, kdo věří v Boha, by se měli podřídít Jeho slovům, měli by v ně uvěřit. I já jsem velmi neústupný člověk, leč před Bohem svou zatvrzelost vzdávám a díky Jeho milosti se stávám spravedlivým.

Pravým pokáním je vzdát se své zatvrzelosti a přijmout odpuštění za hříchy tím, že do své mysli přijmeme spravedlnost Boží. Poté, co nám bude odpuštěno, musíme změnit své špatné způsoby a uznat své omyly; pokusit se před Bohem žít lepší duchem naplněné životy. Právě to je pokání ve skutečném životě znovuzrozeného světce.

Zničení budou ti, kdo věří v Ježíše, avšak dosud neznají spravedlnost Boží. Pro to, aby byly smazány jejich hříchy, by lidé měli zavrhnout svou tvrdohlavost, obrátit se a uvěřit v Ježíšův křest a Jeho kříž (Skutky 3:19). Pán nám dal toto přikázání, abychom naráz získali odpuštění za naše hříchy tím, že uvěřím v Jeho spravedlnost. Musíme naslouchat Bohu a uslyšet Jeho slova o tom, že se můžeme stát dokonale spravedlivými lidmi, že naše hříchy mohou být jednou provždy smazány díky víře, že Ježíš prostřednictvím Svého křtu a ukřižování odčinil všechny naše hříchy. Uvěří-li člověk ve spravedlnost Boží, bude mu odpuštěno za všechny jeho hříchy a jako dar získá Ducha svatého. Všichni apoštolové a učedníci Ježíšovi uvěřili ve spravedlnost Boží a jejich hříchy byly naráz smazány. Ani vy byste neměli zůstat před pravdou zatvrzelí. Pokud dobře nerozumíte duchovní obřízce, musíte se o ní poučit a dosáhnout neotřesitelné víry v ní. To se nestane, jestliže zůstanete zatvrzelí. Musíte se obrátit a uvěřit.

Lidé odmítají pravdu a vysmívají se jí, aniž by znali pravdu o duchovní obřízce. „To je špatné! Jak by se kdokoli mohl stát spravedlivým, když se každodenně dopouští hříchů? Vy víte, že Bůh nazývá spravedlivými ty, kdo věří v Ježíše, přestože jsou stále hříšní. To je Doktrína ospravedlnění. Nejste zvaní spravedlivými, protože by ve skutečnosti byla vaše

srdce bez hříchu.“ Měli byste si zapamatovat, že taková slova pocházejí z velmi chybného učení.

Bůh v Bibli pravil, že prostřednictvím evangelia duchovní obřízky nám přináší odpuštění za hříchy. „Já jsem smazal všechny vaše hříchy. Nyní jste bez hříchu. Jste spravedliví, protože jsem sňal všechny vaše hříchy.“ „Věříte Mé spravedlnosti? Pokud věříte slovům duchovní obřízky, přináležíte k Mému lidu a jste bez hříchu.“ Bůh promlouvá o dokonalém vysvobození, ale nominální křesťané pouze pomlouvají a znevažují znovuzrozené křesťany, kteří uvěřili v duchovní obřízku. Takoví pomluvači říkají: „Jak by se někdo mohl stát spravedlivým, když se bez ustání dopouští hříchů? Pouze na základě doktríny ospravedlnění je možné o člověku mluvit jako o tom, kdo je bez hříchu“. Jak bychom mohli o člověku skutečně uvažovat jako o tom, kdo je skutečně bez hříchu? Lidské bytosti nemohou, než každý den hřešit.“ Takovým způsobem se nám vysmívají a zůstávají zatvrzelí, protože neuvěřili ve spravedlnost Boží.

Bůh však život věčný dá těm, kdo vytrvale v dobrém jednají. Ti, kteří vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, se stanou Božími dětmi, ale tret stihne ty, kdo tak nečiní. Každý se chce stát dítkem Božím a dosáhnout života věčného. Ježíš životem věčným obdarovává ty, kdo upřímně chtějí provždy žít a mít život bez hříchu.

„To, co si, Pane, upřímně přeji, je víra v odpuštění za hřích, kterého se mi dostává díky duchovní obřízce, abych mohl vést život bez sebemenší viny ve svém svědomí. Chci se stát Tvým dítětem. Chci věřit ve Tvou spravedlnost a činit Tě šťastným. Chci se stát tím, kdo je bez hříchu. Prosím vysvobod' mne z mých hříchů.“ Bůh naslouchá všem prosbám těch, kdo usilují o spravedlivou spásu Boží. Bůh odpouští všechny jejich hříchy těm, kdo si přeji, aby jim za hříchy bylo odpuštěno, Bůh tak činí tím, že jim dává evangelium spravedlnosti Boží. Těm, kdo si přeji žít věčným životem, Bůh život věčný dává.

Co je to duchovní obřízka?

Znamená odpuštění za hříchy, které bylo vykonáno prostřednictvím Ježíšova křtu a jeho krve na kříži. Krev Beránka je zástupným trestem. Ježíšův křest, který přijal od Jana, znamená, že všechny hříchy světa byly přeneseny na Ježíše. Ani dnes křesťané nemohou opomíjet Starý zákon, poněvadž bez něj by nemohli věřit Novému zákonu. Díky Písmu vidíme, že duchovní obřízka a krev beránka z hodu velikonočního jsou těsně spjaty.

V Prvním listě Janově 5:6 se říká, že Ježíš přišel „*ne pouze skrze vodu, ale skrze vodu a krev*“. Ježíš nepřišel pouze skrze vodu nebo pouze skrze krev, ale skrze obojí. Musíte věřit v duchovní obřízku, která je obsažena ve slovech vody, krve a Ducha, abyste byli vysvobozeni ze všech vašich hříchů.

Při četbě dvanácté kapitoly Druhé knihy Mojžíšovi mne napadly některé otázky o duchovní obřízce. Co dvanáctá kapitola Druhé knihy Mojžíšovi znamená? Pečlivě jsem znovu a znovu studoval celou kapitolu a všechny oddíly, které na ni v Bibli navazují. Pochopil jsem, že Izraelité se hodu beránka mohli zúčastnit, protože byli obřezáni. V Novém zákonu je pak řečeno, že Ježíš na kříži neprolil krev bez souvislosti, ale vykřvácel, protože byl pokřtěn Janem.

Bůh vydal Izraelitům dvě nařízení, aby hod velikonoční proběhl podle zákona: každý musel být nejprve obřezán a pak měl každý jíst maso velikonočního beránka. Právě to byla

duchovní obřizka Starého zákona! V Novém zákoně je pak řečeno, že naše hříchy byly přeneseny na Ježíše křtem z Janových rukou a že Ježíš prolil krev na kříži. Shledal jsem, že přijetí těchto skutečností znamenalo pravdu o získání duchovní obřizky. Ježíš Kristus byl pokřtěn Janem v řece Jordánu. Tímto se vysvětluje, jak se Ježíš obtížil hříchy světa a proč musel zemřít na kříži, aby místo nás přijal trest.

Přijetím této pravdy do svého srdce můžete dojít spasení ze všech vašich hříchů a nepravostí. Člověk musí věřit ve spravedlnost Boží, která nám může poskytnout duchovní obřizku, aby byl spasen ze všech hříchů. Lidé musí poznat tuto pravdu. Vy, čtenáři, musíte proniknout do této pravdy, která říká, že duchovní obřizka ve Starém zákoně a Ježíšův křest v Novém zákoně tvoří s ohledem na odčinění hříchů nerozlučnou dvojici. Ježíš nepodstoupil trest, protože by snad zhřešil, ale On zemřel na kříži místo lidstva, protože přijal křest a na Svém těle nesl hříchy světa. To je víra těch, kdo podstoupili duchovní obřizku.

Bez hříchu jsou ti, kdo díky duchovní obřizce věří ve spravedlnost Boží, protože právě věří v Ježíše. Lituji těch, kdo jen nějak věří v Ježíše, avšak dosud se jim od Boha nedostalo duchovní obřizky. Musí věřit pravdě, že Ježíš snal všechny hříchy světa, když od Jana přijal křest.

Většina křesťanů bohužel věří pouze v kříž, nikoli v Ježíšův křest. Proto se jim nedostává pevné víry ve spravedlnost Boží. Musíme vědět, že je třeba věřit tomu, co nám Bůh řekl v Písmu.

Ať jsou jakékoli, musíme svrhnout doktríny a učení theologů a věřit pouze ve slova Boží, která nás dovedou k Jeho spravedlnosti. Slova bez Jeho spravedlnosti nejsou pravá slova Boží. Evangelium bez duchovní obřizky není úplné. Proto v Bibli Bůh tak často promlouvá o obřizce ve Starém zákoně a o Ježíšově křtu v Novém zákoně. Jinak řečeno, ve Starém zákoně se hovoří o obřizce a krvi velikonočního beránka a paralelně s tím se v Novém zákoně mluví o Ježíšově křtu a Jeho krvi. Této pravdě musíme uvěřit, aby se nám dostalo duchovní obřizky. Pokud však této pravdě nevěříme, budeme odloučeni od království Božího.

Je spravedlnost Boží naplněna pouze prostřednictvím Jeho krve na kříži? Tak tomu v žádném případě není. Spravedlnost Boží byla naplněna obojím: Ježíšovým křtem a Jeho krví na kříži. Proto i my získáváme duchovní obřizku našich srdcí nejen skrze prolití Jeho krve na kříži, ale rovněž skrze Jeho křest, který přijal z Janových rukou. Duchovní obřizka je pro nás možná, jelikož Ježíš prostřednictvím Svého křtu a Své usmiřující smrti na kříži skutečně smazal všechny naše hříchy.

Obřizka znamená odřezat

Izajáš prorokoval, že Mesijáš, Ježíš Kristus, bude proklán a zmučen, aby za naše hříchy a přestoupení přijal trest. Je tu tedy něco, co musíme pochopit před tím, než budeme pokračovat. Proč musel být Kristus ukřižován na kříži?

Ve Starém zákoně musel hříšník vložit své ruce na obětního beránka, aby na něj přenesl hříchy, pak musel beránka zabít. Potom vzal kněz trochu krve oběti za hřích a prsty jí pomazal rohy oltáře pro zápalné oběti, zbytek krve nakonec vylil ke spodku oltáře (Třetí Mojžíšova 4:27-30). Hříšník věku Starého zákona mohl tímto způsobem odčinit své hříchy. Nebylo tedy třeba, aby na hlavu Ježíše, jenž nás jako Beránek Boží (Jan 1:29) přišel vysvobodit z našich hříchů, byly vloženy ruce stejně jako ve Starém zákoně, aby tak Ježíš mohl sejmout všechny hříchy lidstva?

Kdy a jak tedy náš Pán snal všechny hříchy světa? Není to ukázáno v Matoušovi 13-17, kde Jan křtí Ježíše v řece Jordánu? Tato pasáž odpovídá částem Starého zákona z Levitica, kde se opakovaně říká, že hříšník „vloží ruce na hlavu oběti za hřích“ (Třetí Mojžíšova 1:4, 3:8, 4:29), aby na ni přenesl hříchy. Velekněz ve Starém zákoně musí své ruce vložit na hlavu beránka a přenést na něj všechny hříchy Izraelitů (Třetí Mojžíšova 16:21). Potom vzal velekněz trochu krve oběti za hřích a prsty jí pomazal rohy oltáře pro zápalné oběti, zbytek krve nakonec vylil ke spodku oltáře. Tímto způsobem získávaly odpuštění za hříchy.

Prostřednictvím Ježíšova křtu z Janových rukou a Jeho krve na kříži bylo umožněno odčinění našich hříchů. To byla spravedlnost Boží a duchovní obřízka, kterou nám v Bibli chtěl dát Bůh. proto těm z nás, kteří věříme ve spravedlnost Boží, byli Ježíšovým křtem z Janových rukou a Jeho krví na kříži byly hříchy doslova odříznuty. Pochopíme-li význam Ježíšova křtu v Novém zákoně v souvislosti s obřízkou, o které pojednává Starý zákon, dosáhneme víry ve spravedlnost Boží a pravá duchovní obřízky našich srdcí.

Pravá duchovní obřízka v Novém zákoně

Podívejme se na Evangelium podle Matouše 3:13-15. „*Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít. Ale on mu bránil a říkal: „Já bych měl být pokřtěn od tebe, a ty jdeš ke mně?“ Ježíš mu odpověděl: „Připusť to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost.“ Tu mu Jan již nebránil.*“

Jan Křtitel pokřtil Ježíše v řece Jordánu. Jan Křtitel vložil ruce na Ježíšovu hlavu a pokřtil Jej. (Pokřtít, řecky *baptizo*, znamená ponořit nebo potopit do vody).

Aby Ježíš mohl zemřít za naše hříchy na kříži, musel nejprve prostřednictvím křtu sejmout naše hříchy. Proto byl nejdříve pokřtěn Janem a tedy ponořen do vody. Proč byl pokřtěn? To proto, že jakmile byl pokřtěn, mohla být naplněna všechna spravedlnost Boží. Tak bylo třeba, aby prostřednictvím křtu snal hříchy lidstva a stal se naším Bohem a Spasitelem. Bylo přiměřené, aby Ježíš, jsa prostřednictvím Svého křtu obtížen našimi hříchy a nesa je na Svém těle, zemřel na kříži.

První, co Ježíš ve Svém veřejném životě vykonal, bylo přijetí křtu. Křest, řecky *baptisma*, symbolizuje slovesa „omýt, pohřbit, přesunout a přenést“. Ve Starém zákoně byl sedmý den desátého měsíce pro Izraelity dnem smíření. Tohoto dne Áron vložil ruce na „obětního beránka“, aby na něj přenesl všechny hříchy Izraelitů. Ze dvou obětovaných zvířat bylo jedno určeno Bohu a druhé bylo smírcí obětí za všechny Izraelce (Třetí Mojžíšova 16). V Novém zákoně Ježíš přijal všechny naše hříchy tím, že přijal křest z Janových rukou.

Následujícího dne po křtu na Něj Jan ukázal a zvolal: „*Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!*“ (Jan 1:29).

Musíte uznat, že duchovní obřízka není možná pouze prostřednictvím víry v Jeho krev.

Začněme Prvním listem Janovým 5:4. „*Neboť kdo se narodil z Boha, přemáhá svět. A to vítězství, které přemohlo svět, je naše víra. Kdo jiný přemáhá svět, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze skrze vodu, ale skrze vodu a krev; a Duch o tom vydává svědectví, neboť Duch jest pravda. Tři jsou, kteří vydávají svědectví na nebi: Otec, Slovo a Duch svatý, a ti tři jsou jedno. Tři jsou, kteří vydávají svědectví na zemi – Duch, voda a krev – a ti tři jsou zajedno. Přijímáme-li svědectví lidí, oč větší je svědectví Boží; Boží svědectví je to, co pověděl o svém Synu. Kdo*

věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu. A to je svědectví: Bůh nám dal věčný život, a ten život je v jeho Synu. Kdo má Syna, má život; kdo nemá Syna Božího, nemá život“ (1. list Janův 5:4-12)..

Co je důkazem duchovní obřízky? Je jím pevná víra v obojí: v Ježíšův křest a Jeho krev jako záruku našeho spasení. Vítězství, které přemáhá svět, je voda a krev. *To je ten, který přišel skrze vodu a krev: Ježíš Kristus. Ne pouze skrze vodu, ale skrze vodu a krev; a Duch o tom vydává svědectví, neboť Duch jest pravda. Tři jsou, kteří vydávají svědectví na zemi – Duch, voda a krev.*“ Tito svědkové, kteří ukazují, že Bůh je naším Bohem a Spasitelem, dosvědčují, že Bůh přišel na tuto zemi v podobě člověka, prostřednictvím křtu na Svě tělo převzal všechny naše hříchy, za nás prolil Svou krev na kříži a tím nás osvobodil ze všech našich hříchů.

V Novém zákoně zvěst duchovní obřízky sestává z vody a krve. V Novém zákoně je voda křtem, který přijal Ježíš z Janových rukou, a krev značí Jeho smrt na kříži. Ježíšův křest je protějškem obřízky ve Starém zákoně. Ježíšův křest z Janových rukou je důkazem, že naše hříchy byly na Něj přeneseny křtem. Ti, kdo věří v pravdu, stanou před Bohem a budou moci říct: „Bože, Ty jsi můj spasitel. Věřím ve Tvou spravedlnost, proto jsem bez hříchu. Jsem Tvé dítě bez poskvrny a Ty jsi můj Bůh.“ Co je v Písmu základem pro to, abyste sebevědomě mohli tato slova vyřknout? Je to víra v Ježíšův křest a Jeho krev na kříži, která ustanovuje spravedlnost Boží. Pouze na základě Kristovy krve by nebylo možné, abychom spravedlnost Boží přijali za svou spravedlnost. Tvoří ji totiž obojí: Jeho křest i krev.

Podívejme se na část, která vysvětluje neodlučitelnost Ježíšova křtu od našeho spasení. První list Petrův je důkazem této pravdy. „To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje nás. Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme - na základě vzkříšení Ježíše Krista.“

Apoštol Petr takto promlouvá o bezpochybném důkazu naší spásy. Ježíšův křest je ve Starém zákoně obřízka. Rozumíte? Stejně jako si ve Starém zákoně Izraelité odřezávali předkožku při obřízce, v Novém zákoně byl Ježíš pokřtěn Janem, čímž sňal všechny hříchy světa a umožnil nám přijmout duchovní obřízku. Křest a krev na kříži dotvořili spravedlnost Boží. Duchovní obřízka a křest znamenají totéž. Musíte porozumět, že Ježíšův křest symbolizuje duchovní obřízku každého z nás.

„To je předobraz křtu, který nyní zachraňuje nás.“ Jak dosáhneme spravedlnosti Boží? Vírou v to, že Ježíš byl pokřtěn a za naše hříchy zemřel na kříži. V Evangelium podle Matouše 3:15 stojí psáno: *„Připusť to nyní; neboť tak je třeba, abychom naplnili všechnu spravedlnost.“* Hříchy všech hříšníků byly absolutně smazány, protože všechny hříchy lidstva byly přeneseny na Ježíšovu hlavu. Každý hříšník se stává spravedlivým vírou v Ježíšův křest a Jeho krev. Ježíš Kristus na kříži prolil krev soudu nesa na Svých bedrech všechny hříchy světa; tímto způsobem byly smířeny všechny hříchy lidstva. Víra, že Ježíš sňal hříchy světa přijetím křtu a že za nás přijal trest, znamená víru v pravdu, která věřícím přináší spravedlnost Boží. Věřte v tuto pravdu.

V Evangelium podle Jana 1:29 stojí psáno: *„Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa!“* Ježíš je Syn Boží, a jako náš Stvořitel naplnil Svůj slib obřízky, když na Sebe vzal všechny hříchy hříšníků. To je pravá víra, která do našich srdcí vnáší duchovní obřízku, jež je spravedlností Boží. Ježíš je naší pravou spravedlností. Musíme děkovat Ježíši. Musíme Mu děkovat za Jeho křest a Jeho krev, jež pro nás činí možným, abychom dosáhli duchovní obřízky.

První list Petřův 3:21 pokračuje: „*Nejde v něm zajisté o odstranění tělesné špíny, nýbrž o dobré svědomí, k němuž se před Bohem zavazujeme.*“ Tělesná špína určité osoby se jistě neodstraní tím, že dotyčný věří v Ježíše jako svého pravého Spasitele. Vírou v to, že všechny vaše hříchy byly přeneseny na Ježíše prostřednictvím Jeho křtu a Jeho krve prolité na kříži, si můžete zajistit odpuštění za hříchy. Do svého srdce získáte odpuštění za hříchy tím, že doznáte, že Ježíš je váš Spasitel. Právě to se odehrává v srdci věřícího. Za vaše hříchy vám bude odpuštěno, jestliže z celého srdce uvěříte ve Spasitele, ačkoli vaše tělo i nadále zůstane špinavé a každý den se bude dopouštět nepravostí; hřích však již není. Vírou v to, že při Ježíšově křtu byly všechny hříchy světa přeneseny na Ježíše a že ve vašem srdci již více není hříchů, získáváte spravedlnost Boží.

Musíte věřit v pravdu, abyste ji přijali za vlastní

V Evangeliiu podle Jana 1:12 se říká: „*Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.*“

Jaká slova jste získali a přijali? Musíte přijmout činy, které vykonal Boží Syn. Co bylo dílem Božím? Syn Boží přišel na tuto zemi v podobě hříšného těla člověka, ve věku třiceti let byl pokřtěn, aby sňal všechny hříchy lidstva, přinesl nám duchovní obřízku a aby bylo možno smazat všechny naše hříchy. Potom jako Beránek Boží zemřel na kříži a zajistil pro nás smíření. Pro všechny hříšníky se Pán stal věčnou obětí za hřích a všechny nás na věky věků spasil. To je pravá víra. Vírou v tuto pravdu se stáváme spravedlivými.

Můžeme získat duchovní obřízku pouze prostřednictvím Kristovy krve? Nikoli, v žádném případě. Ježíšův křest od nás odřízнул hříchy. Trest, který přijal na kříži, byl zástupným trestem za mě i za vás. On za nás, hříšníky, prolil Svou krev. Jsme zachráněni před hříchem a ušetřeni před trestem, protože věříme ve zvěst spravedlnosti Boží, tedy, v evangelium Ježíšova křtu a Jeho krve na kříži. Přijetí Ježíše za Spasitele dokáže smazat všechny hříchy v hříšníkově srdci. Přijměte do svých srdcí duchovní obřízku. Pak se spravedlnost Boží stane i vaší spravedlností.

Pravá duchovní obřízka by se měla uskutečnit v srdci

Ve druhé kapitole Listu Římanům apoštol Pavel říká: „*S obřízkou srdce.*“ Jak sami můžete provést obřízku vlastního srdce? Je to možné učinit prostřednictvím víry ve skutečnost, že Ježíš Kristus přišel na tuto zem v podobě člověka, že byl pokřtěn, aby sňal všechny „hříchy světa“, že vykřvácel na kříži a že vstal z mrtvých, aby se stal naším věčným Spasitelem. Apoštol Pavel prohlásil, že obřízka by měla být učiněna v srdci. Vy můžete být obřezáni v srdci díky víře v Ježíšův křest. Věřte v Ježíšův křest, chcete-li si zajistit duchovní obřízku vašeho srdce. Pak se v pravdě stanete Božími dětmi. Spravedlivý je člověk, jenž věří, že Ježíšův křest a Jeho krev jej vysvobodili ze všech hříchů. Amen.

Až do svých devětadvaceti let žil Ježíš v ústraní a pečoval o svou rodinu, ale když dosáhl třicítky, započal Jeho veřejný život. Během Svého veřejného života smazal všechny hříchy lidstva a všechny hříšníky vysvobodil z jejich hříchů. Prvním činem, který vykonal, bylo přijetí křtu, jímž vysvobodil hříšníky z jejich hříchů a učinil je spravedlivými. „*Tu přišel Ježíš z Galileje k Jordánu za Janem, aby se dal od něho pokřtít*“ (Matouš 3:13). Proč chtěl Ježíš, aby byl pokřtěn? Musíme vědět, že křest přijal, aby sňal hříchy všech hříšníků.

Nesmíme špatně chápat pravý význam Jeho křtu. Křest znamená smýt hříchy tím, že jsou přeneseny. Proto Ježíš žádal Jana, aby Jej pokřtil. Cílem křtu bylo sejmout hříchy hříšníků

Kdo je ten Jan, jenž pokřtil Ježíše? Jan je zástupcem celého lidstva. To je dobře vysvětleno v Evangeliiu podle Matouše 11:11-14. „*Amen, pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nevystoupil nikdo větší než Jan Křtitel; avšak i ten nejmenší v království nebeském je větší nežli on. Ode dnů Jana Křtitele až podnes království nebeské trpí násilí a násilníci se po něm sápoou. Neboť všichni proroci i Zákon prorokovali až po Jana. A chcete-li to přijmout, on je Eliáš, který má přijít.*“

Počínaje dny Jana Křtitele skončil věk Boží smlouvy. To proto, že přišel Ježíš, Osoba naplňující Jeho sliby. Jaké osoby tedy naplňovaly sliby Starého zákona? Byl to Ježíš a Jan Křtitel. Jan Křtitel přenesl hříchy na Ježíše. Jan Křtitel byl posledním prorokem Starého zákona, který byl poslán, aby všechny hříchy přenesl na Božího Beránka, jenž přichází v Novém zákoně. Jan tento úkol vykonal vložení rukou na Ježíšovu hlavu, aby dodržel zákon, který byl ustanoven v obětním řádu. Všechny hříchy světa byly odříznuty a přeneseny na Ježíše, když byl pokřtěn. „Neboť tak“ poskytl Bůh duchovní obřízku srdcím veškerého lidstva.

Vytrvale pečujte o Ježíšův křest a Jeho krev jako o své smíření. Ježíš již snal všechny hříchy světa a rovněž už přijal veškerý trest. Zvěst spravedlnosti Boží je pravda o tom, že Ježíš byl pokřtěn a prolil krev, aby smířil všechny naše hříchy. Nyní můžeme získat odpuštění za hříchy jenom tím, že do svých srdcí přijmeme spravedlnost Boží. Pokud je získáte, budete s to vstoupit do *listiny rodu Ježíše Krista, syna Davidova, syna Abrahamova.*“ Jsou mezi námi lidé, kteří již poznali spravedlnost Boží, ale i ti, kteří ji nepoznali a zůstávají nadále mimo Ježíše Krista. Slunce již zapadá. Věřte v Ježíšův křest a vstupte v Něj. Pevná víra v křest se stane olejem do vaší lampy připravované na svatební hostinu. Věřím, že jste poznali tajemství a díky víře v Ježíšův křest a Jeho krev na kříži si dokážete připravit olej do lampy, abyste se setkali Pánem Ježíšem při Jeho druhém příchodu.

Ježíš přijal křest, aby smazal hříchy každého z nás. Ježíš je Syn Boží a Bůh Sám. On je naším Stvořitelem. Přišel na tuto zemi z vůle Svého Otce, aby nás přijal za Své jako děti Boží. O kom promlouvají všechna proroctví ve Starém zákoně? Mluví o Ježíšovi. Nalezneme tam proroctví o tom, jak přijde na zem, i o tom, jak převezme naše hříchy a zahladí je. Podle proroctví Starého zákona přišel Ježíš na tuto zemi přibližně před dvěma tisíci lety a snal všechny naše hříchy tím, že přijal křest. Nesl všechny hříchy lidstva, počínaje hříchy Adama a Evy až po hříchy posledního z nás.

Přijměte duchovní obřízku svých srdcí. „*S obřízkou srdce*“ (*Římanům 2:29*). Uvěříte-li v Ježíšův křest, automaticky získáte obřízku srdce. Obřízka srdce znamená, že hříchy ve vašem srdci budou zahlazeny, jakmile uznáte, že díky Ježíšovu křtu byly všechny hříchy přeneseny na Ježíše. Jste obřezáni v srdci? Prostřednictvím obřízky srdce, „budou všechny hříchy vírou očištěny.“

Přijímáte do svých srdcí skutečně pravdu o duchovní obřízce?

Ježíš přišel na tuto zemi zhruba před dvěma tisíci lety, byl pokřtěn a zemřel na kříži. Právě dnes bychom měli pouze tento fakt přijmout do svých srdcí. „*S obřízkou srdce.*“ Díky víře v pravdu můžeme uskutečnit obřízku ve svých myslích i srdcích. Prostřednictvím víry

ve spravedlnost Boží nám všem bylo dáno vykoupení. Nemusíme se obávat, přestože tuto zemi potká Boží soud. Kdo věří v Boha, při něm nebudou ztrestáni. Boží trest padá na ty, kdo do svých srdcí nepřijali spravedlnost Boží.

Proč dnes bloudí křesťané, kteří věří v Ježíše? Proč setrvávají v agónii? Protože věří pouze v Ježíšovu krev, aby dosáhli spasení. Právě teď byste měli uznat, že urážíte Boha svou zatvrzelostí, měli byste se navrátit k pravdě, která říká, že Ježíš snal všechny naše hříchy při křtu v řece Jordánu. Vzápětí se pak ve vašich srdcích uskuteční duchovní obřízka.

Pokud uvěříte v obojí, v Ježíšův křest a Jeho krev, ve vašem srdci se uskuteční duchovní obřízka, nestihne vás trest Boží, ale stanete se jedním z Jeho dětí. Bůh se stane vašim Bohem a vy se stanete jedním z těch, kdo náležejí k Jeho lidu. Jsou-li mezi vámi takoví, kdo věří v Ježíše, avšak upínají se pouze k Ježíšově krvi, právě vám bych chtěl položit otázku. Je naše duchovní obřízka a spravedlnost Boží možná jen díky krvi kříže? Naše spása není dokonána jen prostřednictvím krve, ale díky Ježíšovu křtu, Jeho krvi a Duchu.

Spravedlnost Boží získáváme díky sjednocení s Kristem

Prostudujme si List Římanům 6:3-8. *„Nevíte snad, že všichni, kteří jsme pokřtěni v Krista Ježíše, byli jsme pokřtěni v jeho smrt? Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života. Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání. Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili. Vždyť ten, kdo zemřel, je vysvobozen z moci hříchu. Jestliže jsme spolu s Kristem zemřeli, věříme, že spolu s ním budeme také žít.“*

V pátém verši se píše: *„Jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání.“* V Bibli se praví, že mzdou za hřích je smrt. To znamená, že každý, kdo má hřích, zanikne a bude zatracen. Neměl jste snad každý z vás hřích před tím, než jste plně a zcela uvěřili v pravdu Ježíše Krista? - Ano. - Ať jste pošpinění sebemenším hříchem, budete zatraceni a za trest se vám dostane *„jezera, kde hoří oheň a síra“* (Zjevení 21:8). Museli-li bychom splatit cenu našich vlastních hříchů, jejichž odplatou je smrt, nikdy nebyli s to dosáhnout spásy, před hříchem bychom nemohli uniknout. Proto nám Bůh seslal Ježíše Krista na tuto zemi, přenesl na Něj všechny hříchy a místo nás Jej potrestal.

Bůh nás již všechny spasil, protože nás vždy nesmírně miloval. Bůh Otec poslal Svého jediného Syna do tohoto světa, prostřednictvím křtu na Svého Syna přenesl všechny hříchy světa a nechal Jej ve strašlivých mukách ukřižovat, aby Svou prolitou krví usmířil všechny hříchy. Víra v tuto skutečnost znamená, že jsme sjednoceni s Ježíšem. Mzdou za hřích je smrt. Každý z nás nesl ve svém srdci hřích, proto každý z nás měl být pro onen hřích zatracen. Avšak místo nás, kteří jsme byli odsouzeni k mukám pekelným, Ježíš prostřednictvím křtu v řece Jordánu převzal zodpovědnost za všechny hříchy, byl za nás na kříži potrestán. Proto se Jeho smrt stala smrtí každého z nás. Stalo se tak, protože Jeho křest z nás snal všechny hříchy. Právě to je víra, která vede ke sjednocení s Kristem.

Mnoho lidí nadále věří v Ježíš „náboženským“ způsobem. Navštěvují kostely a během zpovědi prosíce o odpuštění prolévají mnoho slz. Hned teď toho nechejte, uvěřte ve

spravedlnost Boží a Bůh vám dá mír, jenž se rozhostí ve vašich srdcích. Ježíš byl pokřtěn a zemřel na kříži, aby nás spasil. Doufám, že věříte tomuto evangeliu.

Bůh nás prostřednictvím Mojžíše poučil o odčinění hříchů. Mojžíš přijal Boží příkaz, aby se vydal do Egypta vysvobodit Izraelce, Jeho lid. Proto se Mojžíš se svou ženou na oslovi vydal do Egypta. Té noci se zjevil posel Boží a pokusil se Mojžíše zabít. Jeho žena Sípóra rychle popadla kamenný nůž a obřezala předkožku jejich syna, kterou se dotkla Mojžíšových nohou řka: „*Jsi ženich, je to zpečetěno krví!*“ (Druhá Mojžíšova 4:25).

Pravda skrytá v tomto odstavci je taková. Dokonce ani Mojžíšův syn nemohl být považován za příslušníka lidu Božího, jestliže nebyl dosud obřezán, a proto se ho Bůh chystal usmrtit. Bůh pravil, že Izraelec nebude patřit k Jeho lidu, pokud nebude obřezán. Ve Starém zákoně byla obřízka znamením toho, že obřezaný patří k Božímu lidu. Bůh musel Mojžíše donutit, aby to pochopil. Jeho žena rychle popadla kamenný nůž a obřezala předkožku syna, kterou se dotkla Mojžíšových nohou řka: „*Jsi ženich, je to zpečetěno krví!*“. Bůh se chystal Mojžíše zabít, protože jeho syn nebyl obřezán.

I kdyby byl někdo Abrahamovým potomkem, pokud by nebyl obřezán, byl by vyloučen z řad Izraelců. Jedině obřezaní mohli jíst maso velikonočního beránka, pouze oni mohli krví beránka potřít obě veřeje i nadpraží u domu. Právě tak se mohou pouze ti, kdo získali duchovní obřízku, zúčastnit Svatého přijímání. Všichni, kteří jsou bez této víry, nemohou nikdy vstoupit ve spravedlnost Boží. Proto ani nebudou účastni na slávě Boží.

Apoštol Pavel byl Žid. Byl obřezán, když mu bylo osm let. Vyrostl pod vedením Gamalielovým. Byl velmi dobře znalý Starého zákona. Pavel proto dobře rozuměl tomu, proč byl Ježíš Kristus pokřtěn v řece Jordánu a proč musel zemřít na kříži. Proto s neobvyklou jistotou dokázal šířit evangelium vody a Ducha. Právě z tohoto důvodu řekl: „*S obřízkou srdce*“ (Římanům 2:29).

Apoštol Pavel samozřejmě mnohem častěji hovořil o Ježíšově smrti na kříži. Proč? I kdyby totiž Ježíš vykonal naší duchovní obřízku tím, že by sňal naše hříchy, ale nebyl by obětován na kříži, jinak řečeno, kdyby nebyl přijal trest, nemohli bychom být spaseni. Proto Pavel hovořil o kříži mnohem častěji. Musíte si pamatovat, že kříž je dovršením a naplněním naší duchovní obřízky. Nicméně, většina křesťanů dnes nemá ani nejmenší potuchy o příčinném vztahu mezi Ježíšovým křtem a Jeho krví na kříži, protože jsou odsouzeni o peklo. Kdyby se mocná víra v duchovní obřízku dobře uchovala z generace na generaci, nenacházelo by se dnešní křesťanstvo v tak zoufalém stavu.

Někteří lidé jsou velmi potěšeni, když se poprvé setkají s Ježíšem, ale jejich nadšení brzy vystřídá zklamání z jejich nekončících nepravostí. S plynutím času se stávají horšími a horšími hříšníky. Může uplynout deset let od chvíle, kdy poprvé uvěřili v Ježíše, ale oni mohou být většími hříšníky než na počátku. Mohou být hříšníky poté, co uvěřili v Ježíše? Zpívají hymnus, jehož slova jsou pravdivá.

“♪ Úpěnlivý pláč mne nespasí! ♪ Byť mou tvář omyly slzy! ♪ Nezažene to mé ustavičné chmury, ♪ nesmyje mé letité hříchy! ♪ Úpěnlivý pláč mne nespasí!... ♪ Víra v Krista mne spasí! ♪ Dovol mi důvěřovat Tvému plačícímu Synu, ♪ věřit v činy, které vykonal; ♪ Jeho pažím, Pane dej mi sílu: ♪ Víra v Krista mne spasí! ♪

Zpívají: „Úpěnlivý pláč mne nespasí! Víra v Krista mne spasí!“ To jsou však jenom slova, ale oni se pokaždé, když zhřeší kají. „Bože, prosím, odpust mi. Odpustíš-li mi tentokrát, od nynějška budu dobrý.“ Zhřeší-li křesťan, zpovídá se, pláče a žádá o odpuštění. Pak se cítí o něco lépe. Ale člověk, který tento rituál opakuje celé roky, je ve svém srdci hříšnější než, když před deseti lety poprvé uvěřil v Ježíše. Taková osoba si s lítostí klade otázku: „Proč jsem jen tak brzy uvěřila v Ježíše? Měla jsem v Něj uvěřit, až když dosáhnu osmdesátky.

Nebo lépe až v poslední chvíli svého života. Věřila jsem příliš brzy.“ Dotyčný či dotyčná si takovým způsobem stěžuje, protože měl/a žít podle Boží vůle, ale nežil/a.

Pro každý hřích člověka musí být přiměřený trest. Proto byl Ježíš pokřtěn a odsouzen na kříž, Svou drahocennou krev prolil, aby nás mohl spasit z našich hříchů. Třetího dne vstal z mrtvých. Bůh Otec Jej Svou mocí vzkřísil k životu. Osoba, která věří v duchovní obřízku, může a musí žít tím, že šíří evangelium. Duchovní obřízka je důkazem, že se musíme stát Božími dětmi. Je důkazem spravedlnosti Boží. Ježíšův křest je důkazem toho, že naše hříchy na Něj byly přeneseny. Jeho drahocenná krev je důkazem, že On splatil veškerou mzdu za naše hříchy tím, že přijal zástupný trest.

Věříte v Ježíše, ač ve svém srdci zůstáváte hříšní? To je víra bludaře. V Listu Titovi 3:10 se píše: „*Sektáře jednou nebo dvakrát napomeň a pak se ho zřekni; je jasné, že takový člověk je převrácený, hřeší, a tak sám nad sebou vynáší soud.*“ Všichni sektáři jsou hříšníci, kteří sami nad sebou vynáší soud. Trvají na tom, že zůstávají hříšníky, ačkoli jim bezprostředně hrozí smrt. Jsou příliš zatvrzelí, než aby dokázali prohlédnout své zpuštěné neporozumění. Bůh takovým lidem říká: „Jsi sektář. Jsi hříšník. Nejsi můj syn a propadneš věčnému ohni pekel.“

Ti, kdo věří v Ježíše, a nepřijali dosud spravedlnost Boží ani duchovní obřízku Ježíšova křtu a krve, jsou sektářskými křesťany a velkými hříšníky, kteří nemohou, než před Bohem přiznávat svou hříšnost. Hříšníci, kteří nevěří v Ježíšovu spravedlnost, nemohou vstoupit do Jeho království.

Ti, kdo se stali spravedlivými poté, co uvěřili v Ježíše, mají důkaz v tom, že do svých srdcí získali duchovní obřízku. Důkazy jsou následující: Ježíš je Bůh, jenž sestoupil v těle člověka, byl pokřtěn a na kříži prolil krev. Ježíš přišel na tuto zemi a z rukou Jana Křtitele přijal křest, aby sňal všechny hříchy světa; na kříži přijal trest, aby k dokonalosti přivedl víru těch, kdo věří v duchovní obřízku. Třetího dne vstal z mrtvých a stal se naším živoucím Spasitelem. To je ta nejpřiměřenější spása spravedlnosti Boží, která pochází pouze z krve, vody a Ducha svatého. To jsou konečné důkazy duchovní obřízky, které nám dosvědčují Jeho dokonalou spásu.

Moji drazí křesťané, přijměte do svých srdcí, že naše spása nebyl uskutečněna pouze prostřednictvím Ježíšovy krve, ale díky vodě, krvi a Duchu svatému. Bůh odřezal všechny hříchy světa a dokonale od nás odvrátil prokletí. Nejenže odřezal mé hříchy, ale rovněž všechny hříchy světa - počínaje hříchem Adamovým a konče hříchem posledního člověka na této zemi. Svým křtem a krví je všechny sňal z každého z nás. Přijetí duchovní obřízky zachrání všechny, kdo uvěří ve spravedlnost Boží, která byla naplněna Ježíšem, jenž přišel skrze vodu a krev.

Všechny hříchy světa byly Ježíšovým křtem z Janových rukou odřezány. Nyní už ti, kteří věří v duchovní obřízku, nemohou mít ve svých srdcích hřích. Ježíš vstal z mrtvých a Svou spravedlností vzkřísil naše duše, které byly ztraceny v hříchu. Bůh nám vychází vstříc se zvěstí Ježíšova křtu, Jeho krve a Ducha. Díky duchovní obřízce nyní můžeme být spaseni. Duchovní obřízka byl ještě před stvořením světa Boží záměr uskutečněný v Ježíši pro všechny, kdo věří. Nyní i vy, kdo věříte ve spravedlnost Boží, jste získali duchovní obřízku.

Ti, kteří přehlížejí Boží milost

< Římanům 2:1-16 >

„Proto nemáš nic na svou omluvu, když vynášíš soud, ať jsi kdokoli. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe. Neboť soudíš, ale činíš totéž. Víme přece, že Boží soud pravdivě postihuje ty, kteří tak jednají. Myslíš si snad, když soudíš ty, kdo takto jednají, a sám činíš totéž, že ty ujdeš soudu Božímu? Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání? Svou tvrdostí a nekajícím myslí si střeďáš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud. On ‚odplatí každému podle jeho skutků‘. Těm, kteří vytrvalost v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, dá život věčný. Ty však, kteří prosazují sebe, odpírají pravdě a podléhají nepravosti, očekává hněv a trest. Soužení a úzkost padne na každého, kdo působí zlo, předně na Žida, ale i na Řeka; avšak sláva, čest a pokoj čeká každého, kdo působí dobro, předně na Žida, ale i Řeka. Bůh nikomu nestrání. Ti, kteří neměli zákon a hřešili, také bez zákona zahynou; ti, kteří znali zákon a hřešili, budou odsouzeni podle zákona. Před Bohem nejsou spravedliví ti, kdo zákon slyší; ospravedlnění budou, kdo zákon svými činy plní. Jestliže národy, které nemají zákon, od přírody činí to, co zákon žádá, pak jsou samy sobě zákonem, i když zákon nemají. Tím ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí i mínění, kterými se navzájem obviňují či obhajují. Nastane den, kdy Bůh skrze Ježíše Krista bude soudit podle mého evangelia, co je v lidech skryto.“

Legalisté vždy soudí druhé, ačkoli sami nejsou s to zákon dodržet

Promluvme si o zákonu. Apoštol Pavel řekl Židům, kteří lpěli na zákonu: „*Proto nemáš nic na svou omluvu, když vynášíš soud, ať jsi kdokoli. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe. Neboť soudíš, ale činíš totéž. Víme přece, že Boží soud pravdivě postihuje ty, kteří tak jednají. Myslíš si snad, když soudíš ty, kdo takto jednají, a sám činíš totéž, že ty ujdeš soudu Božímu?*“ (Římanům 2:1-3). Legalisté si myslí, že velebí Boha. Takoví lidé v Boha nevěří z celého srdce, ale věří v Něj svou falešnou pýchou, která spočívá na jejich vlastních skutcích. Tito lidé si libují v odsuzování ostatních. V tom jsou skutečně vynikající. zatímco však soudí ostatní dovolávajíce se slov Božích, nechápou, že jsou přesně takoví jako lidé, které kritizují. Nechápou, že se dopouštějí týchž chyb a omylů.

Například nectí svatý den odpočinku, ačkoli ostatním nařizují, aby Boží přikázání o dni odpočinku dodržovali. Ostatní říkají, že musí dodržovat zákon, že se mu musí podřídít, ale sami zákon nedodržují. Apoštol Pavel všem takovým lidem říká: „*Myslíš si snad, když soudíš ty, kdo takto jednají, a sám činíš totéž, že ty ujdeš soudu Božímu?*“ (Římanům 2:3).

Legalisté nemohou být před Bohem spaseni. Zákon nás nikdy nemůže osvobodit, proto Bůh odsoudí každého z nás, jehož náboženský život bude spočívat na zákonu. Legalisté svými životy způsobují hněv Boží. Ostatním říkají, jak mají žít podle zákona, ale v těchto dnech již by to říkat neměli.

Před mnoha lety se většina křesťanů v naší zemi podobala právě legalistům. Kazatelé lpějící na zákonu často odsuzovali ženy za jejich oblibu v ondulaci vlasů. Hrozili jim, že se

za to dostanou do horoucích pekel. Byli-li bychom učení kazateli, kteří tímto způsobem poučovali své stoupence o významu zákona, zcela jistě bychom věřili, že všichni lidé s naondulovanými vlasy automaticky propadnou peklu. něco podobného se dělo pouze před patnácti až dvaceti lety. Užívala-li nějaká žena rtěnku, podle legalistických kazatelů to znamenalo, že dotyčná se ocitne v očistci.

Právě oni byli legalisty. Fyzicky se jevíli jako svatí před Bohem. Poučovali ženy, aby si neondulovaly vlasy a neužívaly rtěnku, aby ladně chodily. Ostatní poučovali o tom, že nemají nic prodávat ani nakupovat. Takoví legalisté věřícím říkali, jaké věci jsou špatné a jaké správné z hlediska slov Božích, ačkoli sami se přetvařovali.

Právě takoví byli Židé

Židé byli právě takoví. Na základě zákona odsuzovali pohany se slovy: „Neznají Boha slouží modlám. Jsou zatraceni a odsouzeni peklu, jsou to násilníci.“ Nicméně tito „soudci“ sami měli zalíbení v materiálních věcech tohoto světa a dokonce milovali více všechny cizí bohy než Boha. *„Proto nemáš nic na svou omluvu, když vynášíš soud, ať jsi kdokoli. Tím, že soudíš druhého, odsuzuješ sám sebe. Neboť soudíš, ale činíš totéž.“* Židé druhé odsuzovali na základě zákona, ale nikdy se sami neřídili tím, co nařizovali jiným. Navíc ti, kteří nevěří ve spravedlnost Boží ani do svých srdcí nepřijali spásu přinesenou Ježíšem, si myslí, že žijí přesně podle slova Božího, přitom jsou právě takoví jako Židé.

Legalisté budou odsouzeni

Zde přítomní lidé mladší generace pravděpodobně svůj život nevedli tímto způsobem. Ale ti pokročilejšího věku pravděpodobně slyšeli kázání založená na zákoně. Duchovní byli zvyklí plísnit ženy, které nosily trvalou, protože to vypadalo lascivně. Duchovní to v těchto dnech již nemohou dělat. Již dávno se terčem kritiky stala řekněme slova ‚spravedlivý‘ nebo ‚být dokonale posvěcen‘. Přesto však dnes mnoho lidí užívá výrazu ‚spravedlivý‘ v obecném slova smyslu. Znamená to, že se křesťanstvo změnilo. Falešní kazatelé již nemohou hlásat lži zcela podle libosti, protože dokonce i do jejich shromáždění prostřednictvím knih a magnetofonových pásek proniklo právě evangelium. Proto již nemohou naslouchajícím kázat bez smyslu.

Tím nejdůležitějším, co musí každý vědět, je skutečnost, že legalisté, kteří opovrhují dokonalou spásou přinesenou Ježíšem Kristem a kteří své nábožné životy vedou podle zákona, budou před Bohem odsouzeni.

Druhý verš hovoří o soudu Božím. Přečtěme si jej: *„Víme přece, že Boží soud pravdivě postihuje ty, kteří tak jednají. Myslíš si snad, když soudíš ty, kdo takto jednají, a sám činíš totéž, že ty ujdeš soudu Božímu? Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání?“* Bůh odsoudí legalisty. Bratří, legalistická víra odpírá Bohu. Legalisté se staví proti lásce Boží užíváním měřítek, které jsou vytvořena podle jejich vlastních skutků. Legalisté pohrdají evangeliem spasení, jež říká, že Bůh jim již díky bohatství Svě dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti odpustil za všechny jejich hříchy a nepravosti.

Před Bohem budou odsouzeni všichni, kdo svůj náboženský život vedou podle zákona. Mnozí však skutečně své náboženské životy vedou podle zákona před Bohem. Nesmíme se

domnívat, že „jsme ušetřeni před Jeho soudem, protože jsme byli spaseni.“ Apoštol Pavel prohlásil, že legalisté nemohou být spaseni, ale naopak zaniknou a budou odsouzeni. Musíme si být vědomi toho, jací lidé vedou své religiozní životy podle zákona, abychom mohli uskutečnit záměr a přinést i jim zvěst.

Po celém světě je mnoho legalistů, i mezi Židy

Apoštol Pavel nehovořil pouze o faktu, že Ježíš smyl všechny hříchy světa. Rovněž promlouval o lidech, kteří svůj náboženský život zakládají na zákoně, jako to činili Židé, a tím opovrhují Bohem a budou odsouzeni. Odmítají Boží lásku, jejímž prostřednictvím nám ukázal Svůj vztah k nám. Odpírají evangeliu odpuštění za hříchy, které říká, že Bůh smazal všechny hříchy světa, pro něž jsme byli v Jeho očích tak ubozí.

Není snad ve vašem okolí mnoho legalistů, jejichž religiozní život se podobá tomu, co jsem právě zmínil? Je mnoho takových legalistů, kteří věří, že Bůh není ke světu milostiv a že nesmyl všechny naše hříchy. Nicméně jsou i lidé, kteří přijímají lásku Boží. Ti jsou před Ním nazýváni „spravedlivými“. Dokonce i právě nyní jsou mezi námi legalisté, kteří svými vlastními myšlenkami odpírají Jeho spravedlnosti a opovrhují spásou Boží. Těch je na světě naprostá většina, na spravedlivé se dívají mrazivým pohledem.

Chtěl bych, abyste věděli, že i kolem vás je mnoho lidí, kteří pohrdají bohatstvím Boží dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti právě tak, jako to činili Židé. Je to pravda nebo ne? - Ano, takových lidí je všude plno. - Před Bohem legalisté opovrhují ostatními. Čím pohrdají legalisté? Pohrdají dokonalou spásou Boží.

Tak mnoho lidí, včetně Židů, žijících v tomto světě pohrdá faktem, že Ježíš je Syn Boží. Židé jsou lid Izraele. Říkají: „Jak by mohl být Synem Božím? On je jen jedním z proroků.“ Jen potud uznávají Ježíše. Izraelci opovrhovali Synem Božím a Ježíše tloukli do tváře křičíce: „*Rouhal se!*“ (*Matouš 26:65*). I nyní Jím pohrdají. Židé pohrdají Bohem, protože nevěří v Jeho Syna. Je pochopitelné, že Izraelci znevažovali Ježíše, protože v Něj nevěřili. Čím ale legalisté opovrhují? Opovrhují bohatstvím Boží lásky a spravedlnosti.

Životy legalistů spočívají na jejich vlastních skutcích

Typické pro legalistické denominace je, že legalisté své stoupence učí, aby nastavili levou tvář, když je někdo udeří do pravé. Nikdy by se neměli rozhněvat. Rovněž je poučují o tom, jak kázat doktrínu, aby chodili s noblesou, aby se usmívali a tak dále a tak podobně. Myslí si, že vědí všechno o Písmu, a trvají na tom, že jim bylo za prvotní hřích odpuštěno, ale odpuštění za každodenní hříchy musí získat prostřednictvím modliteb pokání vyslovovaných každý jednotlivý den.

Něco takového je rovněž víra založená na zákoně. Právě to lidi vede k tomu, aby opovrhovali bohatstvím Boží lásky a spasením. Říkají: „Jste tak pyšní, když říkáte, že jste bez hříchu, že jste spravedliví a že se vám dostalo odpuštění za všechny hříchy díky víře v to, že je Ježíš všechny smyl!“ Myslí si, že je Bůh nazývá spravedlivými, přestože ve skutečnosti spravedliví nejsou. Všichni legalisté věří těmto falešným křesťanským doktrínám. Proto se od takových legalistů musíme držet dál.

Je v souladu s legalistickým učením, že je možné získat odpuštění za každodenní hříchy prostřednictvím modliteb pokání, když uvěříme v Ježíše? Nebo tomu tak není? - Skutečně

tomu tak je. - Je takový postoj odvozen ze zákona vlastních skutků nebo nikoli? - Samozřejmě ano. - To není víra. Lidé, kteří hlásají, že žijí na základě skutků slova, jsou legalisté. Kolem nás je bezpočet takových lidí.

Apoštolu Pavlovi se dostalo dokonalého odpuštění za hříchy díky pravé víře v Ježíše Krista. Avšak Izraelci, kteří podle zákona věřili ve Starý zákon, věřili v judaismus. Byl každý z nich legalistou nebo ne? Byli to ti, kteří následovali zákon. Poučovali o skutcích vnějších, jako například to, jak by se mělo chodit, co by se mělo činit a co by se naopak činit nemělo.

Proto je apoštol Pavel ostře obvinil. Učinil to velmi příkladným způsobem. Také dnešní křesťané žijí na základě zákona po způsobu legalistů. Věří, že ačkoli byli posvěceni vírou, dostává se jim každý den dalšího a dalšího odpuštění za jejich hříchy, když se za ně v modlitbách kají. Jsou to legalisté a jejich víra je vírou zákona.

Mnozí pastoři jsou v kázání velmi obratní, říkají: „Jsme spaseni vírou.“ Nakonec však nezapomenou dodat: „Musíme však doznat, v čem jsme zhřešili, a kát se.“ Tito pastoři jsou legalisté. Lpějí na svých vlastních skutcích a jejich prostřednictvím usilují o spásu, přičemž nevěří Ježíši Kristu a nespolehají se Něj.

Byli jsme legalisty předtím, než jsme byli spaseni? - Ano, byli jsme legalisty. - Než jsme byli znovuzrozeni, domnívali jsme se, že můžeme dojít spásy vykonáváním dobrých skutků. Mnoho lidí v tomto světě uvažuje stejným způsobem. Těm Bůh přikazuje, aby činili pokání. „*Proto činite pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy a přišel čas od tváře Páně*“ (Skutky 3:19). Nicméně tito lidé pokání nečiní. Jak jsou jen zatvrzelí! Proto apoštol Pavel znovu, ještě jednou, ke všem zatvrzelým promlouval.

Legalisté prohlašují, že až do posledního dne života jsou hříšníky

Podívejme se na List Římanům 2:5: „*Svou tvrdostí a nekajícnou myslí si střeďáš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud.*“ Boží hněv se bude střeďat až do dne, kdy se legalistům zjeví spravedlivý Boží soud.

Legalisté jsou však tak zatvrzelí, že budou tvrdit, že jsou hříšníky, i kdyby měli nůž na krku. Navzdory všem hrozbám a nebezpečí budou opakovat, že jsou před Bohem hříšníky. Někteří lidé prohlašují, že jsou neustálými hříšníky až do dne svého skonu. Jak jsou jen zatvrzelí. Říkají, že jsou hříšníky, protože nedokáží žít podle slova Božího, přestože věří v Ježíše Krista.

Co jim na to odpovídá Bůh? Praví: „Spasil jsem vás, protože nedokážete žít podle slov. Smazal jsem všechny vaše hříchy a absolutně vás spasil.“ Oni však ani pevně nedrží víru v Ježíše Krista ani se nesnaží přijmout spravedlnost Boží, aby tak byli spaseni z jejich hříchů. Místo toho trvají na tom, že jsou hříšníky a budou jimi až do posledního dne života, protože se pokouší dosáhnout spásy jak skutky podle zákona tak vírou v Ježíše Krista. Musí vědět, že přijde chvíle, kdy budou odsouzeni pro svou vlastní víru a své skutky.

„*Svou tvrdostí a nekajícnou myslí si střeďáš Boží hněv pro den hněvu, kdy se zjeví spravedlivý Boží soud*“ (Římanům 2:5). Těmito slovy měl apoštol Pavel na mysli: „Jak jen jste zatvrzelí. Budete odsouzeni za svá tvrdá a nekajícná srdce. Střeďáte jen Jeho hněv.“ Ježíš Kristus smazal všechny naše hříchy bez ohledu na to, zdali tomu někdo věří nebo ne. Proto úplně každý může být prostřednictvím Ježíše Krista zachráněn ze svých hříchů. Díky naší pravé víře ve skutečnost, že Ježíš Kristus smyl všechny naše hříchy, jsme

byli spaseni. Nedokázali jsme žít podle zákona, činíce každodenně pokání, abychom dosáhli Jeho odpuštění, a proto jsme se z pohanské víry vrátili zpět k Ježíši Kristu. Naším osudem je hřešit až do dne naší smrti, proto se skutky zákona nemůžeme stát spravedlivými. Spravedlivými můžeme být jen díky víře v Pána.

Prohlašujete, že jste až do své smrti před Bohem spravedliví? Nebo prohlašujete, že nemůžete než do své smrti zůstat hříšníky? - Prohlašujeme, že jsme spravedliví. - Je toho možno dosáhnout jen prostřednictvím vymývání mozků? Někdo by mohl namítnout, že se mu zdá, že právě teď jde o vymývání mozků. Kdo však by mohl propadnout takovému typu indoktrinace? Nikdo.

Předpokládejme, že se někdo pokouší vás každý den indoktrinovat. Odporovali byste se slovy: „Co to má být? Opravdu? A co má být?“ Nemyslíte, že naprostá většina lidí by reagovala podobným způsobem? Něčemu začneme věřit, jen pokud ze srdce potvrdíme, že to, čemu věříme, je skutečně pravda. Pokouší-li se nás někdo krásnými slovy svést k víře v cosi, co není biblické, nikdy to nezapůsobí. Nesetká se to s úspěchem ani v nejmenším. Dobře víme, že lidské bytosti jsou velmi zatvrzelé. Jde-li ovšem o slovo Boží, staneme se pokornými a uvěříme v pravdu.

Jak zatvrzelí jsou legalisté

Jak jen jsou zatvrzelí. Prohlašují, že jsou hříšníky až do posledního okamžiku života. Mnoho lidí na tomto světě vyznává judaismus. Je vlastně mezi dnešními křesťany mnoho lidí, kteří věří judaismu? Nebo snad tomu tak není? - Takových je skutečně mnoho. - „Pane, přichází k Tobě hříšník. Prosím, odpust mi mé hříchy.“ Přestože je na celém světě přes miliardu křesťanů a v Koreji samotné je jich deset milionů, existuje mnoho lidí, kteří prohlašují, že jsou před Bohem hříšníky, protože dle vlastních myšlenek uvažují o svých slabostech a každodenních hříších. Takoví lidé lpějí na zákoně.

Legalisté jsou jako farizejové

Dříve než jsem uvěřil v evangelium vody a Ducha, byl jsem také legalistou. Často jsem si myslel: „Jak bych se mohl stát spravedlivým, když každý den hřeším?“ Nyní už tomu tak ale není. Mnoho lidí, které dobře znáte, se chová zatvrzele. Kam se podle Bible podějí takoví lidé? Skončí v pekle, svými tvrdými a nekajícími srdci totiž nastřádali Boží hněv. Legalisté rovněž musí činit pokání a obrátit se dokud žijí v tomto světě. Musí vzdávat díky Bohu a v pravdě uvěřit, že Ježíš Kristus smazal všechny jejich hříchy.

Jsou však příliš zatvrzelí, aby činili pokání. Zaslouží si lítost. Nečiní pokání, ačkoli by se měli kát. Existuje mnoho lidí jednajících přesně jako farizejové. S přívětivým úsměvem na tváři před kostelem vítají příchozí: „Jak se vám daří. Jak jste se měli?“ svírajíce pod paží Bibli. Jejich oči jsou arogantně napůl přivřeny, když o nedělích vítají ostatní. Snaží se, aby vypadali ještě božštěji než sám Ježíš. Jak jen by to bylo dobré, kdyby každý jednotlivý den byli takto božští?

Víte, co říkají manželky pastorů, kteří tak lpějí na zákoně? Říkají, že jsou šťastím bez sebe, když jejich manželé promlouvají z kazatelen takovým „svatým a milostivým“ způsobem, když pronášejí taková vybraná slova. Tito svatouškové se však změní, jakmile přijdou domů.

Jednou se stalo, že žena pastora, lpějícího na zákoně, si na jednom konci kazatelny zbudovala domov, přinesla si tam termosku, přikrývky a rýži, protože její manžel se k ní doma choval nesnesitelně hrubě, ale na kazatelně byl tak vlídný a ctnostný. Pastor se ženy zeptal, co to provádí. Odpověděla mu, že to tam má ráda, protože on je na kazatelně tak vlídný a jeho slova znějí tak jemně, doma by se však změnil a týral ji.

Musíme šířit evangelium

Upřímně řečeno, i já jsem v očích své ženy klesl. Proto má žena často říká: „Jediné, o co jsi se kdy staral, je evangelium.“ Nedokáží všechno dělat dobře, protože nejsem dokonalý muž. To nejdůležitější, co musím dělat dobře, je dílo Boží. Potom se musím starat o svůj domov. Až nakonec se musím věnovat všemu ostatnímu. To jsou mé preference. Není to jenom proto, že jsem pastor. Činím tak, protože mám zodpovědnost za službu evangeliu. Nemůžu evangeliu sloužit až potom, co si obstarám všechny své záležitosti. Proto kladu tak obrovský důraz na šíření evangelia. Nejpřednější je kázání evangelia, až potom se starám o své ostatní věci. Nedomnívám se, že bych mohl šířit evangelium a zároveň vyřizovat všechny své záležitosti.

Legalisté jednají jako andělé, když stojí na kazatelně. Učí věřící, aby plakali nad svými hříchy. Každý z legalistů by měl přijmout odpuštění za hříchy při víře v Ježíše, protože pouze v tom případě se může skutečně těšit z toho, že je bez hříchu. To je jediný způsob, jak se duše každého jedince může naplnit štěstím. Lidé hřeší a jednají nemorálně, své hříchy si nesou po celý život. Má-li někdo ve svém srdci hřích, je to dokonce horší než celé peklo. Takové lidi Bůh odsuzuje.

Nemůžu bohužel říci než to, že mnoho lidí stádá hněv Boží. Odsouzení Božím hněvem budou ti, kteří nečiní pokání ani se neobrátili ani neuvěřil v Ježíše Krista předstírajíce, že skutečně a pevně věří. Tito lidé nemohou Boha oklamat. Nemůže Jej oklamat, ať před ním máme pravou víru nebo ne. Nevěříme-li, budeme odsouzeni. Boží hněv se zjevuje všem, kteří nedrží víru. Ti budou hořet ve strašlivém ohni pekelném. Je mnoho lidí, kteří budou pro svou nevíru planout v pekle.

Proto musíme šířit evangelium. Zároveň bychom měli bez ustání kázat slovo Boží. Vždycky, když se sejdeme, měli bychom myslet na evangelium. Neměli bychom myslet pouze na sebe, ale trpělivě se starat i o ostatní. Musíme šířit evangelium, abychom pomohli lidem vyhnout se Božimu hněvu, ačkoli dotyční nás pronásledují a pohrdají Boží láskou.

Musíme si být vědomi následujícího. Kolem nás je mnoho lidí, které zasáhne hněv Boží. Musíme důkladně přemýšlet o tom, zdali skutečně musíme dosvědčovat evangelium nebo ne. Zároveň je musíme ze všech sil šířit a pro ostatní přinést oběti. Bude Boha těšit, jestliže dovolíme, aby došli trestu podle Jeho hněvu? Nesmíme je opustit tak jak jsou. Protože jsme si toho velmi dobře vědomi, musíme po celém světě šířit evangelium.

Pokud je ve vaší rodině legalista, celá vaše rodina se setká s Jeho hněvem. Co je hněv? Neposlouchají-li děti rodiče, říkáme: „Jestli neposlechneš, dostaneš“. Potom, když už to s dětmi nemohou vydržet, rodiče dětem uštědří výprask. Děti pak ze všech sil doznávají své špatné chování a prohřešky a prosí o prominutí. Rodiče svým dětem odpustí, jsou to přece jejich potomci. Ve čtvrtém verši se píše: „*Či snad pohrdáš bohatstvím jeho dobroty, shovívavosti a velkomyslnosti, a neuvědomuješ si, že dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání?*“ Dokdy je ale Bůh shovívavý? Bůh je shovívavý k lidem, než dovrší sedmdesát

osmdesát let věku, my se však chápeme rákosky, když naši shovívavost děti vyzkoušely dvakrát nebo třikrát. Bůh je k nám shovívavý až do konce našich dní.

Pro legalisty Bůh připravil plameny pekelné

Přijde poslední den, kdy i Pán do Své ruky vezme rákosku. Pro legalisty Bůh připravil strašlivou výheň naplněnou po okraj žhavými kameny a sírou. Ve Svém hněvu Bůh vzkřísí mrtvé a dá jim nesmrtelná těla. Bůh jejich těla učiní nesmrtelnými, aby věčně cítili nesnesitelnou bolest, a vloží je do žhoucí výhně, která nikdy nevyhasne. Hněv Boží je vzkřísí a dá jim věčná těla, po věčnost budou trpět. Nikdy je oheň nezahubí, přestože budou zmítáni žárem prosit: „*Smiluj se nade mnou..., ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svlaží mé rty, neboť se trápím v tomto plameni*“ (Lukáš 16:24).

Musíme jim přinést evangelium, protože je zcela zjevné, že budou odsouzeni. Abychom je zachránili před hněvem a zkázou, musíme legalistům okolo nás kázat evangelium, přestože nás mohou zesměšňovat a pronásledovat. Rozumíte, proč se snažíme ze všech sil, proč máme zájem o záchranu ostatních a proč většinu finančních prostředků našeho společenstva vydáváme na literární službu? Mohli bychom být velmi bohatá, kdybychom všechny peníze užívali jen pro náš sbor. Mohli bychom dobře jíst i výborně žít.

Nicméně je potřeba ohromného množství finančních prostředků, abychom mohli evangelium šířit po celém světě. Víte, proč to vlastně děláme? Protože tímto způsobem může dojít spásy mnoho dalších lidí. Proto jsme zcela oddaní šíření evangelia po celém světě. Bylo by pravděpodobné, že ostatní budou s to získat odpuštění za hříchy, jestliže bychom v šíření evangelia trpělivě nepokračovali?

Pokud bychom vám nezprostředkovali zvěst, mohli jste být spaseni, když vás již Bůh dávno spasil? Ne, nemohli byste být spaseni. Každý z nás byl legalistou předtím, než jsme byli znovuzrozeni. Měli jsme hřích, ačkoli jsme se domnívali, že věříme v Ježíše. Byli bychom v tomto světě došli zkázy, kdybychom neuslyšeli tuto dobrou novinu.

Můžeme je prostě nechat, aby propadli peklu a byli zničeni? Ne, to nemůžeme udělat. Nemůžeme dopustit, aby propadli peklu, protože známe evangelium Páně a spásy. Víme, kdo propadne peklu a kdo vstoupí do království nebeského. Proto i o ně máme starost a modlíme se za ně. Přinášíme jim dobrou novinu. Sháníme finanční prostředky a za tuto službu utrácíme tolik peněz, protože se řídíme následujícím: Spasit duši je nade všechny statky tohoto světa.

Se shovívavostí a trpělivostí šíříme evangelium, přestože jsme ze strany legalistů posmíváni a pronásledováni, abychom zachránili duše, které by jinak poznali Boží hněv.

Můžete si snad pomyslet: ‚Bylo by lepší, kdybyste napsal o pravém evangeliu čtivé knihy a jako letáky je rozhodil po celém široširém světě.‘ Udělali bychom to, kdyby to však byl dobrý způsob, jak pravé evangelium šířit. Tak to ale nefunguje. Neustále se snažíme evangelium šířit všemi možnými prostředky a neustáváme v modlitbách.

My, kdo šíříme evangelium, se nepokoušíme na kázání evangelia nikterak vydělat. Šíříme evangelium, abychom zachránili duše, protože víme, že všichni hříšníci zcela jistě propadnou peklu. Mnozí legalisté v tomto světě však usilují o ukojení svých světských žádostí, chlubíce se svou příslušností ke křesťanství. Musíme dobře pochopit význam toho, že legalisty učíme evangeliu.

Musíme také pamatovat na to, proč nám Bůh v desateru přikázání nařídil, abychom

dodržovali svatý den odpočinutí, a proč ti, kteří den odpočinku nedodrželi, byli ukamenováni. Den odpočinku symbolizuje zvěst o tom, že Ježíš smyl všechny hříchy světa. Evangelium musíme šířit s vírou v Pána, v níž musí být obsažena skutečnost, že Pán smazal všechny hříchy světa.

Zdá se, že během tohoto kázání jsem již ukojil svůj vztek vůči legalistům. Musíme jim odpustit a přistupovat k nim s trpělivou a shovívavou myslí. Zůstaneme-li mlčenliví, jsou legalisté odsouzeni peklu. My, kdo kážeme evangelium, nesmíme legalistům dovolit, aby nás zahanbovali svým majetkem nebo aby na nás měli nějaký vliv tělesný.

Evangelium musíme kázat svým rodinám a rovněž dalším duším

Evangelium musíme kázat každému, včetně mnoha neznámých lidí. Dobře víme, že všechny duše jsou stejně tak cenné jako duše členů našich rodin. Všechny lidi musíme považovat za cenné, protože před Bohem jsme všichni stejní.

Nemohu než mluvit o pravdě spasení, kdykoli kážu, protože mnoho duší směřuje do pekel. Musíme je před peklem a zatracením zachránit. Evangelium musíme kázat všem členům našich rodin, přátelům. Musíme je šířit prostřednictvím literatury, jestliže to zanechá vytoužený výsledek. Musíme se také modlit za to, co potřebujeme. Evangelium musíme šířit mnoha rozličnými metodami. Připravujeme hostinu, když se duše navrací zpět. Duše získáváme, kdykoli se k nám přidá obrozený v naší snaze šířit evangelium. Někdy se lidé opět ztrácejí ve světě, ačkoli jsme jim jen s obrovskými potížemi a s velkým vypětím sil dokázali přinést evangelium. V takové chvíli nás naplní vztek. Nakonec ale evangelium zvěstujeme bez pocitu jakéhokoli zklamání.

Byl bych rád, abyste si dnes dobře zapamatovali jednu věc. Nezapomínejte na skutečnost, že v našem okolí je mnoho křesťanských legalistů a že právě jim musíme přinášet evangelium. Takoví lidé předstírají, že dodržují zákon, přestože nemohou než každý den hřešit. Myslí si, že každodenním recitováním modliteb pokání si mohou zajistit odpuštění za své každodenní hříchy.

Odmítají evangelium, které říká, že Ježíš již smazal všechny naše hříchy. Domnívají se, že Ježíš sňal pouze jejich prvotní hřích a nikoli i jejich každodenní hříchy, protože nepoznali pravdu o odčinění hříchů. Ti, kdo neznají spásu pravdy, se nazývají legalisty. Musíme je zachránit před jejich hříchy tím, že jim přineseme evangelium spravedlnosti Boží. ☒

S obřízkou srdce

< Římanům 2:17-29 >

„Ty se tedy nazýváš židem, spoléháš na zákon, chlubíš se Bohem a tím, že znáš jeho vůli a vyučován zákonem dovedeš rozpoznat, na čem záleží. Myslíš si, že jsi vůdcem slepých, světlem těch, kteří jsou ve tmách, vychovatelem nevzdělaných, učitelem nedospělých, protože máš v zákoně ztělesnění všeho poznání a vší pravdy. Ty tedy poučuješ druhého, a sám sebe neučíš? Hlásáš, že se nemá krást, a sám kradeš? Říkáš, že se nesmí cizoložit, a sám cizoložíš? Ošklivíš si modly, a věci z jejich chrámů bereš? Zakládáš si na zákoně, a sám přestupováním zákona zneuctíváš Boha? ‚Jméno Boží je vaší vinou v posměchu mezi národy‘, jak stojí psáno. Obřízka má smysl, jestliže zachováš zákon. Jestliže však zákon přestupuješ, je to, jako kdybys nebyl obřezán. Jestliže naopak ten, kdo není obřezán, zachovává požadavky zákona, není to, jako kdyby byl obřezán? Ten, kdo je na těle neobřezaný, ale plní zákon, bude soudcem nad tebou, který s celou svou literou zákona a obřezaností zákon přestupuješ. Pravý žid není ten, kdo je jím navenek, a pravá obřízka není ta, která je zjevná na těle. Pravý žid je ten, kdo je jím uvnitř, s obřízkou srdce, která je působena Duchem, nikoli literou zákona. Ten dojde chvály ne od lidí, nýbrž od Boha.“

Musíme získat obřízku srdce

„*S obřízkou srdce.*“ Jsme spaseni, uvěříme-li celým srdcem. Musíme být spaseni v srdci. Bůh praví: „*S obřízkou srdce, která je působena Duchem, nikoli literou zákona. Ten dojde chvály ne od lidí, nýbrž od Boha*“ (Římanům 2:29). My všichni musíme do svých srdcí přijmout skutečnost o odčinění hříchu. Jestliže do svých srdcí nepřijmeme odpuštění za hřích, vše je neplatné. Každý člověk má „vnitřní já a vnější já“, každý jednotlivec musí uvnitř přijmout skutečnost odčinění hříchu.

Apoštol Pavel Židům říká: „*S obřízkou srdce.*“ Co tedy vlastně obřezávali Židé? Obřezávali část těla. Apoštol Pavel však říká: „*S obřízkou srdce.*“ Židé se obřezávali navenek, ale Pavel hovoří o tom, že je třeba získat obřízku srdce. Bůh promlouvá k našim srdcím, když se stáváme Jeho dětmi.

Pavel nemluví o vnější obřízce, ale o obřízce a odčinění hříchu v srdci. Větou „*A co když někteří byli nevěrní?*“ (Římanům 3:3) má na mysli ty, „kteří nevěřili srdcem.“ Nehovoří o vnější víře, ale říká: „Věřte ve svém srdci.“ Musíme chápat, o čem mluví apoštol Pavel, a musíme vědět, co znamená odčinění hříchu. Dále se musíme naučit, jak prostřednictvím slova Božího do svých srdcí získat odpuštění za hřích.

„*A co když někteří byli nevěrní?*“ Vlastně znamená: „Co když židé nevěřili v Ježíše Krista jako Spasitele, přestože rodem jsou potomky Abrahamovými?“ Nechá jejich nevíra Boží věrnost bez odezvy? Měla by snad přestat platit skutečnost, že Bůh smazal všechny naše hříchy včetně hříchů Abrahamových potomků? V žádném případě. Pavel říká, že rovněž Židé, rodem potomci Abrahamovi, mohou být spaseni, jestliže uvěří, že Ježíš Kristus je Spasitel, Syn Boží, jenž prostřednictvím křtu a ukřižování sňal všechny hříchy světa. Pavel rovněž říká, že nemůže přestat platit skutečnost spásy a milosti Boží, která nám byla zprostředkována Ježíšem Kristem.

V Listu Římanům 3:3-4 stojí: „*A co když někteří byli nevěrní? Nezruší jejich nevěrnost věrnost Boží? Naprosto ne! Ať se ukáže, že Bůh je pravdivý, ale ‚každý člověk lhář‘, jak je psáno: ‚Aby ses ukázal spravedlivý ve svých slovech a zvítězil, přijdeš-li na soud.‘*“ Pán dal slib Svým slovem a uskutečněním Svého slibu posvětil věřící. Bůh si přeje ukázat Svou spravedlnost a ospravedlnit ty, kdo mají víru v Ježíše a věří v Jeho slovo, kdo věří v to, že Jeho slib byl naplněn, když On přijal trest. Dokonce i my, kteří jsme do srdcí přijali odpuštění za hříchy, si přejeme být souzeni podle Jeho slova a soud překonat s Jeho slovem.

Apoštol Pavel hovoří o vnějším a vnitřním já

Pavel hovoří o svém „vnějším a vnitřním já“. Také my máme vnější já a vnitřní já, jde o tělo a duši. Jsme stejní jako on. Pavel o tom pojednává následovně.

V Listu Římanům se říká: „*Jestliže však naše nepravost dává vyniknout spravedlnosti Boží, co k tomu řekneme?*“ Pavel nechce říci, že by jeho zevnějšek, jeho vnější já, byl čistý. Jeho tělo je špinavé a setrvává v hříchu až do poledního dne života. Totéž platí pro všechny lidi na celém světě. Pokud však Bůh takovým lidem nabízí spásu, nedává to vyniknout spravedlnosti Boží? Nebyl by Bůh spravedlivý, kdyby spasil lidské bytosti, ačkoli jejich zevnějšky jsou nečisté? „*Není Bůh, po lidsku řečeno, nespravedlivý, když nás stihá svým hněvem? Naprosto ne! (Římanům 3:5-6).*“ Pavel vysvětluje, že nedosahujeme lásky jen díky tomu, že náš zevnějšek je čistý.

Máme vnější a vnitřní já. Pavel se však zabývá tím, co je uvnitř, srdcem. Říká: „*A co když někteří byli nevěrní? Nechá jejich nevíra Boží věrnost bez odezvy? Je třeba být s obřízkou srdce.*“ Pravá víra není, jestliže jsme jednou spravedliví a další den zas hříšníky. Stavíme-li svou víru na základě našeho vnějšího já, které hřeší a je nečisté.

Povrchní člověk vždy hřeší, až do své smrti

Apoštol Pavel nekládal naděje ve své vnější já. Také ti, jejichž hříchy byly smazány, mají vnější a vnitřní já. Jak se asi cítí, když pozorují své vnější já? Nemohou než být zklamáni. Podívejme se na svá vnější já. Někdy jsme dobří, ale čas od času jsme jednoduše naprosto hnusní. Bible však říká, že naše vnější já byla ukřižována spolu s Ježíšem Kristem. Naše vnější já zemřela. Ježíš Kristus nám přinesl odpuštění za všechny hříchy našich vnějších já.

My, kdo jsme spaseni, býváme často zklamáni svými vnějšími já, když na ně pohlédneme. Zdá se, že jsme nadějní, když naše vnější já dělají dobré, ale přepadá nás naprosté zklamání, když naše vnější já nedokáží naplnit očekávání. Jsme-li zklamáni našimi vnějšími já, domníváme se, že se naše víra rozpadla. Není to však pravda. Naše vnější já již bylo ukřižováno s Kristem. Rovněž ti, jejichž hříchy byly odčiněny, se i nadále svým fyzickým tělem dopouštějí hříchů. Není snad i to hřích? Samozřejmě, je to hřích, ale je to hřích mrtvý. Takové hříchy jsou mrtvé, protože již byly s Pánem ukřižovány. Hřích, kterého se dopouští naše vnější tělo, není vážný problém, zásadní ale je, že před Pánem nejsou naše srdce pravá.

Srdcem musíme věřit v Boha

Spravedlivým se zjevuje více nepravostí záhy potom, co jim bylo odpuštěno za hříchy.

Boží spása by nikdy nebyla dokonána, kdybychom ji poměřovali podle svého vnějšího já, které nemůže než každou chvíli hřešit. Budovali-li bychom naši víru na skutecích vnějšího těla, naše víra by se odchytila od víry v Boha, kterou opečovával již Abraham.

Apoštol Pavel říká: „*S obřízkou srdce.*“ Budeme-li věřit z celého srdce, nikoli podle skutků vnějšího těla, budeme posvěceni a staneme se spravedlivými. Naše spása nezávisí na tom, zdali naše vnější já bude jednat tak, jak přikazuje Bůh. Rozumíte tomu? Problém tkví v tom, že máme vnější a vnitřní já, která jsou vzájemně spojena. Proto máme někdy sklon k tomu, abychom přikládali větší význam vnějšímu, tělu. Jsme spokojeni a jisti sami sebou, jestliže naše vnější já jednají uspokojivě, ale v opačném případě jsme hluboce zklamáni. Pavel říká, že to není pravá víra.

„*S obřízkou srdce.*“ Co je skutečná pravda? Jak o něčem můžeme vědět a věřit tomu srdcem? V Evangelium podle Matouše 16 se Ježíš zeptal Petra: „Za koho mě pokládáš?“ Nato Petr dosvědčil svou víru slovy: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého.“ Takto srdcem Petr věřil. Ježíš mu odpověděl: „Blaze tobě, Šimone Bar-Jona, protože ti to nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec v nebesích.“ Ježíš řekl Petrovi, že jeho víra je pravá.

Abraham neměl syna. Bůh jej ale vedl Svým slovem a přislíbil mu, že mu dá syna a učiní jej otcem mnoha pronárodů. Pravil dále, že Bůh bude jeho Bohem i Bohem všech jeho potomků. Bůh řekl Abrahamovi, aby on i všichni jeho potomci mužského pohlaví byli obřezáni na znamení smlouvy mezi Bohem a Abrahamem. Bůh pravil: „Jizvy obřízky části těla jsou smlouvou, že jsem vaším Bohem.“ Abraham smlouvě věřil z celého srdce. Věřil, že Bůh bude jeho Bohem a požehná jeho srdci. Věřil také, že Bůh bude Bohem pro všechny jeho potomky. Abraham věřil v Samotného Boha.

Stáváme se spravedlivými díky tomu, že srdcem věříme v evangelium vody a Ducha

Stáváme se spravedlivými díky tomu, že srdcem věříme tomu, že Bůh je naším Bohem a naším Spasitelem. Jsme spasení tím, že věříme z celého srdce. Nic jiného nás nemůže spasit. Stáváme se spravedlivými díky tomu, že srdcem věříme tomu, že Bůh je naším Bohem, že prostřednictvím Ježíšova křtu a Jeho smrti na kříži smazal všechny naše hříchy. Víra z celého srdce nás spasí. Proto Bible praví: „*Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení*“ (Římanům 10:10).

V tuto chvíli musíme zřetelně objasnit, že se stáváme spravedlivými díky víře srdcem, nikoli prostřednictvím ctnostných skutků našeho těla. Nikdy bychom se nemohli stát spravedlivými, kdyby Ježíš dal našemu vnějšímu já nějakou takovou podmínku: „Zahladím všechny vaše hříchy, ale pod jednou podmínkou. Můžete se stát mými dětmi, jestliže již nebudete hřešit. Pokud to nedokážete, nemůžete se stát mými dětmi.“

Díky víře srdcem jsme se stali spravedlivými. Mohli bychom se stát spravedlivými, kdyby to Bůh podmínil změnou našeho vnějšího já? Věříte, že vás Bůh spasil tím, že z vás sňal hříchy prostřednictvím Jeho křtu v řece Jordánu, Jeho odsouzením a ukřižováním místo vás? Jak tomu věříte? Nevěříte tomu svým srdcem? Mohli byste být spaseni, kdyby byl Bůh řekl: „Odpustím vám vaše malá přestoupení, ale ne ta velká. Nedodržíte-li podmínku, vysvobození pro vás nebude platit“?

Musíme odlišit vnější já od vnitřního já

Naše tělo, vnější já, je vždy slabé a samo o sobě nemůže dospět ke spravedlnosti Boží. Stali jsme se před Bohem spravedlivými díky víře srdcem, protože On slíbil, že spasí všechny, kdo uvěří srdcem. Uvidí-li Bůh, že naše víra srdcem potvrzuje, co Bůh vykonal a že Ježíš smazal všechny naše hříchy, učiní nás Svými spravedlivými dětmi. To je smlouva Boží. On nás spasil naplněním Svého slibu.

Bůh říká, že jsme Jeho lidem, když vidí víru v našich srdcích. Musíme odlišit naše vnitřní já od vnějšího já. Nikdo na celém světě by nemohl být spasen, kdybychom spásu poměřovali skutky vnějšího já, svého těla. „*S obřízkou srdce.*“ Byli jsme spaseni díky tomu, že z celého srdce věříme v Ježíše Krista. Rozumíte již tomu? „*Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení*“ (Římanům 10:10). Apoštol Pavel zcela zjevně odlišuje vnější já od vnitřního já.

Naše vnější já je horší než psí hovno. Je zcela bezcenné. Nepotřebujeme použít Abraham jako příkladu. Podívejte se sami na sebe. Dobře se podívejte na své bezcenné tělo. Tělo všelijak pletichaří, aby si zajistilo vyšší společenské postavení a aby mohlo žít v přebytku. Nejedná snad tělo vždycky pouze ve svůj vlastní prospěch? Tělo by bylo odsouzeno více než dvanáctkrát za den, kdyby bylo souzeno podle toho, jak myslí a jak jedná. Tělo je proti Bohu.

Naštěstí se Bůh o naše vnější já nestará, význam přikládá pouze našemu vnitřnímu já. On nás spasí, jestliže uvidí, že z celého srdce skutečně věříme, že Ježíš je Spasitel. Říká nám, že nás již spasil ze všech našich hříchů.

Nikdy nemůžeme být spaseni prostřednictvím svých vlastních myšlenek

Podívejme se na své vlastní myšlenky. Domníváme se, že je možné věřit pouze myšlenkami. Můžeme věřit myšlenkami těla asi takto: ‚Byl jsem spasen, protože mne Bůh spasil.‘ Není však možné, abychom byli myšlenkami spaseni. Tělesná mysl se neustále mění a vždy dělá zlo. Je to pravda? Myšlenky tělesné myslí si žádají dělat to či ono podle vlastní žádosti.

Předpokládejme, že někdo svou víru zakládá na svých myšlenkách. Dotyčný může mít jistotu ohledně spásy, protože jeho současné myšlení souhlasí s jeho myšlením minulým: ‚Ježíš sňal všechny naše hříchy v řece Jordánu.‘ Protože však myšlenky těla jsou nestálé, nemůže si být spásou jist, jakmile do jeho ochablého myšlení ohledně spásy pronikne nejmenší pochyba. Víra mylně vybudovaná na tělesném myšlení padne pod náporom pochyb.

V pravdě v Něj a pravdu nemůžeme věřit, pokud za základ naší víry bereme vlastní myšlenky. Taková víra se podobá domu vystavěnému na písku: „*A spadl příval, přihnaly se vody, zvedla se vichřice, a obořily se na ten dům; a padl, a jeho pád byl veliký*“ (Matouš 7:27).

Tedy, víra člověka, který věří myšlenkami, je naprosto vzdálena víře založené na slovu Božím. Bůh pravil: „*Aby ses ukázal spravedlivý ve svých slovech a zvítězil, přijdeš-li na soud*“ (Římanům 3:4). Naše spasení by mělo být založeno na Jeho slovu. Slovo se stalo tělem a spočinulo mezi námi, a Bůh je Slovo. Slovo sestoupilo na tuto zemi v podobě člověka. Ježíš nás spasil a po třiatřiceti letech na této zemi byl vzkříšen a vedl Své apoštoly,

aby sepsali slovo slibu, který je naplněním Starého zákona, jenž dal rovněž On Svým služebníkům. Bůh v Bibli zapsal to, co pravil a vykonal. Bůh se zjevuje ve Slovu a se Slovem, promlouvá Slovem a Slovem nás také spasil.

Nikdy nemůžeme dosáhnout dokonalého odčinění hříchu svými vlastními myšlenkami a nedověře ve slovo Boží. Proto si často lidé pomyslí: „Někdy se zdá, že jsem byl spasen, ale jindy zas ve spásu přinesenou Pánem prostě nemohu věřit.“ Myšlenkami nemůžeme být spaseni, protože se naše myšlenky neustále mění ne vždy jsou pravdivé.

Proto apoštol Pavel říká, že musíme dosáhnout obřízky srdce. Srdcem věříme v Jeho spravedlnost. Věříme-li srdcem Jeho slovu, srdce jasně dosvědčuje, že nám to Bůh ve Starém zákoně slíbil a že naplnil Svou smlouvu. Tímto způsobem nás Svým slovem v Novém zákoně spasil. Jsme spaseni a jsme dětmi Božími díky tomu, že z celého srdce věříme Jeho slovům.

Z našich hříchů jsme spaseni díky tomu, že srdcem věříme v evangelium vody a Ducha

Jsme spaseni vírou, protože naše srdce dokáže přijmout Boha, ale naše myšlenky tělesné myslí Jej nedokáže přijmout. Děťmi Božími se stáváme díky víře srdcem, nikoli skutky nebo myšlenkami našeho vnějšího já. Je zřejmé, že budeme-li z celého srdce věřit v Jeho slovo, staneme se Jeho dětmi. Věříte srdcem? Máte obřízku srdce? Věříte svým srdcem, že Ježíš je vaším Spasitelem? Ti, kdo věří v Syna Božího, mají svědectví sami v sobě. Máte také vy svědectví slova o tom, že vás Ježíš dokonale spasil? Nejde o svědectví osobního prožitku či zkušenosti. Máte v sobě slovo Boží? Přijali jste slovo, které odčinilo vaše hříchy? Získat pravou víru znamená být spasen vírou.

Díky víře srdcem v Boží slovo se nám dostává odpuštění za hříchy. Přesto jsme ale velmi často zklamáni, když pohlížíme na slabosti svého vnějšího já. V těch okamžicích jsme blízci toho, abychom se vzdali víry v Boha. Ten, kdo plně nerozumí pravdě, zůstává v klamu. Většina křesťanů svými skutky poměřuje víru. To je ovšem kardinální omyl. Svou víru nesmíme poměřovat vlastními skutky. V těle bychom neměli vidět základnu své víry, protože tělo je bezcenné. Starý i Nový zákon nám říkají, že spravedlivým se stal ten, kdo srdcem věří v Boží slovo. Z hříchů nejsme vysvobozeni myšlenkami nebo skutky, ale pouze a jen vírou. Skutky těla nemůžeme být spaseni. To, zdali hřešíme nebo konáme dobré skutky, nemá nic dočinění s Bohem a Jeho slávou.

Pravá víra tudíž znamená spásu díky víře srdcem v pravdu spásu Božího slova. Naše víra je špatná, když jsou naše srdce špatná, a naše víra je správná, když jsou naše srdce správná. Správné jednání pochází ze správné víry. Špatné jednání může pocházet z toho, že naše srdce je slabé. Důležité však je, že Bůh nahlíží do srdcí. Bůh nahlíží do srdcí a zkoumá je. Bůh posuzuje, zdali je srdce správné nebo ne. Bůh se dívá, věříme-li skutečně srdcem. Rozumíte? Víte o tom, že Bůh se dívá do našich srdcí? Když se Bůh dívá do našich srdcí, zkoumá, věříme-li v Ježíše Krista skutečně srdcem. Věříte srdcem?

Když na nás Bůh pohlíží, dívá se, věříme-li skutečně srdcem nebo ne. On se dívá do našich srdcí. Před Bohem musíme svá srdce ukázat. Je nutná obřízka srdce. Věříte srdcem? Bůh se dívá do našich srdcí. On se dívá, věříme-li skutečně srdcem nebo ne. On se dívá, zdali skutečně známe pravdu a usilujeme-li o ni. Dívá se na to, jestli máme v srdcích víru nebo ne a zdali Jej chceme následovat a věřit v Jeho slovo.

Existuje náboženské uskupení, které přikládá obrovský význam přesné chvíli, kdy došlo ke znovuzrození

Je důležité, abychom měli přesnou znalost o tom, co Ježíš Kristus vykonal, a abychom tomu z celého srdce věřili. Existuje náboženské uskupení, které tvrdí, že bratři a sestry z našeho společenstva nejsou spaseni. Cítím velkou lítost nad dušemi z onoho uskupení. Chtěl bych, aby mi porozuměli. Chtěl bych, aby se poučili o evangelium vody a Ducha. Byli vaše hříchy smazány? - Amen. - Věříte tomu srdcem?

Existují nicméně lidé, kteří říkají, že naše víra není správná. Říkají, že nemůžeme věřit slovu tak, jak je zapsáno, a že máme věřit pouze tomu, co je dokázáno vědou. Tvrdí, že to je dokonalá spása a dokonalá víra. Říkají, že znovuzrozená osoba by měla znát přesný okamžik (měsíc, den, hodinu), kdy došlo k jejímu znovuzrození. Když se bratr Hwang jednou setkal s jedním z nich, byl dotázán, kdy přesně byl znovuzrozen. Bratr Hwang tedy odpověděl, že nezná přesné datum a čas, kdy k jeho znovuzrození došlo, ale že byl znovuzrozen díky víře v evangelium vody a Ducha někdy v minulém roce. Tazatel pak řekl, že bratr Hwang vlastně nebyl spasen..

Samozřejmě bychom mohli říci přesný čas, hodinu, den, měsíc, rok našeho znovuzrození, kdybychom to chtěli vypátrat. Dokonce je možné říci, jestli k tomu došlo před polednem nebo po poledni, ráno nebo vpolední, během oběda nebo večere. Nicméně spása závisí na víře srdcem. Vůbec nezáleží na tom, zdali si můžete vzpomenout na přesný čas, kdy k tomu došlo.

S obřízkou srdce

Pán vzal na Sebe všechny naše hříchy v řece Jordánu a byl ukřižován, aby místo nás přijal trest za naše hříchy. Byl proklán za naše nepravosti a zmučen za naše přestoupení. On snal všechny hříchy našeho vnějšího a vnitřního já. Naše duše byli vzkříšeny, my nyní můžeme Pána následovat tak, jak si to přeje, přestože nám někteří mohou lživě říkat, že nejsme spaseni.

Co Bible říká o vnějšku člověka? Zdá se, že více a více nepravostí se objevuje poté, co nám bylo odpuštěno za hříchy. Dosud se nevyjevily všechny naše nepravosti, ještě mnohé nedostatky vyjdou najevo. Přesto jsme však spaseni, jestliže srdcem věříme, že Bůh je naším Bohem a že Ježíš prostřednictvím Svého křtu, který přijal v řece Jordánu, a ukřižování snal všechny naše hříchy.

Nesmíme být srovnáváni s lidmi, kteří kladou důraz na přesné datum, kdy došlo k jejich znovuzrození, a věří pouze v to, co bylo verifikováno vědeckými metodami. Zcela zjevně takoví lidé nejsou spaseni. Z celého srdce věříme, že se staneme spravedlivými. Věříte, že Ježíš Kristus je náš Spasitel? - Amen. - Víra začíná právě v tomto bodě. Pán říká, že jsme Jeho spravedlivými dětmi a že naše víra je pravá. Žehná naším srdcím a chce, abychom Jej následovali srdcem naplněným vírou. Bůh nás vede a žehná nám, když s vírou v srdcích za Ním kráčíme.

„*S obřízkou srdce.*“ Byli jsme spaseni, právě díky tomu, že jsme uvěřili srdcem. Mnozí lidé na této zemi, že je spasilo to, že z celého srdce uvěřili evangelium. Oni však ke své víře často přidávají vlastní skutky. Považují totiž skutky svého vnějšího já za zcela zásadní podmínku své víry. Tvrdí, že víra ve evangelium vody a Ducha je nemůže dovést ke spáse, protože míchají dohromady víru srdce a své vlastní ctnostné skutky.

Proto se více zajímají o to, jak dobře si počíná člověk navenek a jak často se kdo modlí v pokání. Tito lidé jsou bohužel na hony vzdáleni spáse, ačkoli se domnívají, že již byli spaseni ze svých hříchů.

Bůh se dívá na srdce

Věříme, že se staneme ve svých srdcích spravedliví. Tato skutečnost je naprosto oddělena od našeho vnějšího já, těla, a nemá nic dočinění s našimi zásluhami. Samo spasení nemá žádný vztah k našim skutkům. Byli jste posílení, když jste se dozvěděli, že vaše hříchy byly smazány? Chcete radostně sloužit Pánu? Šíříte zvěst s radostí? Chcete se sami podílet na Jeho překrásné misii? Srdce se naplní vděkem a radostí, protože Bůh naši víru schvaluje, když věříme srdcem. Vidíte, srdce je před Bohem veledůležité. ☒

KAPITOLA

3

Úvod ke třetí kapitole Listu Římanům

Pavel řekl, že lidská nedověra nemohla zrušit věrnost Boží. Od kapitoly druhé apoštol Pavel dále zdůrazňuje, že Židé neměli žádné výhody před Řeky. V této, třetí, kapitole Pavel srovnává zákon a spravedlnost Božího zákona, když předtím hovořil o zákoně spravedlnosti Boží, který umožňuje, aby hříšníci získali Jeho spravedlnost a vede je k životu v pravdě. V této kapitole rovněž zdůraznil, že spása z hříchu nepřichází skrze naše skutky, ale skrze víru ve spravedlnost Boží.

Apoštol Pavel ukázal, že i kdyby Židé a další lidé nevěřili ve spravedlnost Boží, jejich nevěrnost by nemohla zrušit věrnost Jeho spravedlnosti. Bůh nemůže lhát a Jeho trvalá spravedlnost nezmizí. Její účinnost nemůže být zrušena jenom proto, že Židé v Jeho spravedlnost nevěří.

Spravedlnost Boží, o které kázal apoštol Pavel, nemůže být prostě zneplatněna lidskou nedověrou. Každý, kdo věří ve spásu, kterou dal Bůh všem lidem, získává spravedlnost Boží. Tato spravedlnost je dokonalá a stojí nade vši lidskou morálkou a mimo lidské myšlení.

Pavel obviňoval všechny, kdo nevěřili ve spravedlnost Boží, z toho, že z Něj činí lháře. Bůh pravil, že dokonale spasil lidi z hříchů prostřednictvím Své spravedlnosti. Oni tomu ale neuvěřili, proto z Něj dělali lháře. Spravedlnost Boží však nemůže být ovlivněna jejich nevěrností.

Jak se zjevuje spravedlnost Boží?

Všichni, kdo nevěří ve spravedlnost Boží, budou odsouzeni za své hříchy. My všichni můžeme dosvědčit spravedlnost Boží díky spáse, kterou nám On přináší. Ti, kdo věří v Jeho spravedlnost, získávají odpuštění za hříchy a život věčný. Proto úplně každý může být posvěcen díky víře ve věrnost spravedlnosti Boží.

Spravedlnost Boží není falešná, ale pravdivá. Každý z nás je před Bohem lhářem. Bůh však koná to, co slíbil, a naplňuje veškeré sliby. Spravedlnost Boží tak vítězí nad lidskou lží. Lidské bytosti musí uvěřit ve spravedlnost Boží. Bůh nikdy nemění to, co řekl, naopak lidé velmi často své postoje mění podle momentálních úsudků. Bůh vždy dodržuje jako pravé to, co sdělil lidstvu.

V Listu Římanům 3:5 stojí: *Jestliže však naše nepravost dává vyniknout spravedlnosti Boží, co k tomu řekneme?*“ Nepravost lidstva dává vyniknout spravedlnosti Boží.

Spravedlnost Boží se nadále zjevuje v našich slabostech. Děje se tak, jak je zaznamenáno, protože Sám Ježíš učinil spravedlivý akt, aby zachránil hříšníky z jejich hříchů. Spravedlnost Boží proto v důsledku lidských nepravostí září ještě jasněji. Tuto pravdu je možno nalézt v evangeliu vody a Ducha, které je naplněno spravedlností Boží. Je tomu právě tak, protože všichni lidé hřeší až do posledního dne svého života - Boží láska je však silnější než všechny hříchy. Láska Boží zachraňuje všechny křehké hříšníky z jejich hříchů.

Náš Pán překonal všechny hříchy světa a dokonal spásu prostřednictvím odpuštění za hříchy. Žádný z lidí nemůže žít životem bez hříchu. Poněvadž lidé byli zatraceni a směřovali do pekel, Bůh se jich ve Své lásce ujal. Právě to je Jeho spravedlnost.

My, lidé, jsme byli ode dne narození lháři a odpírali jsme spravedlnosti Boží nevírou v Jeho slova. Bylo patřičné, že lidstvo bylo zatraceno před Bohem, protože žádný z lidských skutků nebyl z Jeho pohledu přijatelný. Svou láskou nás však Bůh spasil z hříchů, protože se nad námi slitoval. Bylo patřičné, aby všichni lidé propadli peklu, protože podleli svodům Satana a všichni hřešili. Bůh ale seslal Svého jediného Syna, aby lidi spasil z moci zla a temných sil.

Apoštol Pavel řekl, že lidské bytosti se mohou každý den sebevíc snažit o to, aby se chovali náležitě, ale nikdo z lidí si nemůže pomoci a celý život se dopouští hříchů. Lidské nepravosti nicméně jen víc a víc vyjeví Boží spravedlnost a lásku. Je pravdou, že lidské bytosti nemají spravedlnost, proto potřebují posla, jakým byl apoštol Pavel. Pavel poznal spravedlnost Boží a přijal ji, díky tomu se mu dostalo i Ducha svatého. A tak mohl šířit Jeho spravedlnost.

Evangelium, které šířil Pavel, bylo založeno na spravedlnosti Boží

Evangelium, které šířil Pavel, bylo založeno na spravedlnosti Boží. Pavel musel kázat evangelium, protože Bůh miloval hříšníky a chtěl je spasit z jejich hříchů. Vysvobozující Boží láska je v evangeliu vody a Ducha. Odpuštění za hříchy tedy závisí na naší víře ve spravedlnost Boží. Problémem nicméně je, že lidé se domnívají, že musí žít ctnostně, aby byli spaseni před Bohem. Lidské bytosti, vycházejíce ze svých pudů, nemohou být nikdy dobré; chovat se dobře navenek přináší jen překážky pro získání spravedlnosti Boží. Lidé se musí zbavit fixních představ o ctnostném životě, aby přijali evangelium duchovní obřízky, které nám dal Bůh.

Nikdo na celičké zemi nemůže být skutečně dobrý. Jak by tedy hříšníci mohli být spaseni ze všech svých hříchů? Musí odhodit myšlenky, že dokáží vést dobrý život, díky kterému budou spaseni. Mnozí lidé se odmítají vzdát vlastních myšlenek a měřítek, proto nemohou být spaseni ze svých hříchů. Spravedlnost Boží, která je zjevena v evangeliu duchovní obřízky, nás uvědomuje o tom, že naše nepravost slouží pouze k tomu, aby pomohla vyjevit, jak velká je Boží láska a Jeho spravedlnost. Z tohoto důvodu jsou ti, kdo věří ve spravedlnost Boží, hrdi na Jeho spravedlnost, nikoli na svou vlastní spravedlnost. Spravedlivý se pyšní pouze spravedlností Boží a vyvyšují jeho spravedlnost, protože ona pochází od Boha.

Apoštol Pavel nás poučuje o významu zákona pro legalisty, kteří věří tomu, že se dostanou do nebe, když budou konat dobré skutky, ale spravedlnosti Boží nemohou nikdy dosáhnout, pokud nevedou ctnostný život poté, co uvěřili v Ježíše. Zákon je jako zrcadlo, které vyjevuje lidské hříchy. Pavel učí, že lidé se pyšní vznosnou vírou, ale přitom je jejich víra špatná. Tak nás Pavel učí a tím nás vede ke spravedlnosti Boží.

Pavel promlouvá těm, kdo následují falešné učitele učící tomu, že se nikdo nemůže stát spravedlivým a bez hříchu, jakmile uvěřil v Ježíše. Pavel učí nevěřící, aby věřili ve spravedlnost Boží a aby se vysvobodili ze zatracení. Pavel tvrdí, že nevěřící ve spásu prostřednictvím Ježíšovy vody a krve budou odsouzeni. Je patřičné, aby byli odsouzeni, protože nevěří v Boha. Říká, že hříšníci by se měli navrátit ke spravedlnosti Boží a Jeho spravedlnost přijmout, aby byli ušetřeni strašlivého trestu.

Můžeme tedy snad hřešit více, protože věříme ve spravedlnost Boží?

Ve verši sedm stojí psáno: „*Jestliže však moje lež vyzdvihla Boží pravdu k jeho slávě, proč mám být ještě souzen jako hříšník?*“ Pokud se tedy nazýváme těmi bez hříchu, můžeme bez omezení hřešit? Pavel o této otázce hovoří. Můžete snad lhát mnohem svobodněji, protože vás Bůh Svou spravedlností spasil? Jestliže tomu věříte, měli byste vědět, že neznáte spravedlnost Boží a že Jeho spravedlnost urážíte.

Dokonce i dnes je mnoho lidí, kteří ve svých srdcích opovrhují spravedlností Boží. Tím se nelišíme od dřívějších dob. Pavel sepsal Písmo přibližně před dvěma tisíci let, i před tím bylo mnoho lidí uvězněni ve vlastních myšlenkách.

Ani dnes mnoho křesťanů, kteří dosud nebyli znovuzrozeni, správně nerozumí tomu, že zbaví-li se někdo hříchu, může se hříchu dopustit záměrně. Všichni, kteří nebyli znovuzrozeni, opovrhují spravedlivými, kteří byli znovuzrozeni skrze vodu a Ducha. Na základě myšlenek těla pomlouvají znovuzrozené světce. Nominální křesťané, legalisté, se se svými bezvěrnými myšlenkami vysmívají znovuzrozeným křesťanům. Lidské tělo nemůže porozumět pravé víře. Hřích je něco, čeho se dopouštíte po celý svůj život. Všichni, spravedliví i nespravedliví, nemohou než hřešit. Nicméně ti, kteří odmítají spravedlnost Boží, mají hřích, ale ti, kteří ve spravedlnost Boží věří, jsou bez hříchu.

Pavel nevěřícím řekl: „*A co když někteří byli nevěrní? Nezruší jejich nevěrnost věrnost Boží? Naprosto ne!*“ (*Římanům 3:3-4*). Jenom proto, že lidstvo nevěří ve spravedlnost Boží, jejich nevěrnost nemůže zrušit Jeho spravedlnost. Věří-li kdokoli ve spravedlnost Boží, je spasen. Nevěří-li však osoba ve spravedlnost Boží, nemůže se jí Jeho spravedlnosti dostat. Tak to je. Spravedlnost Boží bude provždy pevná a neměnná. Ti, kdo propadají peklu, nevěří v Ježíšův křest a Jeho krev. Jejich hříchy nebudou nikdy očištěny. Spravedlnost Boží, která věřící přivádí ke znovuzrození, nebude nikdy zrušena jenom proto, že v ni lidé nevěří.

Získání spravedlnosti Boží nezávisí na lidském úsilí

Získání spravedlnosti Boží nemá nic dočinění s lidským úsilím. Je jednoduše pouze spjato s naší vírou v pravdu, že spravedlnost Boží je odčiněním našich hříchů. Člověk, jenž věří v pravdu vody a Ducha prostřednictvím víry získává spravedlnost Boží, ale tomu, kdo nevěří ve spravedlnost Boží, je určen trest v souladu s pravdou Božích slov.

Proto Bůh do tohoto světa seslal Ježíše a učinil z něj úhelný kámen a neústupnou skálu pro ty, kdo se protíví spravedlnosti Boží. Je mnoho lidí, kteří dobrovolně usilují o zatracení pekelné, protože nechtějí uvěřit ve spravedlnost Boží, ačkoli jim Ježíš, úhelný kámen a neústupná skála, přinesl spravedlnost Boží tím, že se stal jejich Spasitelem. Dokonce i sebezlejšímu člověku se dostalo možnosti stát se spravedlivým a zajistit si život věčný. Naopak, ani sebelepší člověk, který vykonal mnoho dobrých skutků, nemůže uniknout zkáze, jestliže nevěří ve spravedlnost Boží, která mu umožňuje získat odpuštění za hříchy a být znovuzrozen.

Všichni mající hřích budou odsouzeni, protože mzdou za hřích je smrt. Ježíš se stává úhelným kamenem a neústupnou skalou pro ty, kdo se snaží ustanovit jejich vlastní spravedlnost a vstoupit na nebesa aniž by věřili ve spravedlnost Boží. Někteří lidé tedy neuniknou zkáze, ačkoli nějakým způsobem v Ježíše věří, protože nevěří v Jeho spravedlnost.

Někteří lidé říkají, že jsou hříšníci, kteří byli spaseni z hříchů, ale nemůže existovat žádný ‚spasení hříšník‘. Jak se někdo může stát hříšníkem poté, co byl spasen z hříchu? Člověk je bez hříchu, jestliže byl spasen z hříchu. Člověk má hřích, jestliže se mu dosud nedostalo spásy z hříchu. V království Božím nebude ani jedna osoba mající hřích. Bůh praví: „*Na soudu svévolní neobstojí, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých*“ (Žalm 1:5).

Lidé si kladou zásadní otázku, jak se mohou stát spravedlivými, když se každý den dopouští hříchu. Takovou otázkou se však nemusí vůbec ztěžovat. Stát se spravedlivým vírou ve spravedlnost Boží je možné jenom díky tomu, že Pán již sňal všechny hříchy světa, včetně hříchů budoucích. On je na Sebe vzal přijetím křtu v řece Jordánu a smrtí na kříži, čímž naplnil všechnu spravedlnost Boží. Hříšníci se mohou stát spravedlivými prostou vírou ve spravedlnost Boží. Jste i nadále dlužníky, přestože všechny vaše dluhy byly splaceny?

Náš Pán Svou spravedlností vymazal všechny naše hříchy. Pán spasil ty, kdo mají dokonalou víru v evangelium vody a Ducha. Pro ně neplatí zatracení bez ohledu na to, jak jsou slabí. Všichni bychom se měli stát spravedlivými díky víře ve spravedlnost Boží.

Lidské myšlenky nás vedou k smrti

Lidské myšlenky nás vedou k smrti a jejich počátek je v tělesné mysli. Duchovní myšlenky pocházejí z víry ve spravedlnost Boží. Dábel může ovládat lidské myšlení. Lidské bytosti nemají jinou volbu, než svým tělem hřešit. Každý však, kdo věří ve spravedlnost Boží, se stává spravedlivým díky víře v Ježíšův křest a Jeho krev. Nikdo se nemůže stát spravedlivým tím, že by se vyhýbal páchání hříchu. Nikdo se nemůže fyzickou proměnou stát bytostí, která je dokonale bez hříchu, a dosáhnout stavu svátosti. Je to bláhové, jestliže se křesťan domnívá, že může dojít nebes tím, že se stane svatou osobou, která před Bohem nikdy nespáchá hřích.

Jednou provždy můžeme být spaseni z hříchů vírou ve spravedlnost Boží. Navíc, každý hříšník může být dokonale spasen ze svých hříchů, jestliže uvěří v milost evangelia vody a Ducha, které věřícím umožňuje stát se spravedlivými. Z lidského hlediska se někomu může zdát nemožné stát se tím, kdo je bez hříchu. Je to však možné vírou ve slovo Boží. Nikdo nemůže žít bez toho, aby se svým lidským tělem nedopouštěl hříchů, ale bez hříchu může být lidské srdce díky víře ve spravedlnost Boží. Lidské tělo musí uspokojit své tužby, je nemožné, aby se tělo vyhnulo hříchům, protože usiluje o potěšení. Bůh praví pravdu: člověk se může stát spravedlivým jen vírou v evangelium vody a Ducha, které nám dává náš Pán. Svými těly, konáním dobrých skutků, se nemůžeme domoci království nebeského. Do nebes můžeme vstoupit jen vírou ve spravedlnost Boží.

Mezi duševní myslí a tělesnou myslí je rozdíl

Tělesná mysl nedokáže porozumět pravdě o tom, že je možné stát se tím, kdo je bez hříchu, pouze díky víře, že je tak možné stát se spravedlivým, znovuzrozeným křesťanem. Protože se lidé podléhající tělesné mysli domnívají, že budou hřešit znovu a znovu každý další den.

Pro člověka však je nemožné, aby se prostřednictvím lidských zásluh stal spravedlivým, to je dokonale možné jen díky spravedlnosti Boží. Člověk může získat Jeho spravedlnost vírou v Ježíšův křest a Jeho krev. Spravedlnost Boží má sílu vymazat hříchy všech lidí.

Umožňuje nám, abychom se stali spravedlivými a Boha mohli nazývat naším Otcem. Proto byste si měli pamatovat, že pravá a skutečná víra začíná s vírou ve spravedlnost Boží. Skutečná víra nemá počátek v tělesné mysli, ale ve víře ve slova pravdy.

Mnoho lidí, kteří nebyli dosud znovuzrozeni, nemůže uniknout z vlastních myšlenek, protože jsou v nich neustále uvězněni. Tito lidé nikdy nemohou říci, že se stali spravedlivými, ačkoli tvrdí, že věří v Ježíše, protože uvažují pouze svou tělesnou myslí. Člověk může říci, že je před Ježíšem bez hříchu, jenom když věří ve slova duchovní obřízky, která obsahuje spravedlnost Boží.

Pokud někdo chce získat spravedlnost Boží, měl by dotyčný naslouchat slovům pravdy, která jim přinášejí znovuzrození lidí. Z celého srdce by měli těmto slovům věřit. Duch svatý spočívá v každém světci, který věří ve spravedlnost Boží. Věřím, že i vy, bratří, budete pamatovat na tuto pravdu. Pokud si skutečně přejete získat požehnání a stát se znovuzrozeným, Bůh vám umožní, abyste se setkali se znovuzrozenou osobou, jež věří v Jeho spravedlnost.

Říkáte, že nikdo není spravedlivý?

Verš devátý a desátý říká: „*Co tedy? Máme my židé nějakou přednost? Vůbec ne! Vždyť jsme už dříve ukázali, že všichni židé i Řekové, jsou pod mocí hříchu, jak je psáno: „Nikdo není spravedlivý, není ani jeden“*“. Je psáno, že nikdo není spravedlivý, není ani jeden.

Co to znamená? Hovoří tato slova o naší situaci před naším znovuzrozením nebo po našem znovuzrození? Než jsme byli znovuzrozeni, byli jsme všichni hříšníky. Slova „*nikdo není spravedlivý*“ hovoří o stavu před tím, než Ježíš naplnil službu smazání všech hříchů světa. Nikdo se nemůže stát spravedlivým bez víry v Ježíše.

Slova o „postupném posvěcení“ vznikla kvůli lidem klanějícím se modlám a bludařským náboženstvím. „*Nikdo není spravedlivý, není ani jeden.*“ Myslíte si, že pro hříšníka je možné, aby se stal spravedlivým kultivací sebe sama a zdokonalováním se? Nikdo se nemůže stát spravedlivým na základě vlastních sil.

„*Nikdo není spravedlivý, není ani jeden.*“ Není nikdo, kdo se stal spravedlivým, ani kdo by se mohl stát spravedlivým prostřednictvím vlastního ctnostného života. Ani jediný člověk se nemůže stát tím, kdo je bez hříchu, prostřednictvím vlastního úsilí. Je to možné jenom skrze duchovní obřízku, která obsahuje spravedlnost Boží.

Ve verši jedenáctém se dále píše: „*Nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha.*“ Není nikdo, kdo by rozuměl svému vlastnímu zlu. Jinými slovy, není, kdo byl s to porozumět, že právě on je odsouzen k zatracení. Hříšník žije, aniž by jasně rozuměl, že pro své hříchy půjde do pekel. Někdo se snaží být spasen z hříchů porozuměním toho, že si za hřích zaslouží jít do pekel. Není však vůbec nikdo, kdo by rozuměl, že jeho hříšná přirozenost před Bohem jej odsuzuje k zatracení pekelnému.

Jsme před Bohem prospěšní nebo neprospěšní? Celé lidstvo je zcela zbytečné až do doby znovuzrození. Přestože jsme se všichni díky Němu stali spravedlivými, nebyli jsme to právě my, kteří kdysi brojili proti Bohu, odmítali věřit v pravdu a pohrdali Jím?

Jak tedy může hříšník oslavovat Boha? Jak může hříšník, který ještě ani nevyřešil vlastní problémy s hříchem, chválit Boha? Chvála Boha z úst hříšníka není Jeho skutečnou oslavou. Jak by bylo možné, aby hříšník velebil Boha? Hříšník nikdy nemůže vzdát čest a slávu Bohu,

On od takového člověka nic nepřijímá.

V dnešní době se po celém světě rozšířili misie blahořečící Bohu. Nicméně pouze ti, kdo věří ve spravedlnost Boží, mohou Boha chválit. Myslíte si, že Bůh bude potěšen slovy chvály z úst hříšníka? Hříšníkova oslava Boha se podobá Kainově oběti. Proč by měl Bůh přijmout bezvýznamná slova chvály a hříšná srdce hříšníků?

Ve verši dvanáctém stojí psáno: „*Všichni se odchýlili, všichni propadli zvrácenosti, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.*“ Ti hříšníci, kteří „*se odchýlili*“, neznají velké činy, jež pro ně Bůh vykonal. Oni nevěří ani v Něj ani ve Slovo pravdy. Hříšníci navíc nejen odmítají vyzdvihnout slovo Boží a věřit v něj, ale navíc vždy podléhají moci tělesného zaujetí, která vychází z jejich vlastních myšlenek. Takoví lidé proto nikdy nedokáží rozlišit, co je před Bohem správné a co špatné.

Správný soud je možný pouze díky slovům pravdy, která jsou obsažena ve spravedlnosti Boží. Dobrá rozhodnutí a správné soudy mohou být učiněny jedině ve spravedlnosti Boží. Měli byste vědět, že všechny zákonné soudy nevycházejí z lidské, ale z Boží spravedlnosti. Lidské myšlenky se odchýlily a odmítly spravedlnost Boží. Lidé říkají: „Myslím si tohle a věřím podle vlastního vědomí, nezajímá mne, co říká Bible.“ Já však věřím, že pochopíte, že ten, kdo se nevzdá podobných vlastních myšlenek, je tím, kdo se sebestřednou zatvrzelostí odpírá spravedlnosti Boží. Takové úvahy tedy nikomu nedovolí navrátit se ke spravedlnosti Boží.

Tělesná mysl vede duši člověka vstříc smrti

Ten, kdo nebyl dosud znovuzrozen, je sám sobě soudcem. Takoví lidé se ve skutečnosti vůbec nestarají o to, co je zapsáno ve slovech Božích. Pokud něco nesouhlasí s jejich vlastními myšlenkami, říkají, že je to špatné, a souhlasí pouze s tou částí slov, která jim vyhovuje a není v rozporu s jejich názory. Bible praví, že se lidé uchýlili k vlastním myšlenkám a sebestřednosti. Doufá-li někdo, že bude náležitým způsobem vykoupěn ze svých hříchů, potřebuje spravedlnost a právo Boží.

Boží právo je spravedlnost Boží. měli byste si být vědomi toho, že slovo Boží je kritériem spravedlivého práva Božího. „*Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo u Boha, to Slovo bylo Bůh*“ (Jan 1:1). Kdo je tou Osobou zvanou „*Slovo*“? Kdo je tou osobou, která byla u Boha Otce a Ducha svatého? Je to náš Spasitel, Ježíš Kristus. Ježíš Kristus se stal naším Spasitelem a Králem králů. Ježíš je Bůh.

Jan prohlásil, že na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha. Ano, Pán Ježíš je náš Spasitel. Slovo je Bůh a On je zjevenou podobou Jeho Osoby (Židům 1:3). Spasitel je Bůh. Jeho slova spravedlnosti jsou odlišná od myšlenek lidských bytostí, protože Slovo je Bůh Sám. Musíte pochopit, že hříšníci se ve svém vnímání zdráhají porozumět spravedlnosti Boží, poněvadž si nehledí Jeho spravedlnosti. Ten však, kdo je pevný ve víře ve spravedlnost Boží, je prospěšnou osobou, která bude Bohem využita pro dobro. Ten, kdo stojí pevně a svírá slovo Boží, je osobou víry a před Bohem je prospěšný. Taková osoba je požehnaná.

Všichni lidé se s vlastními myšlenkami a hříchy staví proti Bohu. Měli byste vědět, že ten, kdo předstírá, že je svatým a dobrým, nebo ten, kdo se na ostatní tváří vlídně a milostivě, je ve skutečnosti pln přetvářky, která pochází z lidských myšlenek snažících se oklamat Boha. Předstírat, že jsme dobří, se protiví Bohu. Nikdo není dobrý, pouze On. Nepřijímá-li neznovuzrozený křesťan lásku, jež On naplnil, a Jeho spravedlnost spásy, staví se proti Bohu a odpírá pravdě.

Myslíte si, že pouze ti, kteří se dopouštějí velkých hříchů, budou Bohem zatraceni? Všichni ti, kteří nevěří ve spravedlnost Boží, nebudou ušetřeni jeho strašlivé odvety.

Ten, kdo v pravdě nevěří v Ježíše, je naplněn myšlenkou, která mu přikazuje žít dobrým životem. Kdo lidi takové koncepce učil? Byl to Satan, je to jeho učení. Lidské bytosti však nejsou s to vést od svého narození dokonale dobrý život. Proto nám slovo Boží říká, že musíme přijmout odpuštění za hříchy. Znamená to snad, že bychom měli záměrně dělat zlé skutky, aby byla milost co největší? Zcela jistě nikoli. Lidské bytosti jsou odsouzeny k pekelnému zatracení kvůli ranám infikovaným hříchem, protože jsou od narození hříchem nakaženi. Bůh jim proto řekl, aby přijaly odčinění hříchů, jež pro ně už Ježíš připravil. On je Bohem spásy a doporučuje každému z nás, aby získal spásu tím, že do srdce přijme slova Jeho spravedlnosti, slova pravdy.

Jaká je lidská bytost od přirozenosti?

Ve verši třináct až osmnáct stojí psáno: *„Hrob otevřený je jejich hrdlo, svým jazykem mluví jen lest, hadí jed skrývají ve rtech, jejich ústa jsou samá kletba a hořkost, jejich nohy spěchají prolévat krev, zloba a bída je na jejich cestách; nepoznali cestu pokoje a úctu před Bohem nemají.“*

„*Svým jazykem mluví jen lest.*“ Jak jen umní jsou všichni tito lidé ve lžích! V Evangelii podle Jana je psáno: *„Když mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži“* (Jan 8:44). *„Říkám pravdu, je to pravda. Rozumíte mi?“* Všechna slova, která dosud neznovuzrozená osoba tak úpěnlivě vydává za pravá, jsou falešná.

Osoba, která dosud nebyla znovuzrozena, nemůže jinak než lhát vždy, když promlouvá k jiným lidem. Dotyčný zdůrazňuje, že všechno, co bylo řečeno, je skutečné a pravé, ale je to naopak paradoxní důkaz, jenž ukazuje, že kdykoli dotyčný říká lež, klame lidi tím, že říká, že jde o pravdu. Všechno, co říká osoba, která dosud nebyla znovuzrozena, je falešné, protože ta osoba nevěří ve spravedlnost Boží.

Švindlíř nikdy nehraje falešně, když prozradil, že to, co dělá, je podfuk. Mluví tak, jako by mluvil naprosto upřímně. K lidem promlouvá upřímně a důvěryhodně, aby k němu naslouchající získali důvěru. *„Říkám vám jen a jen naprostou pravdu. Jestliže do tohoto podniku investujete určitou sumu, vyděláte hromadu peněz. Investujte třeba milion dolarů a během roku získáte asi o dva miliony dolarů víc, než byl váš vklad. V příštích několika letech vyděláte neuvěřitelné množství peněz. Jde o nejnovější typ obchodu a je naprosto bezpečný. Pospěšte si, musíte se rychle rozhodnout, protože na stejnou příležitost čeká mnoho dalších zájemců.“* Takto švindlíř promlouvá k lidem. Měli byste si dobře zapamatovat, že člověk, kterému se ještě nedostalo odpuštění za hříchy, svým jazykem mluví jen lest.

Bible praví, že když Satan mluví, nemůže jinak než lhát, protože je lhář a otec lži. Všechno, co říká osoba, která nebyla znovuzrozena z hříchu, je lež. Není žádný div, že kazatelé, kteří nebyli znovuzrozeni, klamou členy svého společenstva různými sliby, například že zbohatnou, když svému společenstvu či církvi přispějí pořádnou částkou. Může jít i o slib, že jakmile se někdo ze členů zařadí mezi staršinstvo, zbohatne díky ‚neměnnému požehnání Boha‘. Proč se lidé tolik snaží, aby se zařadili mezi starší a představené? Je to

kvůli lžím falešných kazatelů, kteří slibují, že Bůh obdaruje materiálním bohatstvím toho, kdo postoupí na vyšší pozici v náboženské sektě. Tak mnoho křesťanů bylo oloupeno o majetky, když se pokoušeli stát se vyššími hodnostáři. Zaplatili nepoměrnou cenu svým švindlérským kazatelům, protože se tak snažili o získání vyšší pozice ve společenstvu.

Věnujme teď pozornost Listu Římanům 3:10. Věta „*jak je psáno*“ nám naznačuje, že následující verše jsou citací starého zákona. Bez nějakých dalších výkladů se Pavel rozhodl pro přesnou citaci slov z původního Písma: „*Vždyť na jejich ústa není spolehnutí, jejich nitro je zdroj zhouby, jejich hrdlo je hrob otevřený, na jazyku samé úlisnosti*“ (Žalm 5:10). „*Jejich nohy pádí za zlem, spěchají prolévat nevinnou krev. Zamýšlejí samé ničemnosti, na jejich silnicích číhá záhuba a zkáza*“ (Izajáš 59:7). Lidé, kteří pro neznalost spravedlnosti Boží směřují ke zkáze, jsou tak politováníhodní.

Ve verši devatenáctém se píše: „*Víme, že co zákon říká, říká těm, kdo jsou pod zákonem, aby byla umlčena každá ústa a aby celý svět byl před Bohem usvědčen z viny.*“

Zákon přináší hněv (Římanům 4:5). Bůh dává zákon těm, kdo dosud nebyli znovuzrozeni, aby oni sami v sobě rozpoznali hříšníky. Zákon učí každého hříšníka o tom, že je neschopen žít podle Jeho zákona. Bylo zřetelně řečeno, že nám zákon nebyl dán, abychom podle něj žili. Ruší tedy Bůh zákon? Nikoli, to Bůh nečiní. Bůh pravil, že nám dal prostřednictvím Mojžíše zákon, aby nás poučil, že jsme hříšníci. On si přeje, abychom na základě zákona rozpoznali svou hříšnou přirozenost. Zákon nám tedy nebyl dán, abychom jej dodržovali. Význam zákona tkví v tom, že nám ukazuje, jak jsme, jako lidské bytosti, nedokonalí a zkažení.

Proto se ve verši dvacátém píše: „*Vždyť ze skutků zákona ,nebude před ním žádné tělo ospravedlněno‘, neboť ze zákona pochází poznání hříchu.*“ Žádné tělo nebude před Ním ospravedlněno ze skutků zákona. Nebude z nich ospravedlněn ani samotný Pavel, ani žádný jiný ze služebníků Božích, „*ze skutků zákona ,nebude před ním žádné tělo ospravedlněno*“. Není nikdo, kdo by mohl dodržet zákon, nikdo, kdo je s to zákon dodržet, ani nikdo, kdo zákon dokázal dodržet. Z toho tedy plyne závěr, že nikdo se nemůže stát spravedlivým díky skutkům zákona.

Můžeme se přeměnit ve spravedlivé tím, že budeme dodržovat zákon? Čteme-li tyto odstavce, mohli bychom se klidně domnívat, že se můžeme, když uvěříme v Ježíše, stát svatými krok za krokem zdokonalující své životy a nakonec dosahující posvěcení díky dobrému životu naplněnému skvělými skutky. To ale není ani trochu pravda. Tvrzení o tom, že někdo může vstoupit do království nebeského prostřednictvím postupného posvěcování sebe sama, je absolutně falešné.

Všichni, kdo nebyli dosud znovuzrozeni, jsou stále pod zákonem Božím, pod zákonem hříchu a smrti (Římanům 8:2). Je tomu tak, protože jakmile se jednou člověk stane křesťanem, myslí si, že musí žít slovy Božími. Křesťané se cítí být povinováni ve svých skutcích dodržovat zákon, ale ve skutečnosti podle zákona vůbec nedokáží žít. Proto se každý den přicházejí modlit v pokání. Nechápu, že upadají do močálu beznadějného náboženství - jmenovitě křesťanství. Dokazuje to, že žít takovým religiosním životem je špatné od samého počátku. Snaha o dodržování Božího zákona bez správného porozumění zákonu vede křesťanské religionisty do střetu se spravedlností Boží. Zákon je zde jenom proto, aby lidi poučil o tom, že jsou hříšníky.

Doktrína postupného posvěcení v křesťanství se podobá doktrínám pohanských

náboženství, která nalezneme po celém světě. Podobně jako v buddhistické doktríně o dosažení stavu nirvány křesťanská doktrína postupného posvěcení tvrdí, že tělo a duše člověka se stává více a více svatější od momentu, kdy člověk začal věřit v Ježíše. Dotyčný se nakonec stane dostatečně svatým na to, aby mohl vstoupit do nebes.

Ten, kdo se narodil s infekcí hříchu, může po celý život pouze konat dílo šíření hříchu. Je tomu tak, protože dotyčný již byl nakažen hříchem. Vir hříchu vychází z těla člověka, přestože dotyčný nemá v úmyslu hřích šířit. Pro tuto chorobu je jenom jediná ozdravná kúra. Je třeba naslouchat slovům evangelia pravdy, které obsahuje spravedlnost Boží - je třeba těmto slovům uvěřit. Každý může být spasen z veškerého hříchu a dokonce získat život věčný, jestliže vyslyší slova o skutečném odčinění hříchů a uvěří v ně. To nám umožňuje přijmout duchovní obřizku.

Může v tomto světě existovat osoba - třeba znovuzrozená, která by dokázala žít dokonale podle zákona? Taková osoba neexistuje. Bible praví: „*Neboť ze zákona pochází poznání hříchu*“ (Římanům 3:20). Není tato pravda jasná a prostá? Adam a Eva se nevírou odvrátili od Božího slova a upadli do hříchu, když byli v době nevinnosti oklamáni a svedeni Satanem. Svůj hřích posléze přenesli na všechny své potomky. Přestože však všechny lidské bytosti zdědily po svých předcích hřích, nevěděly o tom, že se ve skutečnosti již s hříchem narodily.

Od časů Abrahamových Bůh lidstvu poskytl přesné znalost o spravedlnosti Boží, aby lidem díky víře ve slovo Boží umožnil přijmout akt odčinění hříchů.

Pavel hovoří o spravedlnosti Boží bez zákona

Ve verších dvacet jedna až dvacet dva stojí psáno: „*Nyní však je zjevena Boží spravedlnost bez zákona, dosvědčovaná zákonem i proroky, Boží spravedlnost skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří. Není totiž rozdílu.*“

Je řečeno, že spravedlnost Boží je zjevena, *dosvědčovaná zákonem i proroky.* „*Zákon a proroci*“ značí Starý zákon. Zde Pavel hovořil o evangeliu spravedlnosti Boží, jež bylo zjeveno prostřednictvím obětního řádu svatyně. Písmo nám zřetelně ukazuje spravedlnost Boží, jehož prostřednictvím každý může získat odpuštění za hříchy na základě oběti za hřích. Také Pavlova víra byla založena na víře ve spravedlnost Boží, která je zjevena ve všem Písmu.

Pavel prohlašuje, že každý, kdo věří v Ježíše Krista, bez rozdílu může získat spravedlnost Boží. Být spasen nebo nebýt absolutně závisí na víře či nedověře dotyčného. Proto říká, že spravedlnost Boží je zjevena „*skrze víru v Ježíše Krista pro všechny, kdo věří. Není totiž rozdílu.*“

Co je to pravá víra? Kdo je podstatou víry? Ježíš Kristus. V Listě Židům 12:2 je psáno: „*S pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku ž do cíle.*“ Od znovuzrozených světců bychom se měli učit o pravdě Boží a vírou v tuto pravdu si zajistit spásu v Ježíši Kristu. Měli bychom pak žít z víry ve slova Boží. Z celého srdce věřit ve spravedlnost Páně znamená mít pravou víru.

V Listě Římanům 10:10 stojí: „*Srdcem věříme k spravedlnosti a ústy vyznáváme k spasení.*“ Věříme-li srdcem v Ježíšův křest a Jeho krev a jsme-li si jisti naším spasením, vyznávající tuto víru ústy, můžeme se stát spravedlivými. Odčinit hříchy nemůžeme

prostřednictvím našich skutků, ale pouze vírou ve spravedlnost Boží.

Ve verších třiadvacet až dvacet pět stojí psáno: „*Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy; jsou ospravedlňováni zadarmo jeho milostí vykoupením v Kristu Ježíši. Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní krví se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy.*“

Bible praví, že všichni zhřešili, a proto jsou daleko od slávy Boží. Hříšníci nemají jinou možnost, než propadnout peklu. Nicméně prostřednictvím vykoupení v Kristu Ježíši a spravedlnosti Boží, lidé zadarmo získali ospravedlnění za hříchy. Lidé se stali těmi, kdo jsou bez hříchu, protože uvěřili ve spravedlnost Boží. Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní krví se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří.

Podívejme se na verš dvacátý pátý a dvacátý šestý, kde je psáno: „*Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní krví se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše.*“

Zde slova „*tak prokázal, že byl spravedlivý*“ hovoří o spravedlnosti Boží, která byla naplněna spravedlivým činem Ježíše Krista. Ježíš prolil Svou krev na kříži, protože před Svou smrtí naplnil všechnu spravedlnost Boží tím, že v řece Jordánu přijal křest od Jana (srovnejte s Evangelium podle Matouše 3:13-17). Bůh Otec Ježíše ustanovil, aby svou vlastní krví se stal smírnou obětí za všechny hříchy světa, aby mezi lidskými bytostmi a Sebou Samým nastolil mír. Ježíš byl ztělesněním spravedlnosti Boží.

Ježíš snal všechny hříchy světa, když od Jana přijal křest. Ježíš se stal alfou a omegou, počátkem i cílem. To znamená, že každý může být spasen z hříchu, jestliže uvěří ve slova, která říkají, že Pán smazal všechny hříchy světa, od samého počátku až do konce.

Spravedlnost Boží, kterou naplnil Ježíš, nám umožnila, abychom byli s Bohem v míru. Je to zařízeno tak, že jenom ten, kdo je s Bohem v míru, může vstoupit do nebes. Až když jsem uvěřil v evangelium pravdy, pochopil jsem verš: „*Jeho ustanovil Bůh, aby svou vlastní krví se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Tak prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy.*“ V čase Jeho trpělivosti jsme díky Ježíši dokázal pochopit, co je spravedlnost Boží. Dokázal jsem uvěřit ve spravedlnost Boží.

Spravedlnost Boží byla naplněna je v **čase minulém**, což znamená, že již byla definitivně naplněna. Dostalo se nám odpuštění za hříchy díky víře ve skutečné Slovo, které hovoří o tom, že Svým křtem a Svou krví Ježíš zahladil všechny naše hříchy. Přestože našim duším bylo jednou provždy za hřích odpuštěno, naše těla stále nemohou jinak, než hřešit. Bůh označil hřích, kterého se dopustíme v tomto současném světě, za ‚hřích spáchaný dříve‘.

Proč? Bůh ustanovil křest Ježíše jako počáteční bod spasení. Proto bylo skrze spravedlnost Boží, jež naplnil Ježíš, jednou provždy dokončeno odčinění hříchů. Hříchy, které v tomto čase spácháme tělem, jsou hříchy, jež už byly z pohledu Božího eliminovány Ježíšovým křtem. „*Již dříve trpělivě promíjel hříchy*“ znamená „*považovat za splacenou mzdu za hřích*“. Všechny hříchy světa jsou hříchy, které již byly smyty křtem Páně a Jeho krví na kříži.

Proto všechny hříchy lidstva, od počátku tohoto světa až do jeho konce, od časů Adamových až do posledního dne světa, dokonce i hříchy, kterých se lidé dopouštějí právě teď, jsou hříchy ‚spáchané dříve‘, které již Ježíš zahladil. Ti, kdo věří ve spravedlnost Boží, jsou bez hříchu. Pravda je, že dříve spáchané hříchy již byly prominuty. Dokonce i hříchy, kterých se dopouštíme právě v tento moment, jsou součástí hříchů dřívějších a v očích Božích nám za ně již bylo odpuštěno. Lidé tohoto světa se i nadále dopouštějí hříchů, které

byly zahlazeny Synem Božím, jenž byl seslán do tohoto světa, aby sňal všechny hříchy světa. Hříchy, kterých se právě teď dopouštíme, jsou hříchy, které náš Pán již zahladil. Rozumíte tomu, co to znamená?

Ježíš řekl, že již smazal hříchy tohoto světa spravedlností Boží. Někdo by tomu nemusel porozumět správně, jestliže by nepochopil skutečný význam této části. Z hlediska Páně jsou hříchy, kterých se my, lidské bytosti, dopouštíme, hříchy, jež již byly odsouzeny a potrestány, protože On Sám přijal křest v řece Jordánu a přijal trest kříže. Bůh nám říká, abychom se již neobávali hříchů, protože Ježíš přišel do tohoto světa a jednou provždy lidi dokonale očistil.

Tato pravda, o které Pavel promlouvá v uvedené části, je velmi důležitá pro toho, kdo byl spasen díky víře ve spravedlnost Boží. Avšak lidé, kteří nebyli znovuzrozeni, opovrhují spravedlností Boží a budou zatraceni. Bratří, měli byste naslouchat slovu Božímu a měli byste mu i plně porozumět. Jenom to je dobré pro pevný základ vaší víry a pro šíření evangelia ostatním lidem. Víte, že Bůh ukáže světu, v čem je hřích, spravedlnost a soud, aby se nakonec vyjevila Jeho spravedlnost? (Jan 16:8).

Bůh ustanovil Ježíše, aby svou vlastní krví se stal smírnou obětí pro ty, kdo věří. Aby prokázal, že byl spravedlivý, když již dříve trpělivě promíjel hříchy. Protože Bůh ustanovil Ježíše smírnou obětí, učí nás o tom, že prominul dokonce i hříchy dřívější. Stáváme se proto spravedlivými díky víře ve spravedlnost Boží.

Ve verši dvacátém šestém je psáno: „*Svou spravedlnost prokázal i v nynějším čase, aby bylo zjevné, že je spravedlivý a ospravedlňuje toho, kdo žije z víry v Ježíše.*“ „V nynějším čase“ nám Bůh dovoluje, abychom dosáhli života věčného, a nechce zatratit svět. „V nynějším čase“, kdy Bůh seslal Ježíše, aby „bylo zjevné, že je spravedlivý“, Pán Svým křtem a Svou krví ukázal spravedlnost Boží. Bůh ustanovil, aby Jeho jednorozený syn přišel do tohoto světa, aby zde přijal křest a aby byl ukřižován. Tím nám ukázal Svou lásku a spravedlnost.

Skrze Ježíše Bůh naplnil všechnu spravedlnost. Každý, kdo věří ve spravedlnost Boží, je spravedlivý. Náš Bůh naplnil spravedlivý čin tím, že jednou provždy smazal všechny hříchy světa. Můžeme tedy srdcem věřit ve spravedlnost Boží? Bůh říká, že jsme spravedliví a bez hříchu, jestliže věříme ve spravedlnost Boží. Proč? Není snad ten, kdo věří v Ježíše bez hříchu díky tomu, že On již vykonal spravedlivý čin, jímž smyl všechny naše hříchy? Kdo věří ve spravedlnost Boží je spravedlivý, protože již nemá žádný hřích. Můžeme věřit ve spravedlnost Boží, protože Pán smazal všechny naše hříchy, které jsme spáchali za celý život. Jinak bychom nikdy nebyli s to získat spravedlnost Boží.

Chlubit se můžeme pouze spravedlností Boží

Ve verších dvacátém sedmém až jednatřicátém stojí psáno: „*Kde zůstala chloubka? Byla vyloučena! Jakým zákonem? Zákonem skutků? Nikoli, nýbrž zákonem víry. Jsme totiž přesvědčeni, že se člověk stává spravedlivým vírou bez skutků zákona. Je snad Bůh toliko Bohem židů? Což není též Bohem pohanů? Zajisté i pohanů! Vždyť je to jeden a týž Bůh, který obřezané ospravedlní z víry a neobřezané skrze víru. To tedy vírou rušíme zákon? Naprosto ne! Naopak, zákon potvrzujeme.*“

Potvrzení zákona znamená, že z hříchů nemůžeme být spaseni díky našim skutkům. Jsme slabá a nedokonalá stvoření, ale slovem z nás Boží spravedlnost učinila dokonalé. Víra

v Boží slovo spravedlnosti nás spasí. I potom, co jsme byli spaseni z hříchů, náš Pán k nám neustále promlouvá: „Jste nedokonalí, ale já jsem vás posvětil.“ Měli byste se tedy přiblížit k Bohu a Jeho spravedlnosti.

Ve verši sedmadvacátém je psáno: „*Kde zůstala chloubá? Byla vyloučena! Jakým zákonem? Zákonem skutků? Nikoli, nýbrž zákonem víry.*“ Každý by měl znát zákon spravedlnosti Boží, který byl stanoven Bohem, a měl by věřit v tento zákon Jeho spravedlnosti. „*Jakým zákonem? Zákonem skutků? Nikoli, nýbrž zákonem víry.*“

Měli byste vědět, že jsme z našich hříchů vykoupeni jenom tehdy, když věříme ve spravedlnost Boží, a že nemůžeme být spaseni prostřednictvím vlastních skutků. Třetí kapitola Listu Římanům o tom hovoří slovy apoštola Pavla. „*Nezruší jejich nevěrnost věrnost Boží? Naprosto ne!*“ Ten, kdo věří ve spravedlnost Boží, zůstane pevně stát, ale ten, kdo ve spravedlnost Boží nevěří, padne.

Třetí kapitola Listu Římanům jasně zjevuje spravedlnost Boží. Měli byste si zapamatovat, že Bůh ustanovil zákon Své spravedlnosti, aby padli ti, kteří věří vlastním myšlenkám. Bůh nás dokonale spasil ze všech hříchů. Porot ze všech hříchů můžeme být spaseni vírou ve Slovo Boží, které zjevuje Jeho spravedlnost. Vírou v Jeho spravedlnost se nám dostane království Božího a budeme s Ním sdílet mír.

Ti, kdo nevěří ve spravedlnost Boží, nemohou nalézt v srdci mír. Zdali je někdo požehnán nebo naopak proklet, závisí ne tom, jestli věří ve spravedlnost Boží nebo ne. Nepřijímá-li někdo slova spravedlnosti Boží, bude odsouzen na základě spravedlivých slov Božích. Spasení pochází z Boží lásky. Vírou v Jeho spravedlnost můžeme být spaseni z našich hříchů. Chválíme našeho Pána, jenž nám dal víru ve spravedlnost Boží. Poděkujme za to, že máme tutéž víru jako měl i apoštol Pavel! Chválíme Pána.

Chválíme Jež a děkujeme Mu rovněž za to, že jsme vírou v Ježíšův křest a Jeho krev na kříži byli vysvobozeni ze všech hříchů. Jestliže by nebylo této spásy, víry a církve Boží, nikdy by se nám nedostalo vykoupení z hříchů. Srdcem jsme skutečně uvěřili ve spravedlnost Boží s ústy dosvědčujeme spasení. Děkujeme Bohu, jenž nás Svou spravedlností spasil ze všech hříchů. ☒